

OCTOBERBABY

FIECARE VIAȚĂ
ESTE
FRUMOASĂ

*roman inspirat
dintr-o poveste
adevărată*

ERIC WILSON
și **THERESA PRESTON**

FIECARE VIAȚĂ ESTE FRUMOASĂ

Hannah este o tânără de 19 ani, a cărei viață își schimbă întru totul cursul în momentul în care află că a fost adoptată, mama ei biologică părăsind-o la naștere în urma unui avort eșuat. Pentru că părinții săi adoptivi ajung să îi dezvăluie acest amănunt delicat forțați de agravarea stării ei de sănătate, Hannah percepe gestul lor ca pe o trădare și este determinată să găsească răspunsurile la nedumeririle ei, numai că unele se dovedesc mult prea greu de acceptat.

Tulburată, furioasă și contrariată, Hannah apelează la ajutorul vechiului ei prieten, Jason. Spiritul lui cutezător o determină pe Hannah să i se alăture într-o excursie în care avea să-și descopere trecutul ascuns și, odată cu acesta, speranța pentru un viitor imprevizibil.

Pornind de la o poveste adevărată, ce a devenit ulterior subiectul filmului de mare succes cu același nume, **OCTOBERBABY** este experiența tulburătoare a unei tinere care ajunge în final la convingerea că *fiecare viață este frumoasă, indiferent cum a început, și că însăși viața ei înseamnă mult mai mult decât și-ar fi putut imagina.*

„În călătoria ei, Hannah ajunge să găsească, dincolo de răspunsurile la întrebările legate de identitatea ei, speranță, acceptare și dragoste, iar noi, odată cu ea, primim încă o oportunitate de a celebra viața.”

—**BILL BLACQUIERE**, președinte al Bethany Christian Services

ERIC WILSON este un autor prolific, recunoscut pentru talentul său de a pune în cuvinte ideea celor mai bune filme creștine. El locuiește în Nashville, Tennessee, alături de soția lui și cele două fice.

THERESA PRESTON coautor al scenariului *October Baby*. Locuiește în Birmingham, Alabama, împreună cu soțul și fiica lor.

EDITURA SCRIPTUM

www.scriptum.ro

ISBN 978-973-1813-73-8

9 789731 813738

E D I T U R A S C R I P T U M ⁹⁹

OCTOBER**BABY**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WILSON, ERIC

October baby / Eric Wilson, Theresa Preston - Oradea: Scriptum, 2013

ISBN 978-973-1813-73-8

I. Preston, Theresa

821.111-97-31

OCTOBERBABY

FIECARE VIAȚĂ ESTE
FRUMUSĂ

ERIC**WILSON**
și THERESA**PRESTON**

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
OCTOBERBABY
by Eric Wilson and Theresa Preston
ISBN 978-1-4336-7847-9
Copyright © 2012 by Gravititas, LLC.
Published by permission of B&H Publishing Group,
Nashville, Tennessee, USA

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
OCTOBERBABY
de Eric Wilson and Theresa Preston

© 2013 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Acest roman este o ficțiune inspirată din realitate. Numele personajelor, succesiunea evenimentelor și datelor sunt produsul imaginației autorilor.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-973-1813-73-8

Tiparul executat în U.E.

*Dedicată copiilor lui Dumnezeu,
Născuți și nenăscuți,
Toți țesuți de către El
Cu un scop ce depășește
capacitatea noastră de înțelegere.*

PARTEA I

Corion

*„... când am fost făcut într-un loc tainic,
țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pântecului...
ochii Tăi mă priveau ... mai înainte să mă nasc.”*

— PSALMUL 139:15-16 (NLT)

Alegerea unei femei

MOBILE, ALABAMA – OCTOMBRIE 1991

Oricât ar fi încercat, asistenta Rutledge știa că nu avea să uite niciodată evenimentele ultimelor zile. Ah, Doamne, cum ar fi putut?

Vinerea trecută, propriile ei picioare o purtasera spre clinica unde lucra, o instituție cu buget redus, înghesuită între clădirile din centrul Mobile-ului. Întâlnea pacientele, atât pe cele programate cât și pe cele neprogramate, și le pregătea pentru intervenții. Dar mai presus de toate, asculta. Într-un loc ca acesta, ascultarea părea mult mai de folos decât să-ți răcești gura oferind sfaturi.

Majoritatea fetelor care veneau încoace năvăleau pe ușile clinicii de parcă acesta ar fi fost singurul loc spre care se mai puteau îndrepta. Erau aduse de un prieten sau o rudă. De un taxi sau de autobuz.

Pentru asistenta Mary Rutledge nu era important *cum*.

Nu, *cine* și *de ce* erau aspectele care contau cel mai mult.

Le întâmpina pe fete, le ținea de mână. Unele își destăinuiau tainele și fricile, în timp ce altele grăiau prin privirile îndreptate în jos și prin oftatul greu. Unele își încordau maxilarul, ca și când n-ar fi fost mare lucru să-și plătească un consult în acest loc, iar altora, le tremurau buzele în timp ce încercau să se convingă singure că ceea ce făceau era bine.

Trupul femeii este proprietatea ei, fără doar și poate, și este liberă să facă ce pofteste cu el. Da, fiecare are dreptul să aleagă.

Dar nu-i acesta oare decât un mod de a îndulci realitatea cât de cât?

Căci absolut toate, fără nicio excepție, erau îngrozite peste măsură. Simțeau că nu au altă alternativă, fiind constrânse de părinți, de circumstanțe, de speranțele și visele personale. Erau femei de toate națiile: femei albe, altele hispanice, unele cu pielea mai neagră decât a lui Mary. Erau între ele și niște copile, deloc pregătite să își crească propriii copii.

După-amiaza târziu, printre paciente, asistenta își deschise o doză de Pepsi dietetic și se rezemă de cadrul ușii unei săli de operații goale. Își scoase piciorul dintr-unul din papuci și își frecă călcâiul de celălalt picior.

— Unde este următoarea femeie programată?

Vocea medicului o făcu să tresară.

Se întoarse și înghiți sucul din gură.

— Nu știu, domnule.

— Du-te de vezi. Verifică la Josephine și vezi ce se întâmplă.

În timp ce asistenta își vâri degetele înapoi în pantof, zări pe cineva strecurându-se spre ieșirea laterală din capătul coridorului. Fata umbla cu creștetul plecat, părul șaten ascunzându-i fața. Porter? Da, acesta era numele de familie. Abia dacă împlinise optsprezece ani. În spatele ei, ușa se închise automat.

Mary își spuse că va trebui să verifice mai târziu și se apropie în grabă de zona de recepție, unde surprinse privirea lui Josephine.

— Vreo veste?

— E trei și un sfert. Femeia mai în vârstă ridică din umeri. Și încă nicio veste.

— Doctorul nu mai are astâmpăr.

— Nu-l lăsa să dispară încă, dragă. Lucrez de șase ani cu omul acesta, și una îți spun, gândul lui zboară pe terenul de golf înainte să apuce picioarele lui să facă primul pas într-acolo.

Mary avea nevoie de slujba asta, și vorbe ca acestea o făceau să se simtă incomod. Nu doar că era nerrespectuos, dar îi isca îngrijorări legate de calitatea muncii prestate de doctor. Era cunoscut pentru faptul că trecea cu vederea anumite standarde de siguranță, și uneori când era luat la întrebări, dădea vina pe cei care lucrau sub oblăduirea lui.

Josephine se ridică de pe scaun.

— Nu te deranjează, nu?

— Scuză-mă, ă... Ce m-ai întrebat?

— Dacă vrei să răspunzi la telefon în locul meu. Aștept de o oră să mă pot duce la toaletă.

— O, dar ar fi trebuit să spui. Du-te, Josephine. Du-te.

Recepționera dispăru grăbită din fața ei. Pe perete, minutarul ceasului se urni înainte. Ora 3:18 p.m. Mai puțin de două ore până la sfârșitul programului. Deseară, când va ajunge acasă, Mary avea să-și maseze picioarele obosite cu niște unt de shea.

Telefonul de pe birou țârâi.

Aruncă o privire pe coridor. Niciun semn de la Josephine. Mary mai răspunsese la telefonul clinicii, dar nu-i făcea deosebită plăcere. În ciuda pregătirii universitare și a faptului că obținuse o diplomă în asistență medicală, avea încă mari complexe când era pusă în situația de a face conversație.

Un nou țârăit.

Își închise ochii și ridică receptorul.

— Vă mulțumim pentru, ă, pentru că ați sunat la Clinica Owens. Bună ziua. Cu ce v-aș putea...?

— Și ce-i așa bun la ziua de azi? Ha? Ia să-mi spui tu mie.

Ochii i se făcură mari.

— Poftiți, domnule?

— Vă urmăresc de multă vreme și știu ce fel de lucruri faceți în locul acela.

Bărbatul continuă să-i vorbească pe un ton scăzut, calculat, turuind cuvintele prin receptor la fel cum ar turna un călău otravă pe gâtul unei victime. Furia lui, injurăturile pline de răutate, se infipseră în pieptul și pântecul asistentei Rutledge. Era o bună ascultătoare, fără doar și poate. Dar asta? Asta îi dădea fiori pe șira spinării, și se cuprinse cu brațele așa cum stătea în scaunul recepționerei.

Fără un cuvânt, puse receptorul în furcă.

— Femeia de la ora trei? Întrebă Josephine când se întoarse. Ea era?

— Poliția...

— A sunat poliția?

— Nu. Mary se ridică în picioare. Trebuie să-i sunăm, să-i sunăm imediat.

— Dragă, ce încerci să-mi spui de fapt?

Ea se duse repede la geamurile din față, unde trase jaluzele și blocă soarele toamnătic.

— Mi-a spus că are de gând să arunce totul în aer, locul acesta și pe noi toți cei de aici.

Mary știa că astfel de lucruri se mai întâmplaseră înainte, și cu siguranță această amenințare nu putea trece drept o glumă.

— Ultimul telefon?

— A vorbit cât se poate de serios. Se cutremură. A spus că e cu ochii pe noi.

Doctorul își făcu apariția în toiul conversației lor.

— O anulare? încercă el.

Josephine îi ignoră optimismul copilăresc și își lipi receptorul de ureche. Își flutură mâna spre Mary.

— Încuie ușa de la intrare, bine? Apoi în receptor: Poliția? Da, doamnă, am vrea să raportăm o amenințare cu bombă la Clinica Owens... Exact... Da, aceea este.

La ușă, Mary invărti cheia în broască și aruncă o privire prin sticlă.

— Fantastic, făcu doctorul. Încă un frustrat?

Josephine era încă la telefon.

— Cât va dura? Ei bine, suntem în interior cu jaluzelele trase și amândouă ușile încuiate... Nu, doamnă, nu plecăm nicăieri.

— Am înțeles, murmură Mary. Nicăieri, cu niciun chip.

Douăzeci de minute mai târziu, îi dădea o declarație Ofițerului Dodd.

Sâmbătă dimineața ușile clinicii se deschiseră din nou și își reluară activitatea ca de obicei. Polițiștii găsiseră suspecti pe care îi puseseră sub supraveghere și promisese să trimită mai multe patrulă în zonă. În schimb, doctorul promisese să raporteze orice era ieșit din comun.

Pentru asistenta Rutledge, toate acestea nu erau decât o slabă consolare. Avea un apartament frumos în centru, cu o priveliște frumoasă, dar de obicei venea pe jos la lucru, pentru mișcare și aer curat.

Nu și astăzi. Pentru nimic în lume. De această dată îl sunase pe fratele ei mai mare.

În timp ce aștepta în spatele ușilor clădirii, își ridică părul la spate într-un coc strâns și încercă să uite cuvintele pline de ură ce-i răsunau în minte de vineri încoace. Își îndreptă gândurile spre Ofițerul Dodd, cu buze subțiri, care ajunsese cel dintâi la clinică. Era un novice, însurat de curând și nou în zonă, dar avea ochi prietenoși, care se asortau de minune cu atitudinea lui care încerca să transmită că totul era în regulă.

Atunci auzi torsul mătăsos al Nissanului 300ZX al fratelui ei.

Mary își luă pantofii albi de asistentă și coborî în grabă scările până la mașină. Fratele ei o privea prin ochelarii Oakley, care-i completau desăvârșit capul negru și frumos. DeSean Rutledge era un avocat al apărării căpos, un bărbat impunător fizic și intelectual, și el o duse până la clinică fără niciun incident.

— Termin la cinci, DeSean. Vino pe la și zece și o să te aștept la ușă.

— Sigur. Își înalță bărbia. Sună-mă la birou.

Cu toate că ceasurile dimineții se scurseră încet, începu să respire mai ușor după prânz, de vreme ce nu mai primiseră alte telefoane sau amenințări. Părea să fie totuși o zi liniștită, moale ca și melasa bunicii ei.

— Avem un consult neprogramat, anunță Josephine.

După ce termină cu pregătirea de rutină a femeii din sala de operație, Mary se spală pe mâini și își vârî capul în zona de recepție. O văzu pe Josephine descuind ușa în fața domnișoarei Porter, fata cu ochii mari, care deunăzi se strecurase afară pe ușa laterală. Era una din acele adolescente care din spate păreau cât se poate de normale, și chiar privind-o din față, nu te-ai fi gândit niciodată că fusese în săptămâna douăzeci și patru de sarcină.

Fusese. În trecut.

Ieri, fata aceasta suferise intervenția.

Și atunci de ce, pentru numele lui Dumnezeu, își strângea dinții și își ținea pântecul, de parcă ar fi ținut în mâini cele două jumătăți ale unui pepene plesnit de copt ce era?

Când văzu starea fetei, genunchii lui Mary se înmuieră și se rezemă

de zid. Niciodată nu era un lucru bun când o mamă se întorcea atât de repede după avort, iar asistenta știu în clipa aceasta că propria ei lume urma să se schimbe. Nu știa de unde-i vine această presimțire. Dar știa. Era un instinct feminin. Ceva adânc în sufletul ei.

— Cum te simți, dragă? Cu ce te pot ajuta? întrebă Josephine.

— Sunt bine, spuse fata.

— Mi se pare că ești cam palidă.

— Vă rog, eu... Vă rog să-i spuneți că sunt aici. Vreau... trebuie să termine intervenția.

— Domnișoară Porter, nu-i așa? Mi se pare că nu prea aveți aer.

— Nu, doamnă. Sunt... sunt bine, spuse gâfâind fata.

Apoi se prăbuși pe podea.

Mary se apropie de fata care acum se făcuse covrig pe covor, gemând, strângându-și brațele în jurul pântecului. Cum putea vreodată asistentă să ignore ceea ce se întâmpla chiar sub ochii ei? Mary își putea pierde slujba dacă făcea ceea ce era de făcut, dar în clipa aceasta, ei bine, era mai preocupată să facă ceea ce se cuvenea. Și ea era o femeie cu capacitate de decizie, și din câte își dădea seama, tânăra aceasta trebuia să ajungă la Spitalul General din Mobile. Cât mai repede.

Mary luă telefonul de pe birou și formă un număr.

— DeSean, tu ești? Hei, știu ce ți-am spus mai devreme, dar trebuie să vii încoace.

— Cine e DeSean?

— Șoferul meu, îi răspunse Mary. Și al domnișoarei Porter.

Îngenunche alături de fata ghemuită de pe jos, apoi o ajută să se întoarcă pe spate și îi ridică picioarele cu o pernă de pe canapeaua aflată în zona recepției.

— Unde crezi că o duci? se rățoi Josephine la ea.

— Uită-te la ea. Sărmana, e în durerile nașterii.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, nu-i așa?

— Trebuie să ajungă la spital. Mi se pare singura decizie înțeleaptă.

Până la 1:45 p.m., o asistentă de douăzeci și trei de ani și o mamă adolescentă necăsătorită se îndreptau în trombă spre Spitalul General din Mobile într-un Nissan 300ZX alb. Neașteptat? Categorie, da. Nu

se întâmpla chiar în fiecare zi ca asistenta Rutledge, angajata unei clinici de avorturi, să o ajute pe una din pacientele ei să nască un copil.

Născut în octombrie, viu și plin de viață.

Dorințe

WILMINGTON, CAROLINA DE NORD – OCTOMBRIE 2003

Așa, Hannah. Grace Lawson termină de aprins cele douăsprezece lumânări pe tortul de ciocolată cu cremă de zmeură. Pune-ți o dorință.

Zâmbindu-i mamei, Hannah nici măcar nu trebui să se gândească la ce să-și dorească.

Știa deja.

Rezemată de banca de lemn, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți de blugi, Hannah se aplecă spre masa de picnic din parc, și părul ei lung de culoarea castanei i se revărsă peste umeri. Își răsese pentru prima oară picioarele de dimineață, ascunzându-se cu aparatul de ras al mamei ei sub duș. Acum că era practic adultă, își dădu seama că trebuia să înceapă să privească înainte. Tatăl ei îi spusese că trebuia să se gândească la lucrurile acestea, că trebuie să-ți stabilești niște obiective dacă vrei să-ți atingi visul. Erau atâtea lucruri la care trebuia să se gândească. Ce carieră își dorea? Unde să se ducă la colegiu? Cu cine se va căsători?

Și decizii cu privire la lucrurile imediate, de pildă la ce film să se uite în timpul petrecerii de deseară. *Vacanță pe cinste* cu Mary-Kate și Ashley Olsen? Sau *O iubire de neuitat*?

A, asta era ușor.

— Ai grijă, scumpo.

Mama ei îi prinse părul lui Hannah în spate.

- Se descurcă, spuse Jacob Lawson. Las-o să-și sufle lumânările.
- Tati, sper că n-ai pus vreo lumânare din acelea buclucașe!?
- Am încercat, dar mama ta a spus că ești prea mare pentru așa

ceva.

— N-am spus asta. Mama ei îl înghionti în coaste. Astmul ei e de vină. Hannah nu are voie să facă efort în încercarea zadarnică de-a le stinge pentru a i se împlini dorința ce și-a pus-o.

— Toată cheștiile astea cu dorințele, îți dai seama că sunt povești, nu-i așa? spuse tatăl ei

Hannah și mama ei schimbă o privire exasperată. Sigur, bărbații știaut tot felul de lucruri despre ce însemna să-ți stabilești un obiectiv și să faci planuri, dar unele lucruri pur și simplu nu erau capabili să le înțeleagă. Uneori, un set de schițe detaliate nu fac cât o dorință simplă născută într-o inimă sinceră.

— Haide, acum, spuse el. Prăjitura aceea mă ispitește.

— Bine, tată. Bine.

Când Hannah își închise ochii, lumina lumânărilor dansă pe pleoapele ei. Adulmecă mireasmă de flori în vânt, sarea Atlanticului din preajmă și puțin din parfumul after-shave al prietenului ei aflat în cealaltă parte a mesei. Jason începuse să se dea cu after-shave de la ziua lui de naștere, care fusese în urmă cu șase luni, ca și când ar fi fost destul de mare să se radă. Dar Hannah nici măcar nu trebuia să-și deschidă ochii pentru a-i vedea obrazul neted. Știa exact cum arăta.

Jason Bradley, cu ochii mari și cu părul ondulat, era atât de...

— Sincer, îi spuse Jason, dacă nu le suflă, o să le suflu eu în locul tău.

Atât de stânjenitor.

Un zâmbet îi înflori pe buzele ei lucioase date cu gloss roz, mulțumită părinților ei care îi îngăduiseră de-acum să folosească machiaj – dar *numai* dacă le permitea lor să o inspecteze înainte să iasă din casă. Își suflă lumânările. Un fum acrișor îi ajunsese în nări, aproape făcând-o să strănute, apoi se dădu înapoi și-și deschise ochii. Cei din jurul mesei aplaudară.

Da. Reușise să cucerească toate lumânările dintr-o suflare. Nu însemna asta că dorința ei avea să se împlinească? Dumnezeu asculta rugăciunile fetelor de doisprezece ani, nu-i așa?

— Putem să lingem lumânările? întrebă Jason, și se întinse după una.

Hannah își aranjă o bretea de la maioul ei.

— Nu mai suntem copii mici.

— Și ce dacă?

— Și i-ai văzut tu pe cei mari să facă asta?

Tatăl ei scoase o lumânare din glazură și îi supse capătul.

— Uite, spuse Jason. Tatăl tău nu se jenează. Nu-i așa, domnule dr. Lawson?

— Niciodată.

Hannah ridică din umeri.

— Asta pentru că băieții nu au maniere.

— Și fetele, continuă Jason, nu știu să se distreze.

— Toți au voie, spuse mama, să ia o lumânare înainte să încep să tai. Și începu să-i numere cu degetul pe cei aflați în jurul mesei. Cred că sunt suficiente ca să ajungă pentru toți. Eu nu mănânc, pentru că nu sunt o mare admiratoare a ciocolatei cu zmeură.

Bunicul lui Hannah, mătușa și unchiul ei, mama și tata, Jason și cele șase prietene ale ei, toți se ospătară, savurând glazura groasă de ciocolată și ștergându-și apoi fărâməturile de pe buze. Soarele devenise ca o minge portocalie de foc pe orizont la apus, luminând printre crengile unui mirt de ceară, dând de gol un cameleon în timp ce suia pe trunchi cu două pungi stacojii umflate sub bărbie. După savurarea tortului, cadourile și pungile așteptau să fie deschise.

— Ce dorință ți-ai pus? întrebă Danielle. Era cea mai nouă prietenă a lui Hannah din grupul de tineri de la biserică, o fată înaltă, subțire, afro-americană, cu părul aranjat în așa fel încât îi scoteau în evidență pomeții înalți și ochii serioși.

— Îmi pare rău, spuse Hannah, buzele îmi sunt pecetluite.

— Lasă-mă să ghicesc. Un milion de dolari?

Hannah scutură din cap.

— Să iei numai note de zece tot anul?

— Pare mai degrabă ceva ce și-ar fi putut dori mama și tata.

— Să fii manechin? întrebă Danielle. Cred că ți s-ar potrivi de minune?

— Nu cu picioarele mele.

— Arăți absolut fantastic, și ai picioare frumoase, să știi.

— Nu asta am vrut să spun.

— E vorba de coapsele ei, spuse Jason. Când a fost mică a avut niște operații, de asta nu poate să facă sport. Adică, poate. De fapt să știi că fuge destul de repede pentru o fată.

— Ce tot vorbești acolo, Jason? Știi că încă te întrec.

— Dar dacă pățești ceva la vreo articulație, trebuie iarăși să te opereze.

— E adevărat? întrebă Danielle.

Hannah ridică din umeri.

— Știi cum pășesc modelele acelea pe un picior și se răsucesc pe scenă? S-ar putea întâmpla ceva nedorit chiar în timpul unor mișcări chiar foarte simple. O răsucire prea bruscă. Direcția greșită. Au fost niște complicații când m-am născut, așa că se pare că sunt destul de fragilă.

Părinții ei schimbă o privire fugară peste masă.

— Nu că ar fi cine știe ce, continuă ea. Trebuie doar să fii atentă, asta-i tot.

Hannah le împărtășea despre plăcerea părinților ei de a face sport și activități fizice, în timp ce ea trebuia să fie mai atentă cu membrele ei fragile. Se simțea suficient de diferită și așa, fără să mai atragă atenția asupra imperfecțiunilor ei. Putea să fugă. Putea să se joace. Nu avea să permită acelor griji să o țină în frâu.

— Vino să-ți deschizi cadourile. Tatăl ei își întinse brațele spre stiva de cadouri. Părul său blond era tot cărlionți blonzi. Avea un zâmbet contagios, și când nu era stresat de lucru o făcea să râdă prin simplul fapt că făcea o față caraghioasă. Sau sunt singurul care abia așteaptă să vadă ce cadouri ai primit?

— Începe cu felicitările, spuse mama ei. Să nu uităm de maniere.

— Așa, spune și tu. Bunicul lui Hannah încuviință din cap. Trebuie să-i crești pe copii cum se cuvine.

— Pot să încep cu a ta, Papa? îl întrebă Hannah.

— Hmm. Cred că da.

Ea se ridică în capul mesei, alungă un țânțar și prezidă deschiderea felicitărilor și cadourilor cu aerul unui adult. Mulțumi fiecărei persoane, nu sări, nu chiui și nu țipă, și se purtă în toate privințele

ca o tânără domnișoară. Primi o trusă de machiaj cu treizeci și două de nuanțe de farduri de ochi, o colecție de cărți cu *Anne of Green Gables*, un cupon cadou de la Kmart în valoare de douăzeci de dolari, un colier din aur cu o pasăre și să nu uităm de abonamentul pe care părinții ei i l-au dăruit pentru a putea participa la cursurile de actorie cu o trupă locală de profesioniști.

Asta, mai mult decât toate celelalte, o făceau să-i vină să sară de bucurie. Era una din dorințele ei, să devină actor și să aducă poveștile oamenilor la viață pe scenă. Poate că, într-o bună zi, chiar la televizor sau în filme.

Obiective. Uite, își stabilea obiective.

Și chiar așa, nu era Carolina de Nord o pepinieră de talent artistic și actoricesc? Nu fuseseră *Cei mai frumoși ani* și *Ruleta destinului* filmate în preajma Wilmingtonului? Sau filmele mai recent produse, *O iubire de neuitat*, spre exemplu. Nu avea nimic împotriva gemenelor Olsen, dar da, povestea de dragoste dintre Mandy Moore și Shane West era cu muuult mai matură.

— Vă mulțumesc, tuturor. Sincer. Îmi plac cadourile.

În timp ce părinții ei o cuprinseseră într-o îmbrățișare de familie, Hannah trase cu ochiul printre brațele lor și își dădu ochii peste cap, ca și când ar fi suportat cu greu toată sufocarea aceasta doar de dragul lor. Genul de lucruri pe care copiii le fac pentru părinții lor.

— Țânțarii ăștia sunt tot mai grași, spuse bunicul.

— Ar fi timpul să strângem, fu de acord tatăl lui Hannah. Presupun că toate fetele vreți să vă întoarceți acasă cu Grace și Hannah pentru petrecerea în pijamale. Eu o să mă încui în camera mea și o să încerc să dorm puțin, pentru că va trebui să îmbrac halatul de lucru înainte de răsăritul soarelui.

— Sunt convinsă că se vor purta cât se poate de frumos, spuse mama.

— Chiar crezi că va fi liniște? interveni Jason. Adică sunt fete, totuși.

— Minunat, repetă ea, trăgându-i cu ochiul. Cum spuneam.

În timp ce toți se îndreptau printre umbrele tot mai lungi spre parcare, Jason sări la brațul lui Hannah. Ea se întoarse, continuând să meargă, iar ochii li se întâlniră.

— Hei, spuse el, asta e pentru tine.

— Ce anume?

— E al tău, știi, cadoul tău.

Hannah privi în jos și văzu o punguliță albă și subțire ivindu-se în mâna ei. Stilul lui Jason era întotdeauna simplu și curat, și își imaginase că alesese chiar el punga aceasta de cadouri. Și la școală își aranja lucrurile unul câte unul pe masa lui, în unghiuri perfect drepte, niciodată neglijent.

— N-am vrut să ți-l dau mai devreme, pentru că nu-i mare lucru. Adică, probabil o să ți se pară prostesc. Dar m-am gândit că poate... Vocea i se stinse. La mulți ani!

— Să-l deschid acum?

— Cum vrei.

Ea se uită în pungă.

— Abțibilduri.

— Mda.

— Fluturi.

— O mulțime de fluturi diferiți. Chiar și unii strălucitori. Știu cât de mult îți plac, și întotdeauna mi-ai spus să nu-i prind pentru că o să le stric aripile. Oricum, m-am gândit că poate ți-ar plăcea să-i ai în camera ta, pe cărți sau oriunde. E prostesc, nu?

— Îi ador, Jason.

Continuară să pășească unul lângă celălalt, iar mâna lui i-o atinse în trecere pe a ei. Pentru o clipă, se gândi că dorința ei s-ar putea să se împlinească chiar în clipa aceasta. Și-l imaginea cum îi cuprindea fața în palme și o săruta. Oare el știa ce simțea ea pentru el? Simțea și el același lucru?

— Deci, spuse el, îndepărtându-se cu un pas de ea, la ce vă uitați deseară? Mama ta a spus că pot rămâne la film, dacă vreau.

— *O iubire de neuitat.*

— Uu, un film de fete. Cred că am să spun pas.

— Ăă, da, sunt fată.

— De asta nu ai vrut să alergi ieri cu mine pe malul lacului? Crezi că ești prea mare acum pentru așa ceva? Acum te interesează doar „Unde mi-e luciul de buze?” și „Nu pot purta șosetele astea, că nici măcar nu se potrivesc.” Mă bucur că nu am avut niciodată o soră.

— Încă te pot întrece până la lac.

Jason pufni.

— Fii serioasă.

— Luni după școală, de îndată ce coborâm din autobuz. Primul care ajunge la apă.

— Asta înseamnă două sau trei străzi.

— Uite, Jason, dacă crezi că nu ești în stare...

— Imediat ce coborâm din autobuz, spuse el.

— Și fără pantofi șmecheri de alergat sau altceva, doar tenișii noștri obișnuiți.

— Dacă așa vrei. Te-ntrec și desculț și dacă fug cu spatele înainte.

— Luni. Își miji ochii. Presupun că vom afla.

Neinvitate

Petrecerea în pijamale s-a dovedit un răsunător și trist faliment. De îndată ce începu derularea filmului, Danielle făcu un comentariu care o stârni pe una din celelalte fete. Curând, cele două începură să-și compare cadourile pe care i le aduseseră lui Hannah și să-și dea cu părerea care dintre cadouri era preferatul acesteia. Discuția degenerase în tonuri și cuvinte răstite, toate atât de imature, dar indiferent ce spusese Hannah, nu făcu decât să pună gaz pe focul certei lor.

Pe la zece, mama celeilalte fete sosi să o „salveze” pe fata ei din acest mediu „toxic.” Grace Lawson veni la parter în halat și papuci de casă pentru a-și cere scuze, dar femeia nu se lăsă înduplecată.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse mama, îndepărtându-i părul lui Hannah din față. O să fii bine?

Ea-și îmbrățișă mama și încuviință din cap.

Mama o sărută pe frunte.

— Du-te și uită-te la film. Dar nu da volumul prea tare, pentru că tatăl tău trebuie să se scoale devreme.

— OK.

Mama se întoarse în camera ei.

Cinci minute mai târziu, Hannah și celelalte fete se cuibăriră în sacii lor de dormit în camera de zi, și le auzi lamentându-se că seara fusese un eșec.

— Numai eu sunt de vină. Danielle se plimba de colo-colo în tricoul ei alb și pantalonii scurți galbeni. Știam că e mai bine să-mi țin gura, dar fata aceea, o, m-a călcat pe nervi.

— Așa se poartă cu toți, spuse Hannah, dar cu toate acestea este prietena mea.

— Ți-am distrus petrecerea. Îmi pare atât de rău. De ce a trebuit să fac asta? Vorbesc fără contenire, chiar și atunci când ar fi cel mai bine să tac. Numai dacă aș învăța...

— E în regulă, Danielle. Putem să urmărim filmul acum?

Danielle se așează cu picioarele încrucișate pe podea.

Hannah o cuprinse pe prietena ei cu brațul pe după umeri.

— Sincer, faptul că sunteți voi aici este cel mai frumos cadou. Mulțumesc că ați rămas.

Însă o jumătate de oră mai târziu, nou-descoperita maturitate a lui Hannah se spulberă și nu-și mai dorea nimic altceva decât să se cuibărească lângă mama ei. Celelalte fete adormiseră, întinse pe jos, în lumina televizorului, dar Hannah nu-și găsea locul. Urcă scările până în dormitorul părinților ei și sări alături de mama ei în patul mare cu căpătâi din lemn de stejar lustruit.

— Scumpo? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse Hannah. Apoi se cuibări mai aproape de ea și plânse.

Mirosind a loțiune cu piersici și vanilie, mama ei o ținu în brațe și o lăsă să se descarce.

În cele din urmă, Hannah începu să vorbească, cuvintele fiindu-i o șoaptă.

— Cred că am avut speranțe prea mari? Mi-am imaginat că vom râde toate împreună și vom mânca înghețată și ne vom bate cu pernele. În schimb, una dintre fete a plecat, alta e supărată, iar restul fetelor, practic sforăiau înainte să ajungem la partea cea mai bună a filmului.

— Ai rămas să te uiți singură la film?

Hannah încuviință din cap.

— Urăsc asta.

Își folosi mâneca pentru a se șterge la ochi.

— Poate că într-o bună zi o să ajungem să te vedem într-un film, ce zici?

— Mă îndoiesc. Nu pot nici măcar să merg cum trebuie.

— Mergi foarte bine.

— De ce trebuie să fiu singurul vostru copil? V-ați gândit vreodată să aveți mai mulți copii?

— Ne-am gândit la asta, sigur. Mama o mângâie pe creștet. Dar se pare că nu s-a întâmplat.

— Ați putea face încă un copil, nu-i așa?

— O, scumpo.

— I-aș schimba eu scutecele, dacă ar trebui. Aș spăla chiar și vasele fără să mi-o ceri.

— Tentant. Mama ei chicoti. Foarte tentant.

De cealaltă parte a patului, tata fornăi, se răsuci și continuă să sforăie. Amândouă își înăbușiră râsetele. Amândouă stăteau îmbrățișate în lumina lunii ce pătrundea prin perdele, iar Hannah hotărî că nu avea să înceteze niciodată să o îmbrățișeze pe mama ei, nici când va fi mare.

— Mamă?

— Da?

— Dumnezeu ne aude rugăciunile chiar și atunci când nu le rostim cu voce tare?

— Biblia ne spune că El ne cunoaște chiar și inimile mai bine decât noi.

— Adică El știe ce dorință mi-am pus azi?

Mama o strânse ceva mai tare în brațe.

— Ești fiica Lui și El a zâmbit atunci când ai stins toate lumânările. Știi cât de mult te iubește tatăl tău? Ei bine, Dumnezeu te iubește mult mai mult.

— Atunci de ce nu mi-a dăruit un frățior sau o surioară?

Mama ei clipi și brațele i se încordară.

— Adică, e în regulă, spuse Hannah. Dar eu, pur și simplu, nu știu... doar mă întreb cum ar fi fost.

Mama ei îi vorbi cu voce stinsă.

— Privește lucrurile în felul acesta, Hannah. Cel puțin te avem doar pentru noi. Acum, ce-ar fi să mergem noi două și să urmărim filmul împreună? Va trebui să lăsăm volumul mic, ca să nu-l trezim pe tatăl tău. Pregătește tu filmul în timp ce eu aduc niște înghețată.

— Chiar acum? Serios?

— Serios. Ești fetița mea și e ziua ta de naștere, nu-i așa?

Când filmul luă sfârșit, mama ei o sărută pe Hannah pe frunte și urcă din nou scările. Hannah inhală un ultim puf din aerosol, își simți plămânii reacționând la bronhodilatator și se strecură printre celelalte fete ce dormeau în sacii lor de dormit. Își îndoi perna sub cap, își trase genunchii la piept și adormi.

Coșmarurile începură neinvitate. Cum se întâmpla de când era mică de tot.

La început îi era cald, se simțea cuibărită și protejată; plină de pace. Vocile străpungeau atunci liniștea. Țipete îndepărtate. Și oare se auzeau niște sirene? Inima îi bubuia în piept și se trase înapoi din fața unor fascicule de lumină puternică.

Era ceva acolo afară. Ceva ce venea să o ia. Se trase și mai departe în spațiul ei mic. Nu se putea mișca.

Sirenele se auzeau tot mai tare, și un curent neplăcut de aer cald și o avertiză de o furtună apropiată. Se strânse și mai tare, și în momentul acela se atinse de ceva în întuneric.

Un cot? Un vârf de deget?

Se mai ascundea cineva acolo.

În timp ce se simțea ușurată să știe că nu era singură, se temea de faptul că prezența celeilalte persoane ar putea atrage atenția la locul unde se găsea ea. Auzi o ușă deschizându-se. Lumina, își dădu seama, provenea de la niște fulgere. Furtuna era afară, vuind, urlând. Se strânse și mai tare, cuibărită în întuneric.

Te rog, nu te uita spre mine. Te rog, nu-mi face rău.

Tornada se năpusti înaintea ochilor ei, vântul o absorbi, încercând să o smulgă din ascunzătoarea ei. Ea țipa, lovea. *Nu, te rog. Nu, nu...*

— Nu mă răni! Sări în șezut. Stai departe!

Întunericul se risipi. Lumina din hol arunca o lumină slabă în camera de zi.

— Hannah? Hei, eu sunt, Danielle. Ești bine?

Hannah își simți fruntea umedă de sudoare. Ea privi în jur. Era acasă, în sacul ei de dormit.

— Venea după mine. Era...

— A fost un vis, atâta tot. Acum ești bine. Doar un vis urât.

Ceva nu este în regulă

Hannah simțea că ceva nu era în regulă. Nu era pentru prima dată. Tatăl ei abia dacă o privea pe mama ei în timp ce conducea, iar mama ei se afundă în scaunul din față, cum făcea de fiecare dată când era obosită după o ceartă – doar că Hannah nu-i auzise să schimbe vreo vorbă în contradictoriu.

Slujba de închinare de la biserică se terminase, iar după ce ajunseră acasă, mama urcă scările și îngăima ceva cum că urma să se culce puțin, în timp ce tatăl ei se făcu comod în fotoliul din piele din camera de zi și începu să urmărească un meci între Carolina Panthers și Indianapolis Colts.

Fotbal american. Oo, plictiseală maximă.

Hannah rămase departe, ținând ușa frigiderului deschisă, în timp ce cântărea alternativele pentru prânz.

În realitate, nu dorea decât să știe ce se petrecea. Uneori, era ca și când adulții trăiau într-o lume unde cuvintele nerostite erau mai asurzitoare decât cele rostite, unde o privire putea fi încărcată de semnificații și o tăcere de piatră putea fi la fel de grăitoare ca și norii plumburii ce se îngrămădeau deasupra stufărișului înaintea unui uragan. Sigur, copiii aveau mesajele și strângerile lor de mână și privirile lor secrete, dar secretomania adulților părea stratificată și groasă.

— Vrei o Cola, tată? Strigă ea, încercând să acopere sonorul televizorului.

— Mai este vreo doză de Code Red Mountain Dew?

— Credeam că așa ceva îți face rău.

— Cam așa îmi fac toate, în afară de sparanghel. Și chiar nu-mi place sparanghelul.

— Nici măcar așa cum îl gătește mama? La grătar cu mult unt?

— Hei, să ne limităm la noi doi, scumpo. Departe de mine să mă plâng vreodată de mâncarea ce mi se pune înaintea.

— Tu și mama v-ați certat?

Tatăl ei intră în câmpul ei vizual, și se sprijini cu o mână de tocul ușii.

— Ce te face să spui asta? Nu, chiar deloc. Doar că, ei bine, lucrurile au fost puțin răscolite de predica pastorului, lucruri de care e greu să vorbești, și cu atât mai puțin să te gândești la ele.

— Cum ar fi?

— Vrei să închizi ușa aceea? Simt frigul până aici.

— Scuze.

Scoase o sticlă de doi litri de suc și îi turnă într-un pahar tatălui ei.

— Mulțumesc, Hannah. Luă o gură. Ahhh.

— Cod Roșu! Să cheme cineva un doctor.

— O, glumi și el, dar stai puțin, eu sunt doctor.

Umerii lui Hannah se plecară înainte.

— N-o să-mi spui ce nu e în regulă, nu-i așa?

— Nu e nimic, scumpo. E... Este o vreme pentru toate, iar mama ta consideră că acum este acea vreme. Cât despre mine, eu cred că ar trebui să așteptăm. Atâta tot.

— De ce mai trebuie să așteptați?

— Pentru că nu cred că ești...

— Ce sunt? Adică, asta are de-a face cu mine?

— E complicat, Hannah. Are de-a face cu noi toți, cât despre mine, eu nu cred că acum e cel mai bun moment. Abia ce-ai împlinit doisprezece ani.

O trase aproape și îi ciufuli părul.

Ea gemu.

— Tată.

— Scuze. Încercă să i-l netezească acum. Uite, ești o tânără

inteligentă, talentată, și ai atât de multe lucruri la care să te gândești. Peste câțiva ani, o să ai permis de conducere, nu? Ei bine, când conduci, trebuie să fii atent tot timpul, și asta înseamnă să fii cu ochii la drumul ce se întinde înainte. Oglinzile au rolul de a-ți spune ce se află în spatele tău, dar nu poți conduce o mașină doar privind în oglinzi, nu?

Ea scutură din cap.

— Scumpo, aceasta este o metaforă pe care încerc să o împărtășesc cu tine.

— Știu ce înseamnă o metaforă, spuse ea. Nu mai sunt copil.

— Mama ta crede că ar trebui să folosim mai mult oglinzile retrovizoare și să încercăm să ne preocupăm puțin de trecutul tău. Eu nu. Pe mine mă interesează totalmente ce este înaintea noastră.

— Să fixezi obiective, spuse Hannah. Și să faci planuri.

— Ești o fetiță isteată.

Ea făcu un pas îndărăt, înainte ca el s-o poată ciufuli din nou. Își trecu degetele prin păr.

— O să-mi trec câteva obiective în jurnal. Mama spune că fiecare obiectiv începe cu o dorință și un vis, așa că mi se pare că avem nevoie și de parbriz, dar și de oglinzi. Știi ce vreau să spun, metaforic vorbind?

În timp ce urca scările, îl auzi pe tatăl ei bombănind:

— Doisprezece ani, merge pe douăzeci.

Ea zâmbi. Dar tot nu înțelegea ce nu era în regulă.

Nu o fată oarecare

Era luni, o zi frumoasă și însorită, iar Jason nu se putea gândi decât la un singur lucru.

Cursa până pe malul lacului.

Oare Hannah era deja la școală? Sau se dădu bătută și rămăsese acasă, bolnavă? Cum el era într-a șaptea, iar ea într-a șasea, de obicei dădea peste ea la prânz, și uneori pe coridoare între cursuri. Dar era ultima pauză, și el nu o văzuse încă.

— Hei, Truman, strigă Jason, îmbrâncindu-se prin mulțime spre autobuzele ticsite ale școlii. Purta pantaloni scurți și cămașă în dungi. Hei, așteaptă o clipă.

— Ce este? Un băiat costeliv, tuns scurt cu părul de culoarea morcovului, se răsuci.

— Ai văzut-o pe Hannah?

— Lawson? Sigur, am avut engleză împreună. O tociară, apropo.

— A fost în regulă? N-a încercat să plece de la oră, sau ceva?

— Unu la mână, spuse Truman, privind prin ochelarii săi cu rame negre, nu pierde nicio oră, nu întârzie niciodată și nu pleacă niciodată prima. Părinții ei? Niște maniaci, din câte-am auzit. Doi la mână, mie-mi plac blondele, blonde naturale, așa că e incorect să presupui că aș ști câte ceva despre ea. E brunetă, dacă cumva n-ai observat. Categorie nu-i blondă.

— Îhi. Știu prea bine cum arată, domnule Isteț. Ea unde e?

- De ce-și inchipuie toți că eu știu lucruri de felul acesta?
- Pentru că tu știi totul, Truman.
- Pardon. Puștiul ridică o mână. Știu multe lucruri.
- Bine. Spune-mi doar unde s-a dus.
- Vezi, iarăși faci asta, Jason. Presupui. Și, ă, dacă chiar vrei să știi, TES-ul ei e de circa zece secunde?

— Ce?

— Timpul estimat până la sosire. Trei, doi, unu... Bună, Hannah.

Jason simți o bătaie pe umăr. Se întoarse, cu sprâncenele ridicate, și descoperi doi ochi mari și căprui privind-i pe-ai săi. Hannah avea rimel la ochi? Și își vopsise unghiile? Purta o cămașă deschiată, bleu, care-i flutura peste maioul roz, și arăta... Ei bine, arăta foarte bine, nu că ar fi rostit-o vreodată cu voce tare. Arăta mai matură, într-un fel care-l făcea și pe el să se simtă mai în vârstă.

- Chiar ai venit, spuse el. Sunt surprins.
- Autobuzul nostru pleacă dintr-o clipă într-alta.
- Asta e, ultima ta șansă să te predai.
- ă, voi doi. Truman își flutură mâna. V-am salutat.
- Salut, Truman.
- Ultima șansă, spuse Jason din nou.

Hannah își scutură tubul cu aerosol. Era decorat cu abțibildurile fluturi primite de la el. Ar fi vrut să zâmbească când le văzu, dar nu era dispus să arate niciun fel de slăbiciune azi.

— Fluturi. Truman arătă cu degetul. Știi ceva despre ouăle lor?

Jason își miji ochii.

— Ce tot spui acolo?

— Se transformă în omizi, răspunse Hannah. Apoi în larve.

— Da. Vezi, Jason? Hannah e atentă. E un miracol faptul că un ou supraviețuiește, ținând cont de condițiile atmosferice și de prădătorii naturali, și nu ar reuși niciodată dacă n-ar avea învelișul acela tare numit corion. Corionul nu lasă ca larva ce crește să se usuce și să moară. De fapt, femeile însărcinate au la rândul lor niște straturi protectoare în pântec, și...

— Hei, spuse Jason. Serios?

Fără nicio vorbă, Hannah inhală încă un puf din aerosol, își aruncă

părul pe spate și porni spre autobuz. Era îmbrăcată în pantaloni scurți din blugi și încălțată cu teniși.

Truman își folosi cea mai bună versiune a sa cu voce *Yoda*.

— Tânăra și încrezătoare este ea. Nici urmă de teamă nu percep în privirea sa.

— Da, sigur, Truman. Jason se strecură pe lângă el. Vorbești ca și Kermit, Broscoiul.

Zece minute mai târziu, autobuzul viră înspre Murraysville, un cartier nord-estic al Wilmingtonului. Era un zonă în plină expansiune, cu o mulțime de lacuri și chei, subdiviziuni și fundături. Jason și Hannah locuiau la circa două străzi distanță, folosind aceeași stație de autobuz, situată undeva la mijloc. La câteva străzi spre vest, Smith Creek Park era un loc obișnuit în care-și petreceau timpul după școală, și era de știut că puteau fi găsiți aici ceasuri întregi, cățărându-se prin copaci sau vânănd greieri.

E-adevărat, ea era fată, dar ce altceva putea el face? Părinții săi lucrau cu normă întreagă, abia dacă erau vreodată pe acasă, și nu reușise să găsească alți băieți de vârsta lui în cartier.

Autobuzul viră, frânele scrâșniră, iar Jason simți căldura transmisiei și a motorului radiind prin podea. Se ridică, gata să țâșnească pe lângă concurenta lui, aflată cu două rânduri înaintea lui.

— Luați loc, se răsti șoferul, până oprim de tot.

— Scuzați-mă.

Hannah îi aruncă un rânjet.

Autobuzul se opri cu o smucitură.

— Acum, spuse șoferul, puteți ieși din mașină.

Hannah se ridică, aproape călcând peste piciorul unui copil aflat pe intervalul dintre scaune. Jason alunecă spre ea. Se împleticiră pe scări în jos, ieșiră pe ușă, coborâră pe trotuar și țâșniră spre marginea parcului. În spatele lor, copiii ovaționară de pe locurile lor, iar apoi autobuzul se depărtă uruind, și nu rămaseră decât ei doi, gonind printre stâlpii gardurilor, într-un câmp de iarbă înaltă până la genunchi și flori galbene.

Polenul și praful se ridicau în razele soarelui. Lăcustele săreau în diferite direcții din calea tenișilor grăbiți. În spatele paielor aurii și a ciulinilor înalți, apele lucitoare ale lacului îi ademeneau printre cucute și stejari.

Jason alunecă la o curbă a cărării, se împletici, atinse pământul cu o mână și continuă să alerge. Era la câțiva pași în urma ei acum.

Un fluture monarh stătea aninat pe un spic chiar în fața lui.

Cămașa și părul lui Hannah fluturau în urma ei, iar picioarele îi aruncau înapoi țărână și iarbă. Gâfâia greu, dar chicotea în același timp, și el zâmbi când o auzi. Se gândi la abțibildurile din punga albă, pe care le plătise din banii săi de buzunar. Se gândi la decorațiunile sclipicioase de pe aerosolul lui Hannah. Se gândi la zilele de vară și la camerele de cauciuc și când se jucau Frisbee împreună.

Cu aripi catifelate, portocalii, fluturele își luă zborul.

Hannah ajunsese prima la doc, bubuind cu picioarele pe scândurile din lemn. Jason accelerează și o ajunse din urmă. Își aruncară deodată pantofii din picioare, și se întrebă acum de ce mai conta cine câștiga. Oricum nu îi vedea nimeni. Nu-i păsa nimănui pe lume. În timp ce alergau cot la cot spre apă, degetele li se atinseră și el o apucă de mână.

Cu mâinile rămase libere se ținură de nas.

Își luară zborul de la capătul docului.

Pleooooooooosc!

Aterizare. Pedalare. Învolverare de ape. Mai caldă la suprafață, mai rece mai în adâncime. O explozie de bule. Sulițe din razele solare. Apoi o înviorare răcoroasă și un albastru lichid.

Jason ieși pe doc, lovindu-se cu abdomenul de lemn. Se rostogoli, apoi se întinse în urma sa și îi întinse lui Hannah o mână. Ea se prefăcu a-i accepta ajutorul, apoi își aruncă părul ud pe spate și se ridică fără ajutor. Rămaseră așezați la câțiva centimetri unul de celălalt, în timp ce apa le curgea din hainele ude pe scândurile netede.

— Cred că a fost remiză, spuse el.

— Te-am lăsat să mă ajungi din urmă.

— Nu-i adevărat. N-ai putut să faci față la sprintul meu de ultimă clipă.

— Bine. Ea-și stoarse părul de parcă ar fi fost un prosop în mâinile ei. Spune-i remiză.

El se lăsă pe spate, sprijinit în coate. Picioarele i se bălângăneau în apă, și o clipă se gândi la țestoase mușcătoare, la aligatori și la mocasini de apă. Nu că ar fi văzut vreodată așa ceva în acest lac, dar se

găseau în mlaștinile de pe coasta din apropiere, și chiar pe bancurile râului Cape Fear. Lui îi plăceau toate jivinele acelea, câtă vreme nu-i ronțăiau degetele de la picioare. Sigur, o mulțime de fete nici n-ar fi cutezat să înoate în lacul acesta de teama de a fi înfulecate de vreo făptură ce pândea în adânc.

Hannah categoric nu era genul acela de fată.

— Știi ceva? întrebă Jason.

Ea-și înclină capul, înfigându-și un deget în ureche, pentru a scoate apa din ea.

— Ce?

— Poate c-o să ți se pară o prostie, mai bine nici nu te mai gândi la asta, bine?

Ea se opri. Apa îi curgea pe brațe și i se încovriga pe gât în jos.

El privi în altă parte.

— N-ar fi trebuit să spun nimic.

— Ei, acum trebuie să spui

— Lasă.

El se ridică și-și încălță pantofii.

— Bine. Ea tuși. Dacă nu vrei să-mi spui, să știi că nu-mi pasă.

— Doar că, ei bine, cred că mi-am dat seama că ești...

— Cum? Ea se uită la pietrele și la copacii alinați pe celălalt mal.

Cum sunt?

— Știi, întotdeauna mi-am dorit o soră mai mică, iar acum este ca și când aș avea una.

Ea tuși din nou. Se înecă. Își lovi pieptul. Poate că înghițise puțină apă din lac, poate chiar o frunză, sau chiar o rămurică. Când se ridică în picioare, cu ochii plini de lacrimi, probabil avea nevoie de ajutor și era prea încăpățânată să o recunoască. Sau poate că nu erau lacrimi, ci doar picuri de apă din păr. Ea-și luă aerosolul și încălțămintele și începu să alerge chiar mai repede decât fugise până aici.

— Ești bine? strigă el după ea. Hannah? Hei, ce s-a întâmplat?

Ea nu-i răspunse, iar el rămase privind-și „sora mai mică” gonind spre casă.

Dintr-o extremă în alta

MOBILE, ALABAMA

Mary Rutledge își umplu coșul de cumpărături cu ce apucă, gândindu-se că nu prea avea mulți bani în prezent. Câteva role de hârtie igienică, niște conserve, o pungă de piept de pui congelat și o pungă cu condimente. Avea să se descurce. Fără probleme. Nu va muri de foame, cu siguranță.

Îi lipseau zilele acelea la clinică?

— Doamne, nu. Își împinse căruciorul afară din magazin. N-o să mă întorc acolo.

Un ușier se apropie de ea.

— V-am supărat cu ceva, doamnă Rutledge?

— Nu voi. Voi sunteți în regulă. O să mă întorc săptămâna viitoare.

La cum arătau lucrurile, avea să mai vină chiar luni și ani după aceea. Ceea ce era în regulă, dar spera ca într-o bună zi să existe un loc unde să-i poată invita pe DeSean și pe familia lui, un loc unde să nu-i pună pe fugă până la apusul soarelui. Soției lui DeSean îi plăcea să se gătească în haine scumpe și prețuia lucrurile de valoare, și nu privea cu ochi buni ca propriii copii să-și petreacă timpul în această zonă din oraș.

Mary se duse acasă, își parcă vechiul ei Chevy Celebrity sub felinarul de pe stradă. DeSean spusese că era mai bine să facă așa, și el se pricepea la astfel de lucruri, doar era avocat al apărării. Se împletici

în apartamentul ei, cu sacoșele atârându-i de coate și la încheieturile mâinilor.

— Sunt acasă, își anunță ea peștișorii. Am venit acasă cu câte ceva bun.

În bolul de sub geam, doi peștișori aurii înotau în cercuri încântați.

Mary încercă să se convingă că tot ce avea nevoie erau doar câteva ore de lucru în plus ca ospătar la mesele de la restaurantul de fast food de pe malul mării. Era muncă sezonieră, iar când afacerea mergea bine, avea să aducă acasă o mulțime de bani peșin cu care să-și acopere chiria, dacă reușea să economisească câte ceva. Dar când mergea mai greu, să spunem când era vremea rea sau când începeau copiii școala, ei bine, lucrurile aveau să fie destul de dificile.

Porni televizorul, auzi crainicul vorbind despre trupele armate din Irak, despre un grup anarhist din Oregon care era supravegheat de autorități și prețul tot mai mare la benzină. Numai probleme peste tot. Își închise urechile la vocile acelea și se concentrează la fotografia de pe etajera ei cu cărți.

— Ei, ia te uite. Câți ani ai tu acum, copilaș – doisprezece, cred? Drăguță cât încape, pun pariu, și mă rog să fii iubită. Iubită, da, din plin.

PARTEA A II-A

Omida

*„Dar răbdarea trebuie să crească,
pentru ca atunci când ea-și va face desăvârșit lucrarea,
voi să aveți un caracter puternic
și să fiți gata pentru orice lucrare.”*

IACOV 1:4 (NTL)

Pe scenă

WILMINGTON, CAROLINA DE NORD – FEBRUARIE 2011

Ea avea nouăsprezece ani, în primul an la UNC Wilmington – *Haide, Seahawks!* – și era parte a grupului de teatru.

Și atunci, de ce se simțea atât de singură?

Hannah Lawson traversa în grabă campusul spre cursul ei de artă teatrală, știind că nu-și putea permite cu nici un chip să-și dea de gol sentimentele în fața nimănui. Nu, era cel mai bine să le păstreze pentru jurnalul ei. Totuși, în unele zile se întreba dacă era singura studentă care se simțea ciudat când trecea peste gazonul întins, ca și când toată demnitatea ei putea fi compromisă în orice clipă de o rafală de vânt sau de o zonă lunecoasă din iarbă.

Poate faptul că nu locuia în campus o făcea să se simtă atât de incomod. Nu că și-ar fi verbalizat vreodată o asemenea plângere.

Ultimii trei ani de liceu făcuse *home schooling* cu mama ei, pregătind-o pentru rigorile unei educații înalte, iar tatăl ei îi plătise factura de la colegiu din câștigul său ca doctor la Centrul Medical Regional New Hanover. Faptul că stătea acasă cu ei în Murfreesboro era o alegere strict economică. Pur și simplu. Era scurt drumul cu mașina până la universitate, mai ieftin decât să locuiască în Belk Hall și să plătească pentru privilegiile cantinei. De asemenea îi permitea tatălui ei să fie cu ochii pe ea.

Oare de asta îi plătea taxele școlare?

Îi era frică să o lase pe fata lui să îi scape printre degete?

Uneori se simțea mai mult sufocată decât iubită, cu toate că și numai gândul acesta o făcea să se simtă îngrozitor. De când împlinise doisprezece ani îi rugase pe părinții ei să o trateze cu mai multă maturitate și să-i dea voie să facă propriile greșeli. La urma urmei, nu mai era copil mic. Se închipuia într-o bună zi locuind într-o casă pe litoral, scriind nuvele pentru jurnale literare și jucând în filme care aveau ceva semnificativ de transmis despre viață.

Acum că ajunsese la majorat, și avea toată viața înaintea, gândul de a pleca de acasă o speria puțin. Nu era așa de sigură că era pregătită pentru a face saltul.

Unde era locul ei?

Oare avea ceva de oferit?

Cum își va putea plăti facturile fără ajutorul părinților ei și să-și poată urmări în același timp visurile?

Și că veni vorba de visuri, dacă mai visa mult cu ochii deschiși, avea să întârzie. Își aranjă geanta din piele uzată pe umăr și alergă de-a curmezișul peste gazon spre treptele ce duceau în clădire.

— Cât pe-aici să întârzii, Hannah, spuse profesorul Watson, uitându-se la ceas când intră în sală. Nu-i permis așa ceva.

— Aveți dreptate. Îmi pare rău, domnule profesor.

La final avea să aleagă între programul de Masterat în Arte Frumoase și Departamentul de Studii cinematografice, dar deocamdată își cizela talentul sub mentoratul profesorului. El era liderul grupului de teatru și un promițător dramaturg afro-american; una din propriile sale producții a avut un succes off-Broadway. *NY Times* avusese un articol despre el, iar revista *Essence* îl prezenta în lista „celor 100 cei mai eligibili burlaci”. Unii îl considerau arogant, alții îl vedeau doar plin de încredere în forțele proprii. Închipuindu-și că avea multe de învățat de la el, Hannah alese să nu-l judece în niciun fel.

— Sunt gata să intru din mers, îi spuse ea.

— Nu te mai încurci la replicile tale, da?

— Mă descurc. Își puse geanta jos pe un scaun din primul rând, se strecură printre reflectoarele instalate pe jos și își ocupă locul în mijlocul scenei. Promit.

— Asta vreau să aud. Privind-o prin ochelarii săi moderni, își lărgi

cravata și se lăsă pe spate pe scaunul său aflat la câteva rânduri mai în spate. Dar va trebui să mi-o dovedești, sau voi fi silit s-o aleg pe dublura ta pentru premiera producției noastre.

— Julia Armen? Nu, nu se poate...

— A exersat din greu.

— La fel și eu, domnule profesor. Îmi doresc asta. Am nevoie de asta.

— Îmi place dorința ta. Acum, canalizeaz-o în reprezentația ta. Astăzi este ultima noastră repetiție în campus și tot astăzi avem probele la costume la Thalian Hall. Vă dați seama că Oscar Wilde și Buffalo Bill Cody au jucat acolo acum o sută de ani? Cu atâta istorie legată de acel loc, va trebui să faceți față unei provocări de cu totul altă anvergură. Mii de locuri, luminile, balcoanele. Va trebui să știți dinainte ce înseamnă asta, altfel, poate fi destul de copleșitor.

— Nu vă faceți griji. Sunt pregătită.

— O să-ți aduc aminte ce-ai spus.

Ea-și dresе glasul și-și îndreptă umerii. Cu toate că nu era îmbrăcată în rochia ei victoriană, nu avu nicio problemă să se strecoare în pielea personajului.

— Tu ești, Desmond?

— Bună, Annabella, răspunse partenerul ei, Lance Prescott.

— Poți să lași galanteriile deoparte, spuse ea. Puțin cam deplasate, nu crezi?

— Drăguț. Profesorul se ridică în picioare. Îmi place tonul arrogant.

Ea făcu o reverență cu toată grația unei lady din secolul al nouăsprezecelea.

Adevărul era că se simțea mult mai confortabil pe scenă decât în timp ce traversa gazonul campusului. Aici, în lumina reflectoarelor, putea deveni o altă persoană, putea intra într-un rol, putea lăsa cuvintele și acțiunile să prindă viață prin intermediul ei. Nu trebuia să încerce să se potrivească sau să se chinuiască să înțeleagă ce se aștepta din partea ei. Știa ce-și dorea publicul, și reușea să le atingă coarda sensibilă cu nuanțe ale vocii, cu un subtil limbaj al trupului și cu expresii ale feței.

Nu trebuia decât să o pui pe scenă, și devenea personajul însuși.

Dar odată ce revenea la viața reală, lucrurile erau mult mai grele.

În viața ei de zi cu zi se întreba dacă era capabilă să fie cu adevărat ea însăși. Nu avea nici un scenariu. Nici un costum. Nici un decor sau o simfonie. Uneori se simțea ca și când s-ar fi aflat în afara propriei persoane, privindu-se, și purta cu sine o teamă că avea să i se ceară să se dea la o parte și să lase pe altcineva să-i ia locul.

— *Nu avem nevoie de tine, Hannah.*

— *Nu pricepi, Hannah.*

— *Nu ești sinceră. Sau: Acum ești prea sinceră.*

— Lance face treabă bună, tocmai spunea profesorul Watson. Hannah se sili să fie atentă, și-l auzi continuând: Aroganța e bună, dar trebuie să o ții în frâu în Actul Unu. Vrem să crească. Povestea trebuie să se înțească și să ne facă să ovaționăm în actul final, când Annabella se va dăruia lui Desmond odată pentru totdeauna.

— Să se înțească. Am priceput.

— Domnule profesor, spuse Lance, poate că ar trebui să o vedem și pe Julia.

— Poftim?

Hannah înghiți în gol. Era subminată de propria ei dublură?

— Nu, nu este necesar. Hannah, îmi plac inflexiunile tale și felul în care-ți folosești ochii. Vino miercuri la Thalian, contez pe tine să fii în formă maximă. Nu mă dezamăgi.

Hannah văzu mișcare în fața Cafenelei Java City, aflată în biblioteca din campus. Truman intră, o văzu și porni în direcția ei. Ea-și plecă fruntea, lăsându-și părul să-i cadă peste față în timp ce ronțăia o bucată de ciocolată cu zmeură. Telefonul îi era în poală și tocmai îi trimitea un mesaj tatălui ei, care se pregătea să se întoarcă acasă de la serviciu.

— Hannah? spuse Truman.

După ultimul curs de algebră, nu avea nici un chef de conversații. O dureau capul, iar stomacul îi chiorăia.

— Hannah Banana.

Învăţase de mult să îşi închidă urechile la acea poreclă din şcoală. Continuă să scrie cu o singură mână: sunt la cafenea, vino repede.

— Poţi să încerci cât vrei, dar nu poţi să mă ignori la nesfârşit, spuse Truman. E părul meu portocaliu, mi-e imposibil să mă ascund. Şi să fim sinceri, de ce aş vrea să mă ascund?

Ea-şi ridică privirea.

— Truman. Salut.

El întoarse un scaun cu spătarul înainte, îl încălecă şi-şi încrucişă braţele pe spătarul acestuia.

— Eşti singura mea speranţă.

Ea-şi ridică o sprânceană.

— *Star Wars*? spuse el. „Singura speranţă”? Mă rog, uită.

— Ce vrei?

— Bilete la *Annabella*. Pentru mine şi cineva special.

Asta aduse un zâmbet pe faţa lui Hannah.

— O, serios? Deci, să înţeleg că ieşi cu una din fetele din campus?

El se foi pe scaun.

— Ă, nu chiar.

— E cineva cunoscut, cineva din fostul tău grup de tineri? Stai, e Megan, nu-i aşa? Întotdeauna a fost interesată de...

— E o blondă falsă. Poate că o să-ţi vină greu să crezi, dar am standarde mai înalte.

— Deci asta e tot ce ai de gând să-mi spui? Ştii, am primit patru bilete, iar părinţii mei primesc întotdeauna două dintre ele. Plănuiam să le dau pe celelalte două unei prietene, dar hei, ador micile poveşti de amor. Spune-mi cine e norocoasa, şi s-ar putea să mă convingi să te ajut.

— Ea, ă... ei bine, ea nu ştie încă.

— Foarte inteligent, spuse ea. Nu vrei să-i dai speranţe înainte să ai biletele.

— Nu. Truman se uită peste umăr şi coborî tonul. Hannah, ideea este că ea încă nu ştie că vreau să ieşim împreună.

— Prin definiţie, asta înseamnă că voi doi, probabil, încă nu ieşiţi împreună.

— Ea este într-o relaţie. Doar că... cu altcineva.

— O. Încuviinţă din cap. Ooooo.

— Mda. O neînsemnată problemă tehnică. Truman lovi cu pumnul în masă, uimind-o pe Hannah și atrăgând privirile unui consumator de la bar cu codițe rasta cenușii. Dar n-o să mă dau bătut atât de ușor. Nu! Dacă există ceva la care o femeie nu poate rezista, este să fie dorită.

— Presupun că toate ne dorim asta. Deci, cine este creatura dorită?

— Asta mă tem că va trebui să rămână un secret.

— Măcar o cunosc?

— Încă nu. Dar e șansa mea să schimb starea de față a lucrurilor, și depinde numai de tine, domnișoară Lawson. Nu fi un dușman al dragostei.

— Ei bine. De fapt, mă gândeam să-i dau biletele lui Jason.

— Jason. Umerii lui Truman căzură înainte. Trebuia să-mi imaginez.

— Strânge bani pentru excursia din vacanța de primăvară și spune că momentan nu-și permite două bilete, chiar dacă ar fi să luăm în calcul reducerea pentru studenți.

— Două?

— Pentru el și mama lui. Cum părinții lui sunt divorțați, ea lucrează zilnic, șapte zile din șapte.

— Mama lui? Truman își lăsă capul să-i cadă, lovind cu el spătarul scaunului de trei ori. Și cum aș putea eu concura vreodată cu asta?

— Ce-ar fi s-o inviți pe mama ta?

— Nici măcar nu intră în discuție.

Neștiind prea multe despre familia lui, Hannah era gata să sape după mai multe informații când tatăl ei își făcu apariția în prag. Îngheță. De ce nu-i scrisese un mesaj că era în parcare? Cu toate că avea de două ori vârsta tuturor celorlalți din încăperea, era încă tânăr și plin de viață, dar asta nu îi diminuă cu nimic stânjenala. Campusul acesta era scena vieții ei reale. Cum ar fi trebuit să reacționeze la faptul că era luată de la școală de un părinte?

— Scuză-mă, Truman. Trebuie să plec. Își luă lucrurile și-l bătu pe braț. Sper să reușești să vii la spectacol miercuri. Sunt convinsă că o să găsești o soluție.

— Sigur. N-avea griji. Cu capul încă plecat, adăugă: Mă bucur că am stat de vorbă.

În doar câteva minute

Jason Bradley stătea după uşile teatrului cu prietena sa, Alanna, şi privea uluit interiorul opulent al Thalian Hall. Balcoanele arcuite priveau spre scena largă şi ornamentată, panouri decorative uriaşe se ridicau din podea până în tavan de ambele părţi. Închise complet până la începutul spectacolului, draperiile roşii se asortau cu tapiseria scaunelor din sală. Lumini estompate de la mezanin şi din loji dezvăluiau siluetele câtorva sute de persoane ce erau deja la locurile lor, aşteptând primul act al spectacolului *Annabella*.

— Uau, am uitat cât de spectaculos e locul acesta.

Vizitase locul acesta în urmă cu câţiva ani într-o acţiune şcolară, dar nu participase niciodată la un spectacol.

Alanna îşi încrucişă braţele, părând mai puţin impresionată ca el. Părul lung şi blond îi încadrau gâtul înalt şi trăsăturile fine. Purta un şirag de perle.

— Sper că Hannah dă lovitura, spuse el. A visat la asta încă de când era copil.

— Şi ce-ţi pasă ţie atât de mult? îl întrebă ea.

— E prietena mea. Suntem prieteni de mult.

— Ei bine, eu mi-am lăsat prietenii şi familia în Massachusetts şi am venit aici la colegiu. Nu-i sun în fiecare zi şi nu particip la toate evenimentele din viaţa lor. Ştii, Jason, şi tu va trebui să te desprinzi de astea la un moment dat. Toate sunt parte din viaţă şi din maturizare.

— Ea e parte din viața mea, întotdeauna a fost.

Alanna își dădu ochii peste cap.

— Ascultă, nu trebuie să-ți faci griji, bine? E, într-un fel, ca o soră pentru mine, atâta tot. Uită-te la tine. Ești geloasă, nu-i așa?

— Pe ea? N-am de ce.

El îi atinse brațul.

— Arăți extraordinar, apropo. Îmi place cum îți porți părul acum.

— Mulțumesc. N-am vrut să fiu înțepată.

— Nu-ți face griji de asta. E în regulă.

— Unde sunt locurile noastre?

— La etaj. Îi întinse un bilet și arătă înspre balcon. Eu, ă, trebuie să mă duc la toaletă înainte să începă spectacolul. Mă întorc în câteva minute.

O privi cum se îndepărtează, apoi își croi drum până la toaletă, unde se opri în fața oglinzii și își potrive cravata sub sacoul din canava neagră. Își trecu degetele prin părul ondulat, își netezi o şuviță dezordonată, o netezi din nou, apoi renunță. Atât avea de arătat; cine-l privea, atât avea să vadă. Indiferent dacă îi plăcea, sau nu.

Se întrebă cum se descurca Hannah cu tensiunea acestei seri. Actoria era una din pasiunile ei. Oare era chiar acum în spatele cortinei, exersându-și replicile, încercând să nu hiperventileze? Era nevoie de un adevărat talent pentru a ieși în evidență în această comunitate a artei, și cu numărul mare de filme turnate recent în zonă, Wilmingtonul fusese poreclit „Wilmywood“. Hannah avea un talent extraordinar, și șanse mari să fie observată. De încredere părea să ducă lipsă.

Ar trebui să vorbesc cu ea.

Ce șanse avea să se poată strecura în culise? Oare puțină diversiune și îndrăzneală l-ar fi ajutat să treacă de gărzile de la uși și de pe culoare?

Nu exista decât o cale să afle.

Își netezi jacheta, își ridică bărbia și se îndreptă înapoi spre coridor.

În umbră, în spatele cortinei, Hannah își frunzărea scenariul și parcurgea pentru ultima oară toate porțiunile subliniate cu marker galben. Podeaua din lemn se cutremură sub picioarele ei în timp ce decorurile erau așezate la locurile lor. Și ea se cutremură, lipindu-și gulerul rochiei de gât. Își ridică bărbia și trase adânc aer în piept. Plămânii ei se umplură cu aer, și simți fâlfâitul fluturilor în stomac.

Era un semn bun, nu? Adora tot ce avea legătură cu fluturii.

Fii calmă... doar fii calmă.

Prin buzele strânse ca pentru un sărut, expiră și-și citi următorul paragraf. Se foi în această rochie de un trandafiriu palid, cu volane din dantelă veche, gândindu-se că femeile din trecut trebuie să fi obosit în corsetele acelea strânse. Avu brusc un gând că Julia Armen s-ar putea să-i fi modificat rochia doar pentru a o face să se simtă inconfortabil, dar asta părea de-a dreptul paranoic.

Hannah tuși. Mâna stângă îi scotoci prin genată după tubul cu aerosol. Cu toate că nu-l mai folosea la fel de des în ultima vreme, momentele de stres îi produceau un disconfort atât medical cât și psihologic. Dar asta o liniștea.

Îl lăsă să-i cadă din mână și recită următoarea replică. Podeaua se cutremură din nou. O siluetă se îndrepta spre ea prin mulțimea de lumini colorate, dar ea nu se lăsă distrasă și rămase atentă la dialogul ei. Mai erau doar câteva minute până la spectacol.

— Aici erai.

Ea-și ridică privirea.

— Jason? Ce faci aici?

— Partea bună e că nu-l apără pe președinte aici în spate. Am trecut chiar pe lângă gardian, ba chiar ne-am atins în treacăt, ca și când aş fi avut multe de făcut, iar el mă încetineea. Ar fi trebuit să vezi asta. Practic și-a cerut scuze și s-a dat la o parte.

— Ești rău.

— Nu. Cred că sunt eu însumi.

Veni încet spre ea, silueta lui zveltă îmbrăcată în sacou și cravată, părul de culoarea nisipului oarecum aranjat în jurul ochilor lui mari, strălucitori.

Nu mai era un puști dintr-a șaptea. Asta era clar. Era în anul doi la colegiu, și avea intrare garantată la UNC Wilmington. Avea acel

ceva, acea aură firească de nu-mă-străduiesc-deloc, care-i făcea pe alții să se simtă confortabil în prezența lui.

Ei bine, Hannah nu se lăsa prostită de nimic din toate astea. Pentru ea era același tip, prietenul ei din copilărie.

Mai mult ca un frate, de fapt. Fratele ei mai mare.

Cel puțin asta își spunea în prezent. Era mai bine decât să recunoască faptul că dorința ei din pubertate nu se împlinise.

— Știi ceva, spuse el, dacă nu ți-ai învățat replicile până acum, probabil e prea târziu.

— Mersi. Foarte încurajator.

— Frumos costum, totuși.

— Abia mă mișc. Mă simt ca una din păpușile acelea victoriene pe care le păstrează încuiate în vitrine femeile în vârstă.

— Așa și arăți.

— Ca o bătrână?

— Ca o păpușă.

— Da, sigur. Își plecă privirea la scenariu și încercă să-și ascundă satisfacția. Ei bine, n-o las pe Julia să-mi ia rolul acesta, dar poți pune pariu că mă schimb în blugi în clipa când se termină spectacolul.

Jason zâmbi și se așeză în fața ei.

— Așa deci. Ai emoții?

— Da.

Și categoric se simțea bine să o recunoască.

În preajma profesorului Watson și a celorlalți actori, Hannah simțea nevoia să se controleze și să nu arate nicio teamă. Ei nu-și dădeau seama cât de important era asta pentru ea. Doar cei mai apropiați știau că era tot ce-și dorise de copil, ocazia ei cea mare, șansa de a arăta ce putea face în fața unui public numeros.

— O să-i dai gata, spuse Jason. Nu trebuie să-ți faci griji.

— Să-mi fac griji? Cine, eu? Nu că m-ar urî jumătate din echipă sau cam așa ceva.

— Fugi de-aici. E imposibil.

— Am primit rolul principal fără nicio problemă. Își dresе glasul. Și ce dacă eu sunt în primul an iar Julia în al doilea? Nu e drept să-mi poarte pică pentru asta, nu?

— Nu-ți poartă pică.

Hannah dădu însă din cap.

— Ba da.

— Bine, recunosc că Julia îți poartă pică. În timp ce mă furișam în culise, am văzut că-și pregătea pumnalul otrăvit.

— Foarte nostim, Jason.

— Serios, spuse el, te-ai născut pentru asta. Încă de când eram copii puteai, printr-o singură mișcare, să te transpui în orice rol ai fi primit. Nu crezi că acesta e un dar? Adică da, l-ai folosit în mod greșit o dată sau de două ori în gimnaziu, dar orice dar poate fi abuzat, nu? Știi, când veneam aici de la mașină în seara asta, am trecut pe lângă Indicatorul cu numele străzilor de la colț – Third și Princess. Chiar la colț. Crezi că-i doar o coincidență? După cum văd eu lucrurile, aceasta este seara ta să fii prințesă, și eu cred că ți s-a dat rolul acesta cu un scop.

— Chiar crezi asta?

— Chiar cred. O să îți fac galerie toată piesa.

— Mersi, spuse ea. Și, unde ai locurile?

— În primul rând, la mijlocul balconului. Cu Alanna.

— O, credeam că... Nu trebuia să vină mama ta cu tine?

— M-a sunat mai devreme că nu poate să vină.

— Nu din nou, Jason. Dacă era cineva care să merite o seară în oraș, atunci era mama ta. Draga de ea.

— O să se întâmple și asta. Hei, vestea bună este că am parte de o seară în oraș cu Alanna.

— Da? Eu... nu știam că vine.

— Glumești? N-ar pierde una ca asta.

— Deci e oficial, da? Relația voastră?

El își arcui sprâncenele.

— Mda, de câteva zile.

— Ce bine de tine.

Își menținu vocea calmă. El avea aspirațiile lui, în ce privește cariera și viața de familie, iar ea nu avea niciun drept să i-o ia în nume de rău.

— Alanna e superbă. Iar tu... ei bine, meriți să fii fericit. Mersi că mi-ai spus.

— Și, cum ți se pare? Speram să-mi spui părerea ta.

— Eu? Abia dacă o cunosc. Își înăbuși tușitul. Ascultă, ar fi mai bine dacă...

— Da, știu. Spectacolul e gata să înceapă.

— Da.

— Succes, sau cum s-o spune.

— Mulțumesc.

Ea-l privi strecurându-se pe lângă un stâlp fals din marmură, apoi se făcu nevăzut. Și-l imaginează împreună cu prietena lui la balcon, pe părinții ei, pe locurile chiar din spatele orchestrei, și pe colegii ei de clasă risipiți care încotro prin toată sala.

Putea face asta. *Avea* s-o facă. N-avea niciun motiv de îngrijorare.

— Hannah. O voce profundă o făcu să se întoarcă, și-l descoperi pe profesorul Watson privind-o de sus. De vreme ce se pare că te porți mai bine când ești sub tensiune, m-am gândit că vrei să știi...

— Ce să știu? Se încruntă. E ceva în neregulă?

— Chiar dimpotrivă. Tu, Hannah Lawson, vei evolua în seara aceasta în fața unor producători de la New York și din L.A. Cu succesele pe care le-am avut de curând... ei bine, să spunem că am o anumită autoritate și sunt câteva agenții interesate de tine.

— De mine?

— Te surprinde?

— Eu, ă... mulțumesc, domnule profesor. Mulțumesc.

El o privi pe deasupra ochelarilor.

— Acum, fă-mă mândru, m-ai înțeles? Mi-am pus capul pentru tine, pentru că văd ceva special în ființa aceasta a ta. Ai o pasiune pe care nu o poți dobândi. *Arată-mi-o* în seara asta. *Arată-i-o* publicului în vocea ta, în ochii tăi.

— Categorie o să încerc.

— Dă tot ce ai mai bun, și vor sta la coadă pentru a te cuceri.

Hannah simți cum i se usucă gura. Limba și-o simțea umflată. Încuviință din cap și afișă ceea ce spera a fi un zâmbet încrezător.

— N-o să vă dezamăgesc.

Fără alte cuvinte

O, frate. Unde o fi? De ce întârzie mereu, în cele mai nepotrivite momente?

Îmbrăcată într-o rochie lungă, albastră, și cu un colier la gât, Grace Lawson se plimba dintr-o parte într-alta pe pavajul din fața teatrului Thalian Hall și își verifică din nou telefonul mobil. Niciun mesaj, niciun apel. Soțul ei își ținea telefonul pe silențios cât timp era la lucru la New Hanover Regional și adesea uita să și-l verifice. Problema era că biletele de la fiica lor erau în buzunarul lui. Grace nu dorea să piardă nicio clipă din evoluția lui Hannah, și cu toate acestea nu avea cum să intre fără bilete.

— Haide, Jacob. Apăsă tasta pentru formarea rapidă a ultimului număr apelat. Te rog, răspunde.

Nimic.

De cealaltă parte a drumului, o mașină a poliției monitoriza activitatea de seară. În spatele ei, un puști de la colegiu cârâi:

— Aveți bilete? Aveți programe? Programul – cinci dolari.

Cinci dolari? Încă un minut, și asta era exact ce urma să facă.

Grace își atinse părul cu un deget. Îl ridicase într-un coc, dar își făcea griji că dacă mai continua să umble dintr-o parte într-alta pe stradă, avea să i se desfacă și să-i cadă pe umeri.

— Programe, strigă puștiul din nou. Cinșpe dolari.

Cincisprezece? Scutură din cap. Să mai vorbești de inflație.

O față familiară apăru departe pe trotuar în stânga ei. Jacob. Îi ocoli în grabă pe alții care veneau la teatru, buclele blonde cu fire argintii fluturându-i peste ochi, și cu mâinile își aranjă cravata. Se gândi ce să-i spună pentru a-și exprima frustrarea înaintea lui, dar inima ei se înmuie când îi observă expresia hăituită de pe față.

— Grace. O îmbrățișă și o sărută. Arăți superb în seara asta. Ca o... nu știu, ca Jackie Kennedy în tinerețe.

La asta, inima ei se topi de tot.

— Iar tu arăți epuizat, spuse ea.

— Scuză-mă că am întârziat. Am primit mesajele tale, dar apoi mi s-a descărcat telefonul. Am avut un traumatism complex de genunchi cu care nu am intrat în sală decât pe la patru. Ar fi trebuit să termin în patruzeci și cinci de minute, dar ne-a luat trei ore. Își ridică mâinile exasperat în sus, lăsându-și cravata în grija ei. Vrei să mi-o aranjezi, te rog? Mă descurc să operez, dar nu sunt în stare să-mi fac nici nodul la cravată.

— Parcă spuneai că ai doar două operații azi.

— Dr. Andrews a vrut să plece acasă.

Ea-i termină de aranjat cravata și-l lovi ușor pe piept.

— Încă un an, dr. Lawson. Vor fi nevoiți să înceteze să te mai trateze ca pe un rezident.

— Eu sunt de vină, probabil, pentru că mi-am început cariera târziu.

— N-a fost vina ta, și tu știi asta.

— Oricum, spuse el. Ai biletele, nu?

— Poftim? Nu, le-am pus în buzunarul de la haina ta.

El verifică. Încuviință din cap.

— Aici sunt.

Urcară grăbiți treptele teatrului. Un gardian imens stătea cu mâinile încrucișate la spate, blocând una din uși. Aleseseră cealaltă ușă, unde un ușier de la colegiu părea mai puțin impozant cu jacheta lejeră și cămașa albă descheiată la gât. Părul său portocaliu-roșcat era pieptănat într-o parte, iar ochii îi erau măriți de ochelarii cu rame negre. Grace schimbă o privire de cunoscătoare cu soțul ei. Cum erau fani ai show-ului TV *LOST*, nu le scăpă faptul că tipul acesta era o versiune comică a lui Ben Linus în tinerețe, dacă era posibil așa ceva.

— Domnule și doamnă, îi salută el, pot să vă văd biletele repede de tot?

Jacob le întinse.

Puștiul își scoase o lanternă de buzunar.

— Dați-mi voie să le verific, să mă asigur că sunt în regulă. Plescăi cu limba. O-o. Aha, văd că sunteți membrii de onoare din liga de bronz.

— E vreo problemă cu asta?

— Ei bine, ați putea-o privi așa. Problemele nu sunt nimic mai mult decât niște provocări ce-și așteaptă soluția, iar eu am o soluție. V-aș putea ridica în liga de platină. Foarte simplu. O extra-taxă de douăzeci și doi de dolari, iar aceasta vă va crește indiscutabil plăcerea pe care o veți experimenta la spectacolul din seara aceasta. Plus, o parte din donații merg spre... spre o acțiune caritabilă.

— Chiar așa?

Grace scutură din cap.

— Tu ești Truman, nu-i așa?

— Dacă sunt german? Nu, eu sunt... Băiatul își înfipse limba într-un obraz și privi în toate părțile, evitându-le privirile. Sunteți din bordul de conducere al școlii, sau ceva?

— De fapt, fiica noastră joacă în spectacol și acesta va începe dintr-o clipă într-alta.

Jacob îi înșfăcă biletele din mână și-i deschise ușa lui Grace.

Ea se întoarse spre a-l confrunta pe tânăr.

— Hannah ne-a povestit totul despre tine.

Lăsându-și bărbia în piept, Truman își roase o unghie.

— Și eu mă bucur de cunoștință. Încercam doar să-mi câștig și eu pâinea aici, atâta tot.

Apoi, fără a pierde nicio clipă pentru a-și reveni, își ochi următoarele victime ce tocmai urcau scările. Îl fixă cu privirea pe un tip cu pălărie de cowboy și arătă cu degetul mare spre Jacob și spre Grace.

— Ei tocmai au beneficiat de pachetul de platină, dumneavoastră ce spuneți, domnule? Sunt sigur că nu veți fi dezamăgit.

Grace oftă și îl urmă pe soțul ei înăuntru. Urmară un ușier pe culoarul din mijloc și deranjară câteva persoane pentru a putea ajunge la locurile lor. Jacob dădu să se întoarcă, spunând că vrea să vadă

cum se simte Hannah înainte să înceapă spectacolul, dar luminile se estompară în Thalian Hall. Pe scenă, directorul de producție își făcu apariția, înalt și mândru.

— E prea târziu. Grace îl trase pe soțul ei de mânecă până când se lăsă în scaunul său tapizat.

— Crezi că o să ne vadă că suntem aici? o întrebă el în șoaptă.

— O să ne vadă, spuse ea. Mai important, noi o să o vedem *pe ea*.

De la balcon, Jason îi urmări pe domnul și pe doamna Lawson ocupându-și locurile de jos. Se strecură pe propriul său scaun lângă Alanna. Ea-și încrucișase picioarele, iar fusta îi ajungea până deasupra de genunchi. Ședea afectată, cu spatele drept, și își studia programul.

— Hei.

Se aplecă spre ea și o sărută ușor pe obraz.

— Hei, pe unde umbli? Ți-ai luat un program?

— Mă uit în al tău.

— Ți-a luat ceva timp.

— Mda, spuse el. Eu, ă... m-am dus să văd un prieten.

— Mm-hmm. Alanna privi înainte. Și ea ce face?

Jason știu că era prins la colț.

— E emoționată.

— Păi, probabil că și eu aș avea emoții.

El o luă de mână, fericit să audă de la ea câteva cuvinte de empatie. Sperase să fie cu mama lui aici în seara asta, dar ea trebuise să rămână până târziu la lucru. Era plăcut s-o aibă în sfârșit pe Alanna la brațul său. Ea reușea să întoarcă privirile băieților de pe zece rânduri.

De pe scenă, profesorul Watson îi survolă cu privirea pe cei din public. Era îmbrăcat impecabil, iar vocea nu trăda nicio umbră de emoție.

— Vă mulțumesc, spuse el, că v-ați alăturat nouă în seara aceasta, și urez bun-venit invitaților și membrilor alumni. Ne bucurăm să fiți alături de noi. Vă rugăm să puneți deoparte telefoanele mobile, aparatele foto și cele de filmat. Sunteți aici pentru a vă

bucura de o piesă de teatru, nu pentru a vă updata statusurile și să trimiteți mesaje, și sunt convins că micile bârfe pot aștepta. Își prinse mâinile laolaltă, apoi se roti în semicerc, adresându-se întregului auditoriu. În seara aceasta, suntem mândri să vă putem prezenta producția noastră de primăvară, una din tradițiile de marcă ale universității noastre. Anul acesta vă prezentăm câteva fețe noi.

Hannah se afla printre cei din spatele imensei cortine roșii, probabil ocupându-și locul marcat. Jason și-o imagină privind printr-un orificiu din material, studiind mulțimea, obișnuindu-se cu faptul că avea să se afle curând în mijlocul scenei, înaintea câtorva mii de spectatori care-și plătiseră biletul.

Era capabilă de asta. El credea în ea.

Totuși, își simți stomacul plin de fluturi și se foi pe scaunul său. Simți privirea Alannei străpungându-l, dar el rămase atent la profesor.

— Puteți citi mai multe despre fiecare dintre noii noștri tineri actori, spuse profesorul Watson, în programul dumneavoastră. Din experiența mea în teatru, am toate motivele să cred că unele din aceste noi talente vor ajunge să atingă culmi mult mai înalte. Poate chiar pe Broadway. Făcu o pauză, probabil pentru cei care știau de achizițiile lui recente. Poate aici în Wilmywood. O altă pauză pentru chicotele de apreciere din partea localnicilor. Sau chiar la Hollywood. Da, cred cu putere asta.

Cu toate că individul acesta i se părea puțin cam prea plin de sine, speech-ul său îi întări emoția lui Jason pentru spectacol. Fără să mai pomenim de emoțiile pe care le simțea pentru prietena lui din culise, în rochia ei roz dantelată. Nu o mai văzuse niciodată pe Hannah atât de dichisită. Nu mai era puștoaica haioasă din vecini, nu? Arăta perfect pentru rolul ei, indiferent ce credeau Julia Armen și cercul ei de prieteni.

— Hai că poți, murmură el. Poți s-o faci, Hannah.

Cu buzele strânse, Alanna își trase mâna de sub mâna lui.

— Deci, spuse profesorul, haideți să le urăm bun-venit actorilor pe scenă, pentru că vor interpreta pentru dumneavoastră o piesă originală scrisă chiar de subsemnatul. Aplauzele ajunseră până sub cupolă.

Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc. Făcu o plecăciune teatrală, apoi îndreptă privirile tuturor spre cortina ce strălucea de un roșu rubiniu între frescele aurite. Fără alte cuvinte, vă prezint... *Annabella*.

Lupul

Hannah luă adânc aer în piept. Cu degetele încrucișate la spate și cu picioarele înfipite în locul unde era lipită banda albă de podea, simți căldura și lumina puternică a reflectoarelor când cortina se deschise. Mama și tatăl ei erau acolo, la fel și Jason, Danielle și alții de la școală și de la biserică. Julia ședea în rândul din față, fără îndoială studiind fiecare mișcare a lui Hannah și căutând lucruri pentru care să o critice.

Și unde s-au așezat oare descoperitorii de talente? Au intrat deja în acțiune?

E acum sau niciodată, hotărî ea.

Venise momentul să strălucească.

Ea încuviință cu capul și păși înainte, simțind ochii tuturor celor din public urmărind-o. Rochia îi flutură în jurul ei. Uralele se întetiră. Auzi vocea tatălui ei, „Da, Hannah“, și știu că mama era alături de el, strălucitoare cu zâmbetul ei care încununa numele ce-l purta.

Hannah absorbi totul, așteptând, lăsându-se pătrunsă de moment. Privirea îi alunecă peste marea de capete, iar reflectoarele își schimbă lumina în fascicule albastre. În pauza ce se lăsă între stingerea aplauzelor și liniștea de aur, își repetă replicile în minte. Nu voia să uite, și nici nu voia să se grăbească. Totul depindea de ritm.

Așteaptă. Așteaptă.

Totul era sub control.

Pentru o secundă. Totul se clătină înaintea ei, dar se oțeli, își lăsă mâinile să-i cadă de-o parte și de alta și trase încă o gură de aer printre buzele întredeschise.

— Annabella, o strigă o voce de bărbat.

Ea privi spre Lance, îndreptând atenția publicului spre partenerul ei care se apropia. Își făcu apariția pe scenă într-un costum gri deschis. Avea cioc și mustață de șmecher. În ciuda staturii sale neimpunătoare, părea îngâmfat și emfatic, și când le făcu semn cu capul celor din sală, uralele se stinseră. Se străduia prea tare, iar cei care-l priveau își dădeau seama de asta.

— Tu ești, Desmond?

— Bună, Annabella.

Sigură în rochia ei de șifon, își flutură evantaiul dantelat.

— Poți lăsa galanteriile deoparte, Desmond. E puțin cam deplasat, nu crezi?

— Nu înțeleg, spuse el.

— O, știu unde-ai fost.

Când Hannah își întoarse privirea de la el, mimând dezgust, șirurile de lumini de la balcon, luminile colorate de pe scenă, reflectorul orbitor îi luă vederea și în momentul acela ceva din interiorul ei aluneca într-o altă dispoziție. Acum era prezentă și alertă. În clipa următoare, toate cele cinci simțuri ale ei păreau să-și trimită semnale încrucișate.

Simți cum îi șuieră respirația. Își puse o mână în șold.

— Dacă m-ai lăsa să-ți explic, continuă Lance să-și recite replicile. Sunt convins că vom cădea de acord. Trebuie să știi că familia mea are, ei bine, anumite standarde pentru mine.

Ea încercă să își facă ordine în mesajele amestecate din capul ei. Se bază pe dialogul pe care-l repetase în culise.

— Standarde? Standarde pe care eu nu le împlinesc? Își reprimă un acces de tuse. Recunoaște, Desmond. Te rog...

Aerul îi fugi din plămâni. Își întoarse ochii de la reflectoare, căutând un punct de sprijin stabil și întunecat. Se înecă. Se luptă să inspire. Mai avusese asemenea stări în copilărie, dar în ultima vreme nu se mai repetaseră.

De ce acum? Nu. Nu era posibil să se întâmple una ca asta.

Privirea lui Lance se întoarse spre ea, mimându-i următoarea replică.

A, da. Trebuia să spună ceva aici, nu? Era rândul ei să spună ceva, era momentul ei să strălucească. În schimb, un brâu din oțel îi strângea mijlocul, apăsând greu peste organele ei interne, încetșându-i privirea până când în final i se făcu negru înaintea ochilor.

Din culise, îl auzi pe profesor șoptindu-i cuvintele:

— Mi-am dat seama...

Ea tuși. Clipi.

— Mi-am dat seama că eu... eu am anumite standarde pe care *tu* nu le îndeplinești. Parcă nu era chiar ce avusese de spus, dar continuă. E timpul să pornesc înainte de una singură. E timpul să descopăr viața pe care am visat-o dintotdeauna dar pe care o credeam imposibilă. E...

Rămase fără aer. Își duse o mână la piept.

Publicul o urmărea. Le simți îngrijorarea, teama, și batjocura. Își pierdea cunoștința. Culoarele acoperite de covor se dilatau și se contractau, mimând efortul depus de plămânii ei.

— Hannah, adună-te, îi șuieră Lance printre dinți.

Ca și când ar fi făcut-o intenționat.

Ca și când ar fi dorit să rateze oportunitatea aceasta.

Toate ceasurile de exersat, scenariul repetat – totul părea să i se fi șters din memorie. Trebuia să facă ceva, trebuia măcar să încerce. Improvizatia era o unealtă aflată în desaga cu trucuri ale oricărui actor, și dacă reușea să treacă cumva de momentul acesta, memoria avea să-i revină, iar spectacolul putea să continue.

— Eu... eu plec, Desmond, spuse ea trecând pe lângă el.

— Pleci? Lance aruncă o privire înspre public și improvizează împreună cu ea. Unde pleci, Annabella?

Întunericul o învălui, iar un lup stătea la pândă la marginea micului ei cerc de lumină. I se păru că auzi fornăieli, iar mușchii ei faciali se încordară de groază. Gâtul i se înțepeni. Știa că până chiar și murmurul tuturor celor aflați în primele rânduri nu aveau să-l alunge pe vrăjmașul ei. Lupul păși mai aproape, cu ghearele scoase, fără să clipească deloc.

Tatăl ei se ridică în picioare câteva rânduri mai în spate.

Șuierând, se întinse spre persoana aflată cel mai aproape de ea.

— Eu...

— Ce? se răsti partenerul ei la ea.

— Îmi pare rău.

Se năpusti înainte, încercând să se controleze. Numai de-ar putea ajunge în culise. În schimb, simți cum tot sângele i se scurge din obraji și se ciocni de Lance. Cu brațele abia ridicate, o privi prăbușindu-se la picioarele lui. Tușind, se luptă să inspire o gură cât de mică de aer. Plămânii i se umflau. Câțiva membri din grup veniră repede la ea în timp ce Lance stătea țeapăn și nemișcat.

— Hannah? Vocea tatălui ei. Hannah?

Cu toate că creierul ei trimitea semnale, niciunul din ele nu părea să ajungă la destinația lor. Le porunci picioarelor să nu mai tremure, iar brațelor să se liniștească. Tatăl ei se apleca deasupra ei. Le porunci ochilor ei să rămână concentrați la el, dar ei îi alunecară peste cap și lăsară întunericul să se strecoare în trupul ei. Șoapte și țipete alarmate se înghesuiau în jurul ei. Se simți copleșită de panică.

— Mă auzi? Niște mâini o apucară de brațe. Hannah, sunt tatăl tău.

Lupul făcu un pas înapoi și începu să-i dea târcoale.

— Scumpo, unde ți-e aerosolul?

Începu să aibă convulsii.

— Sună la Urgențe, strigă tatăl ei, probabil spre mama ei. Apoi îi spuse lui Hannah: Trebuie să te relaxezi. E în regulă. Capul i se întoarse. Lance, du-te și adu-i aerosolul. E în geanta ei maro. *Ce-i cu tine? Du-te. Du-te.*

— Noi, ă, avem nevoie de geanta ei, spuse Lance, împleticindu-se de acolo.

— Hannah?

— Tată, dori ea să-i răspundă. Te iubesc. Unde-i mama? Nu-mi da drumul. E întuneric și e rece, și nu pot să respir, și mi-e atât de frică de faptul că lupul va veni și mă va prinde, iar eu nu voi putea să mă lupt de una singură cu el.

Dar semnalele nu reușeau să ajungă cu niciun chip la limba ei.

Convulsiile îi zbătea tot corpul acum, făcând-o să lovească cu călcăiele și cu coatele scena. Ochii i se măriră. Urechile îi țiuiau.

— Hannah, nu. Nu! Îi cuprinse ceafa cu mâna. Ascultă-mă, cumpo. *Hannah.*

Reuși să o zărească în treacăt pe mama ei cu telefonul mobil la ureche. Tatăl ei își aplecase urechea aproape, spre a-i auzi respirațiile. Pleoapele îi trepidau. Nu se putea concentra. Într-o clipă, fiecare mușchi i se contracta spasmodic – o încărcare exagerată de impulsuri senzitive, un dezechilibru de impulsuri electrice care nu reușeau să-și găsească ținta – iar ea convulsiona acolo, pe podea. Tot trupul i se contractă, spatele i se arcui, iar întunericul se lăsă greu peste ea.

Lupul.

Tornada ce urla.

Vrăjmașul era înaintea ochilor ei, blocând orice altceva, și știa că avea să moară. Spera că mama și tatăl ei știau cât de mult îi iubea. Nu era vina lor că întotdeauna se simțea nelalocul ei. Era diferită, întotdeauna fusese. Operațiile. Paranoia. Coșmarurile care o trezeau noaptea. Părinții ei aveau să se simtă ușurați, probabil, că vor fi scăpat de toată drama. Și i-ar fi putut condamna pentru asta? Niciun pic.

Apoi, desigur, era Jason.

Țășni. Țășni în sus din groapa aceasta întunecată, spre vârtejuri de lumină îndepărtată. Se ridica din negura rece a unui miez de noapte în albastrul lichid al apelor luminate de soare. Era din nou în Smith Creek Park, avea doisprezece ani, înota în pantaloni scurți și în tricou, încălzită de vocea unui prieten și de atingerea mâinii lui.

— Hannah? Eu sunt, scumpa mea. Tatăl tău. Imediat ajunge și ambulanța.

Ea sări pe doc, mângâiată de scândurile netede de sub ea. Sau erau oare scândurile ce se prelungeau până pe scenă? Unde era de fapt? Mai conta?

Apoi veni tăcerea și o răpi.

Tărăș,

Hannah se imaginase făcând o ultimă plecăciune, lăfăindu-se în „bravo”-urile și „bis”-urile publicului. În schimb, distrusese totul, lăsând cortina să cadă deasupra ei, în mijlocul exclamațiilor și a comentariilor înăbușite. Când își veni în fire, era într-un salon la Centrul Medical Regional New Hanover. Îi verificaseră semnele vitale, îi făcuseră analize și o ținuseră sub observație peste noapte.

În dimineața aceasta stătea zgribulită pe acoperișul spitalului, într-un halat cu glugă și pantaloni de pijama. Nu avea voie să se afle aici sus, dar tatăl ei o adusese în acest loc în urmă cu mai mulți ani, ținând-o de mână în timp ce-i arăta priveliștea de pe acoperișul locului său de muncă.

De atunci devenise unul dintre locurile favorite ale lui Hannah pentru relaxare, scris și desenat.

Petru meditație și rugăciune.

— Ce e în neregulă cu mine, Doamne? întrebă ea acum. Tare mi-ar plăcea să pot ști.

La o milă sau două spre apus, Cape Fiver River șerpuia prin oraș și se vărsa în Atlantic, unde nori de culoarea piersicii și a lavandei decorau orizontul la răsărit. Miroși aerul oceanului, precum și mirosul smoalei de pe acoperiș. Auzi sirene în depărtare și zumzetul unor mașinării. Privi în jos la un jurnal învelit în piele uzată care se asorta

cu geanta ei de umăr din piele, și-și aminti că le primise în dar de la bunicul ei când împlinise șaisprezece ani.

— Mă gândesc că îți vor servi drept aducere aminte, îi spusese el.

— Glumești, Papa? N-o să te uit niciodată.

— Nu pe mine, se rătoi el la ea, dar ea știa că nu avea de ce să se teamă de felul lui morocănos de-a fi. Dumnezeu cel bun ți-a dat viață, și ai face bine să nu uiți asta niciodată.

— N-o să uit, spuse ea.

— Scrie-I atunci când te gândești la asta. Asta obișnuia să facă Meema a ta. Scrie totul în jurnal, acolo.

— Așa o să fac, Papa.

— Ei bine, așa să faci. Zâmbi. Cred că asta e cam tot.

Murise cinci săptămâni mai târziu, iar acum îi lipsea personalitatea lui acidă care ascunsese o inimă plină de bunătate.

— *Scrie totul în jurnal, acolo...*

Deschise caietul legat în piele și roase capătul pixului ei. Nu știa de unde să înceapă. Uneori gândurile și sentimentele îi păreau sugrumate, toate luptându-se să răzbată afară deodată. Pastorul de tineret pe care-l avusese când era la liceu obișnuia să o îndemne să răspundă:

— *Haide, Hannah, știu că ai ceva de spus. O vâd în ochii tăi.*

Avea dreptate. Avea ceva de spus.

Dar faptul că încerca să-și elibereze cuvintele, le făcea să se îngrămădească la ieșire. Cu cât avea mai multe de spus, cu atât mai greu îi era să formuleze totul în propoziții.

Netezi pagina și își spuse sieși să încerce cu câte un cuvânt odată.

Singură. Speriată.

Apoi o propoziție.

În realitate, nu faptul de a fi singură mă sperie.

Odată ce reuși să treacă de primul rând, cuvintele începură să-i curgă.

Ci atunci când sunt împreună cu alți oameni îmi aduce aminte de faptul că nu mă potrivesc între ei. Îmi vine să mă ascund. Peste tot, alții râd și își trăiesc viața de parcă locul lor ar fi acolo. Oare locul meu este aici? Nu știu. Par normală, indiferent ce înseamnă asta, dar categoric nu mă simt așa. Asta îmi place când mă aflu pe scenă. Pot juca rolul altcuiva, să

intru în pantofii lor și să le recit replicile. Nu trebuie să mă îngrijorez că imi va veni vreo idee năstrușnică ce îi va face pe toți să se oprească și să se holbeze la mine.

Se făcu mică și lăsă pixul din mână. Era destul pentru moment.

Suflă ușor peste pagină, lăsând cerneala să se usuce, închise caietul și se îndreptă spre scări de pe acoperiș. Cobori la etajul ei. Salonul era gol. Un angajat trecu prin dreptul ei cu un căruț cu lenjerie cu roți scârțâitoare.

Hannah se îndreptă spre recepția asistentelor, unde un bărbat frunzărea niște hârtii prinse de un clip-board.

— Bună. Tatăl meu lucrează aici. Dr. Jacob Lawson. Nu știți, e în sală?

Asistentul verifică programul și scutură din cap.

Ea-și strânse jurnalul la piept și ocoli un pacient aflat într-un căruț cu roțile. Acționă tasta de coborâre a liftului pentru angajați și ieși la etajul unde se afla biroul medicului ei. Câțiva pași mai încolo îl zări pe tatăl ei prin ușa biroului, adâncit în discuții cu dr. Stewart la biroul acestuia. De ce nu vorbeau cu ea? N-ar trebui să fie și ea inclusă în discuție, sau era ceva ce încercau să ascundă de ea?

Tatăl ei o observă pe coridor, își dezbracă halatul și veni spre ea. Își îndepărtă părul din față.

— Bună, scumpo. Ai avut o noapte lungă, hm?

— Aha.

— Ești bine? Unde-ai fost?

— Aveam nevoie de puțin aer curat.

— Stai să ghicesc. Pe acoperiș?

— Ar fi trebuit să vezi răsăritul, superb de-a dreptul. Știi, m-am dus să te caut și nu te-am găsit. Despre ce discutai cu dr. Stewart?

— M-a pus la curent cu starea ta.

— Știe... știe ce s-a întâmplat de fapt?

— Nu, spuse tatăl ei. Nu, încă nu. Nu va avea rezultatele complete decât peste câteva zile, dar nivelul VEMS-ului tău e OK, și crede că putem merge acasă.

— Tu nu ești de acord cu asta?

— Ă, mda. Nu. Dădu din cap. Adică, da, sunt de acord cu dr. Stewart. E specialist, iar noi trebuie să facem ce spune el.

Hannah avea impresia că din dorința de-a o proteja nu-i spunea tot adevărul. Ea se cuprinse cu brațele, ascunzându-și jurnalul.

— Foarte bine. Ei bine, cred că ar trebui să mă duc să mă schimb.

— Sigur. Și ar trebui să o suni pe mama ta.

— N-ai vorbit încă cu ea?

— Și-a făcut o mulțime de griji, Hannah. Tatăl ei își odihni mâna pe brațul ei. Dar are nevoie să-ți audă vocea.

O briză răcoroasă de seară înfioie perdelele de deasupra patului lui Hannah. Biblia ei era așezată alături. Sărutarea mamei ei era caldă încă pe obrazul ei. Se cuibări în poziție fetală deasupra cuverturii, cu picioarele strâns adunate la piept, cu spatele la marginea patului, așa încât pătura se întindea înaintea ei în cealaltă direcție.

Se simțea atât de mică. Atât de fragilă.

Jurnalul îi stătea deschis lângă ea, abia lizibil în lumina palidă a ruzelor lunii.

Mă inec. Parcă nu pot respira. Știu că doar astmul e de vină, dar mă simt de parcă tot timpul ar fi așa; chiar și după ce-mi folosesc aerosolul, am sentimentul că nu am destul aer. De ce mă târâsc mereu? Măcar odată mi-ar plăcea să pot zbura.

Urează-mi succes

Nici nu se întorsese bine în campus, că bârfele începură să zumzăie în jurul ei. Prieteni și străini doreau să știe: O scosese din rolul principal din *Annabella*? Primise Julia Armen rolul ei? Nu l-ar putea învinui pe domnul profesor. Ce altceva ar fi putut face când o nou-venită se prăbușea, făcând atac de panică, la doar câteva minute după începerea actului întâi?

Purtând niște blugi uzați în această dimineață însorită de sfârșit de februarie, Hannah își aranjă geanta din piele și se întoarse cu fața spre treptele ce duceau spre clădirea Facultății de arte culturale a universității. În turnul îndepărtat bătea clopotul. Păsările ciripeau în copaci.

Și tot ce-și dorea era să se târască înapoi acasă.

Nu că ar fi fost de vreun folos. Trebuia până la urmă să depășească momentul acesta.

Luă o gură de aer, își aranjă breteaua maioului în dungi albe și roșii și atinse lăntișorul din aur cu pandantiv în formă de pasăre pe care-l primise în urmă cu mai mulți ani, la petrecerea când împlinise doisprezece ani. Încă se număra între bijuteriile ei preferate. Sui treptele largi, întrebându-se ce avea să-i spună profesorului Watson. Sigur, auzise de problemele ei medicale. Avea o scuză validă, la o adică.

În cealaltă parte a peluzei, Jason stătea de povești cu un grup de prieteni. În clipa când o văzu, se desprinsese de ei. Oare o așteptase?

— Hannah, o strigă el.

Ea continuă să meargă.

— Hei. Alergă spre ea. Ești bine?

— O, iată măcar un om din campusul acesta care e dispus să vorbească cu mine.

— Poftim?

— Umblă zvonurile, și ai spune că sunt ciurma în persoană.

— Nu ești cam dură cu tine însăși?

— O, uite-o, se maimuțări ea. Uite-o pe fata care a distrus piesa de primăvară.

El chicoti.

— Da, uite-o că vine.

Ea-l lovi.

— Îți bați joc de durerea mea.

— Viața este o continuă durere, Măria ta.

Citatul din *File de poveste* o făcu să zâmbescă. Acesta era de fapt filmul pe care-l vizionase împreună cu ea când erau mai mici, dacă era să facă abstracție de micile faze romantice din scenele cu *Mlaștina de Foc* și *rozătoarele uriașe*.

Când ajunseră la ultima treaptă, Hannah o văzu pe Alanna venind spre ei, într-o pereche de blugi cu croi modern, cercei în formă de lacrimă și o bluză de culoarea smaraldului. Truman o urma precum pescărușii un pescador, iar Hannah își dădu seama că probabil Alanna era obiectul afecțiunii lui.

Ei bine, treci la rând și i-ați și bon de ordine. Și îți urez mult noroc în tentativa de a scăpa de Jason.

— 'mneața, Hannah, o salută Alanna.

— 'mneața, Hannah, veni și salutul în ecou al lui Truman.

Hannah îi salută pe amândoi cu o mână ridicată.

— Ești bine? întrebă Alanna. Cu toții ne-am făcut griji pentru tine, aseară, nu-i așa, dragule?

Fața ei nu trădă nicio expresie când îl luă pe Jason de braț.

— Sunt bine, răspunse Hannah.

Truman apăru imediat în locul liber din stânga lui Alanna și o întrebă:

— Cum poți să-i spui „dragule” când tocmai l-ai prins pe individ flirtând cu o altă femeie?

— Flirtând? spuse Jason râzând. Cu Hannah?

Hannah își dădu ochii peste cap. Știa că el nu voise să insinueze nimic cu asta, și asta o făcu să sufere și mai mult. Erau prieteni, nimic mai mult, așa că nu avea niciun drept să aștepte altceva din partea lui. Sigur că nu. Dar fără îndoială ar fi fost drăguț, totuși, să știe că el o privea drept genul de femeie cu care să se merite să încerce să flirteze.

Du-te la curs și fă să treacă cumva ziua asta.

— Da, cu Hannah, sări Truman la el. E o femeie în toată regula acum, știi?

Alanna își întoarse fulgerător bărbia în direcția lui.

— Ești atât de enervant, Truman. Dă-ne pace.

— Am aceleași drepturi legale de a mă afla pe proprietatea aceasta ca și tine. De fapt, eu nu sunt doar înscris la școala aceasta, dar sunt de asemenea și angajat, la biblioteca din campus. Da, e adevărat. M-au angajat ieri. Și dacă e să ținem cont de rezultatele mele școlare, aș spune că administrația mă consideră drept unul dintre cei mai promițători...

— *Scutește-mă.* Dragule, spune-mi că nu vine în vacanța de primăvară cu noi.

— Ă, el e cel care ne duce cu microbuzul.

Alanna scutură din cap.

— Deja mi se face frică.

— Asta înseamnă că voi doi mergeți? il întrebă Hannah pe Jason, sperând să distragă atenția negativă de la Truman. Știa cum e să fii un *outsider*, și nu-i plăcea felul în care era tratat de cei mai populari. Își aminti de Iacov, autorul biblic care pleda pentru tratarea cu nepărtinire, adică să nu-i preferi pe cei cu haine moderne în detrimentul unui cerșetor îmbrăcat în zdrențe. Sau în cazul acesta, înaintea studenților cărora le lipsea factorul *cool*.

— Încă nu ne-am decis, spuse Jason.

— Serios? Păi, mai e doar o săptămână, nu?

— Mda. Până nu știm câți sunt dispuși să vină, nu știm câți bani de motorină vom avea. Și până când nu știm câți bani de motorină avem, nu știm cât de departe putem ajunge. E greu să convingi pe cineva să participe dacă nu ai ales un loc anume ca destinație.

— Dar de ce nu vă place zona noastră? Litoralul de aici e unul din cele mai bune din zonă.

— Uite de-aia, Alanna își întoarse capul spre Truman, vrem să plecăm de aici.

— Uite de aia, sublinie Truman, i se spune ieșire.

Alanna gemu.

— Jason, te rog *ia-l* de aici.

— Ah, Truman e inofensiv.

— Atunci *ia-mă pe mine* de aici.

Cu capul plecat, Hannah așteptă răspunsul lui Jason. Avea toate motivele să fie atras fizic de Alanna, dar inima lui părea mult prea sensibilă pentru femeia aceasta de piatră. Oare crescuse în New England? Cei din statele nordice erau ceva mai repeziți, dar întâlnise și oameni din sud care își ascundeau ascuțimea limbii și bârfele sub masca politeții. Era prea meschin să faci presupuneri legate de așezarea geografică. Oare mai erau și alte motive pentru felul ei superior de a fi?

— Hei, Truman, spuse Jason, n-ai vrea să ne lași puțin singuri? Și în ce privește vacanța de primăvară, noi doi putem discuta mai târziu și să fixăm destinația.

— Bun. Să spunem vineri, atunci pot să-ți arăt și microbuzul.

— S-a făcut.

Alanna se agăță de brațul lui Jason și porniră din loc.

Hannah așteptă până se depărtară suficient să nu-i mai audă.

— Deci ea e fata, măi, Truman? Nu pricep. De ce ignorați voi fetele drăguțe și vă curg ochii după cele care vă vor frânge inimile?

— Hm. El se încruntă. Presupun că în epoca Cro-Magnon, avem nevoie de niște femei puternice, care să stăpânească focul și să se poată apăra de tigrii cu colți ascuțiți în timp ce ne alăptează progeniturile.

— Bun. Iar acum?

— E super-tare, Hannah. Ce-ai vrea să spun?

— Crezi că de asta o place Jason?

— Asta e o întrebare capcană?

— Las-o baltă.

Își săltă pe umăr geanta și porni din loc.

— Știi, nici tu nu arăți rău. Te-ai gândit vreodată să te faci blondă?

Ea se răsuci și îl privi cu ochi mari.

— Aș putea să te întreb același lucru, nu?

— Punct ochit, punct lovit. Știi, chiar îmi place flerul tău, Hannah.

— Cu fler și brunetă. Își aruncă părul peste umăr. E la modă.

Când îi întoarse spatele, geanta îi alunecă de pe umăr, iar cărțile și hârtiile din ea îi aterizară pe gazon. Truman se aplecă s-o ajute. Se răsuci într-un semicerc, adunându-i lucrurile înainte ca vântul să o facă să pară și mai neîndemânatică. Matematică. Științe. Un exemplar din *A Tree Grows in Brooklyn* (*Un copac crește în Brooklyn* – n.ed.). Pixuri.

Unde-i era jurnalul?

Scrută gazonul cu privirea și se scotoci în geantă. Probabil că își lăsase jurnalul acasă sau pe jos în străvechiul Acura Legend al familiei lor. Inima și sufletul ei erau așternute pe paginile acelea, iar gândul ca cineva să i le citească era mai mult decât putea suporta chiar acum. Își spuse să nu se streseze. Probabil îi rămăsese pe pat. Va fi bine.

— Ai pierdut ceva? Truman îi întinse aerosolul.

— O, mulțumesc.

— Apreciez că ai sărit să-mi iei apărarea, Hannah. Ești o prietenă adevărată. Recunosc, nu sunt prea îndemânatic cu doamnele. Dar ai văzut vreodată fotografiile din albumul de absolvire al lui Brad Pitt sau al lui George Clooney? Știi, unii dintre noi se schimbă înspre bine cu timpul.

— Câți ani ai?

— Nevinovați și timizi doi de doi. Plescăi din limbă. Așa e. Un sfert din viața pe care se presupune că o voi avea de trăit. Întotdeauna ți-au plăcut fluturii, nu-i așa? Ei bine, ai putea spune că deocamdată suntem omizi, târându-ne și molfăind frunze. Dar așteaptă puțin. Vei vedea. Într-o bună zi, Alanna mă va implora să-i mai acord o șansă.

— Nu se știe niciodată. Ascultă, trebuie să plec acum. Am curs de artă dramatică.

Truman făcu o față.

— Momentul adevărului, nu?

— Da. Urează-mi succes.

Încă îngrijorată pentru jurnalul ei, trecu în fugă peste peluză. Cu cât ajungea mai aproape de centrul de arte culturale, cu atât își făcea mai multe griji pentru rolul ei din *Annabella*.

Tot ce am

Studentii de la teatru și membrii grupului de artă dramatică streceau în grabă pe lângă Hannah pe scări, năvălind afară în curtea campusului. Când încercă să-l oprească pe Lance Prescott și să-l întrebe ce se întâmpla, el nu o privi în ochi. Nu era un semn bun. Murmură ceva cum că cursul se anulasă și își văzu mai departe de drum.

Își adună cămașa mai strâns de maiou, Hannah intră încet într-o aripă a teatrului. Auzi voci. Profesorul Watson recita replicile lui Desmond.

— Dacă m-ai lăsa să-ți explic, spuse el, sunt convins că vom cădea de acord. Trebuie să știi că și familia are, la rândul ei, anumite standarde pentru mine.

Simți imboldul de a ieși din umbră și a-i răspunde.

— Standarde? făcu Julia Armen. Standarde pe care eu nu le îndeplinesc?

Hannah privi pe lângă o stivă de obiecte de arhivă și își văzu rivala, în mijlocul scenei, cu scenariul în mână. Julia era zveltă și drăguță, părul stilat și suvițat. Câteva rânduri mai în spate, în public, profesorul citea de pe un iPad. Părea relaxat, cu cravată și vestă. Asistenta lui se afla în spatele lui, făcând niște notițe pe un clip-board.

Julia continuă.

— Recunoaște, Desmond. Te rog.

— Hei. Hannah pași pe scenă. Ce faceți aici?

Profesorul Watson își plecă bărbia în piept, scutură din cap, apoi își ridică privirea.

— Bună, Hannah. O bătău ușor pe braț pe asistenta lui. După ce aceasta își netezi hainele și porni în jos pe culoar, el se întoarse la studenta sa de pe scenă. Julia, ai putea să ne lași câteva clipe singuri, te rog?

— Sigur, spuse ea pe un ton moale ca melasa. Tot ce pot ca să fiu de-ajutor.

— Nu pleca prea departe.

Julia trecu pe lângă Hannah. Cotul fetei atinse geanta ei de piele, și o lovi pe Hannah în coaste cu colțul unei cărți. Inspiră, Hannah încercă să-și ascundă durerea. Se adună și îl privi în față pe instructorul ei.

— Nu avem curs azi, îi spuse el.

— Atunci cum de Julia mai este aici?

— Ei bine, repetăm anumite fragmente, evaluez opțiunile pe care le avem.

— Am trecut mai devreme pe la biroul dumneavoastră, dar nu erați acolo. Am vrut... am vrut să discut cu dumneavoastră despre piesă.

Profesorul Watson își ridică privirea din iPad-ul său, iar ochelarii îi reflectau lumina ecranului.

— Mda, despre asta. Cum te simți? Ești bine?

— Mă simt bine. Ea se așeză pe marginea scenei. Doctorul a spus că am avut o criză acută de astm și o criză convulsivă, care s-au agravat de la stres și anxietate.

— Stres și anxietate?

— Da, dar... Nu, n-a avut nicio legătură cu piesa.

El o privi pe deasupra ochelarelor, iar ea-și menținu umerii liniștiți. Dorea să-i demonstreze că era capabilă să își asume sarcina de a continua să joace. Nu putea să se dea bătută.

— Serios, spuse ea. Chiar sunt bine.

— Nu ai de ce să-ți fie rușine, Hannah. Era seara premierei noastre, și ai simțit toate privirile ațintite asupra ta. Poate că și eu am o parte de vină, spunându-ți de prezența în public a clor interesați

să descopere noi talente. Nu ești prima persoană care experimentezi tracul de scenă și nervozitatea.

— Nervozitate?

— Sănătatea ta este pe primul plan acum, și nu ne putem asuma riscul de a se mai întâmpla încă o dată ceva de felul acesta. Ca unitate de învățământ, am putea fi considerați răspunzători, și...

— N-o să se mai repete.

Ura tremurul din vocea ei. Ar fi trebuit să se poată controla aici.

— De unde știi?

— Știu.

El își împreună degetele sub bărbie.

— Îmi pare rău.

— Ce vreți să spuneți?

— Spun că nu cred că ar trebui să faci parte din grupul de artă dramatică. Nu acum.

— Nu. Ea se ridică și-și trecu mâna peste frunte. Nu, nu înțelegeți.

— Poate anul viitor. Când vei fi bine.

— Doamnă profesor Watson, nu îmi puteți face una ca asta. Nu puteți... E o nebunie. Înțelegeți măcar cât de important este asta pentru mine? E viața mea.

— Hannah.

Ea începu să se plimbe dintr-o parte într-alta, ținându-se de cap.

— Cum puteți să-mi luați asta?

— Hannah.

— Și cum rămâne cu bursa mea? E singurul mod în care pot să iau o parte din presiunea financiară de pe tata. Adică, e medic și în mod normal n-ar trebui să fie o problemă, nu? Dar el are încă de plătit datoriile pentru facultatea sa. A început târziu. Ce-o să spună când va auzi că i-am irosit toată munca și...

— Hannah, oprește-te. Destul.

— Mă scuzați, spuse ea în șoaptă, cuprinzându-se cu brațele. Nu am vrut să reacționez așa. Își închise ochii, trase aer în piept, apoi îl privi cu toată sinceritatea pe care i-o putu arăta. Doar că atunci când joc, e singurul timp când mă simt *vie*. Vă rog... nu, vă implor, nu-mi luați asta. E tot ce am.

Profesorul nu se clinti.

Ea-și aminti de primul curs de actorie la care participase când împlinise doisprezece ani. Fusese atât de încântată, atât de mulțumitoare părinților ei. Cu toate că era printre cei mai tineri interpreți din grup, instructorul ei o tratase ca pe unul dintre adulți.

Exersase elocința și inflexiunile vocii. Repeta diferitele scene cu un puternic accent sudic, cu accent englezesc, fără să se eschiveze cât de puțin. Învățase să transmită emoțiile cu gesturile și, în tot acest timp, câștigase încredere.

Atunci când era pe scenă, Hannah putea fi oricine-și dorea să fie.

— „Dar sunt sărac – și nu am decât vise,” începu ea acum să-i citeze profesorului ei. „Și la picioare-aș vrea să ți le-aștern...”

— „Să calci ușor când visele se cern, căci calci pe vise – și pot fi ucise!” William Butler Yeats.

Ea încuviință din cap, mușcându-și buza inferioară.

Profesorul Watson îi întâlni privirea și îi oferî un zâmbet.

— Hannah, Hannah. Întotdeauna ai fost o studentă eminentă. Când i-am invitat pe acei descoperitori de talente, mi-am pus propria reputație în joc, și am făcut asta pentru că aveam încredere în inima ta, și în abilitățile tale.

— Și eu v-am dezamăgit, știu.

— Nu despre asta e vorba. Chiar nu e. Înțelegeți, nu-i așa, că nu poți trăi o viață fiind cineva cine nu ești? O să te mănânce de vie. Vorbim aici despre faptul că trebuie să te faci bine și să descoperi cine ești. Până atunci, nu vei fi gata pentru cerințele scenei.

Un nod i se formă în gât.

— Noi mergem în altă direcție, spuse el. Mergem mai departe cu Julia. Îmi pare rău.

Hannah înghiți. Își deschise buzele, dând să spună ceva, dar niciun cuvânt nu îi ieși pe gură. Cum era posibil ca doar cu câteva zile mai devreme să fie pe punctul de a deveni o stea, iar acum era aruncată deoparte? Se ridică, privi peste umăr o dată, apoi lăsă teatrul în urma ei.

Nerostit

Dr. Jacob Lawson stătea în pragul camerei lui Hannah, cu ochii la patul nefăcut. Se gândi la ea pe vremea când fusese fetiță, pe vremea când umbla încălțată în balerini și într-un tricou de la un concert al băieților de la Backstreet Boys. O iubea mai presus de cuvinte, și își dorea ca printr-o îmbrățișare părintească să-i poată șterge toată durerea.

Cum de ajunseseră de fapt la punctul acesta?

Ar trebui să-i spună lui Grace ce făcuse?

Ca părinți, făcuseră sacrificii pe care Hannah nici măcar nu și le închipuia, toate din efortul de a acoperi operațiile din copilărie și facturile de la spital. Atunci când Hannah avea zece luni, se mutaseră din nou în zona unde Grace copilărise și se bazaseră pe părinții lui Grace – Papa și Meema – pentru a se repune pe picioare. O crescuseră pe Hannah aici în Murraysville, și Jacob reuși în cele din urmă să-și termine școala la vârsta de patruzeci de ani.

De atunci, lucra la New Hanover Regional pe post de chirurg rezident. Unii dintre rezidenții mai noi nu erau cu mult mai mari decât propria lui fiică, capabili să joace în jurul lui în sala de operații.

— Dar, Grace îi adusese mereu aminte, tu compensezi prin experiența ta de viață și o judecată sănătoasă și echilibrată.

Judecată sănătoasă? Azi se îndoia de asta.

Da, Hannah crescuse și devenise o tânără frumoasă, capabilă

să se descurce cu starea ei medicală, folosind o varietate de rețete, dar convulsia ei de la Thalian Hall ștersese ani întregi de veghere și rugăciune. Nu mai avusese o convulsie de la cinci ani, și până în urmă cu două nopți crezuse că viața avea să fie în sfârșit normală pentru ea.

Normală? Jacob ura cuvântul acesta.

În calitate de chirurg ortoped, trata mulți pacienți cu diformități, iar întâlnirile sale zilnice îi aminteau că *normalul* avea foarte puțin de-a face cu modul în care arătau oasele unei anumite persoane. Avea mult mai mult de-a face cu inima.

Iar Hannah avea o inimă mare.

Ceea ce explica de ce simțea lucrurile atât de profund, atât lucrurile bune cât și pe cele rele.

— Ai venit devreme acasă, spuse Grace din spatele lui.

Nu o auzise urcând scările, și tresări când îi auzi vocea.

— O, hei. Ce mai faci, dragă?

— Ești emoționat?

— Poftim? Nu.

— Atunci de ce ai expresia asta vinovată pe față? îl întreabă Grace.

Se îndepărtă din prag și evită întrebarea ei.

— Știi, chiar îmi fac griji pentru Hannah. Am vorbit cu dr. Stewart în dimineața de după convulsie, iar el a sugerat să ne întâlnim cu toții mâine și să discutăm ce se întâmplă.

— Și ce se întâmplă?

— Ți-e sete? întreabă el, îndreptându-se la parter, spre bucătărie. Mie mi-e sete. Mi-ar prinde bine niște Mountain Dew.

— Ce se petrece, Jacob?

— El crede că dată fiind convulsia, probabil sunt alți factori implicați, care i-au alterat efectele medicației.

Grace umplu un pahar cu apă și gheață de la frigider, apoi îl urmă în zona de sufragerie, unde el luă loc cu sucul în mână. Luă de pe bar *StarNews* și se uită pe prima pagină.

— Ai programat întâlnirea, nu-i așa? îl întreabă ea.

— Da.

— Fără să vorbești mai întâi cu mine?

— Grace, te rog. Își indeseă mâna în păr. Nu vreau să ne certăm pe tema asta. Încerc să am grijă de fiica mea, asta e tot.

— Fiica noastră.

— Desigur. Asta se subînțelege, nu?

Ea se lăsă pe scaunul de lângă el și-și puse mâna pe brațul lui.

— Este ceva ce nu-mi spui, Jacob?

— Cred că e mai bine dacă, știi și tu, ne confruntăm cu asta mâine.

— Bine. Ea-și încrucișă brațele. La întâlnirea pe care ai programat-o fără să te consulți cu mine.

El oftă.

— Vrei, te rog, să ai încredere în judecata mea de data asta? Nu este timp să discutăm despre asta acum, pentru că Hannah va ajunge acasă dintr-o clipă într-alta.

Hannah se așeză pe locul de lângă șofer, cu geanta în poală. Ultimul lucru pe care și-l dorea acum era să dea de și mai multe probleme, și nu era prea sigură de cum avea să reacționeze Alanna dacă o zărea pe Hannah în Camaro-ul Z28 roșu al lui Jason.

— Ești sigur de asta? îl întrebă ea.

— Că vreau să te duc acasă? Jason porni motorul, și întreaga caroserie se cutremură.

— În ce-o privește pe Alanna, mă gândesc.

— Desigur! Știe că suntem doar prieteni.

Doar prieteni. Desigur. Cât de proastă putea fi.

— Și, adăugă el, locuiești la doar două străzi de casa mea, așa că nu-i mare lucru. Plus, am un maldăr de lenjerie de spălat, și urăsc să mă bat cu mulțimile din campus. E mai ieftin să-mi duc rufele acasă la mama, și poate că pot să-i cerșesc niște bani de cafenea, dacă tot sunt acolo.

— Atât de rău stai cu mărunțișul?

El arătă cu degetul peste umăr, în spatele său.

— Vezi stiva aceea de hârtii din spate? Acelea sunt formulare de ajutor financiar. Împrumuturile mele ca student mă omoară, așa că

sper să mă calific pentru ceva, altfel o să pun capăt studiilor mele în anul acesta, al treilea.

— Cu câți bani ești dator?

— Habar n-am.

— Rata lunară e mare?

— Poate. Ridică din umeri. Probabil.

— De ce trebuie să fie colegiul atât de scump de fapt? Adică, eu îmi doresc să câștig Tony Awards pe Broadway, sau poate un Oscar. Chiar îmi trebuie Științe?

— Presupun că nu.

Ea se uită la el.

— Ce-ar fi dacă te-ai mulțumi cu diploma unui asociat?

— Nu va funcționa. Nu dacă vreau să fiu arhitect.

Ea-și acoperi gura și se uită afară la clădirile înșiruite de-a lungul S. College Road.

— La ce te gândești? întrebă el. Haide, ți-am văzut zâmbetul.

— Nu, doar că de fiecare dată când tu vorbești despre faptul că vrei să devii arhitect, eu îmi aduc aminte imaginile astea cu tine, pe vremea când erai copil, felul în care îți construiai adevărate orașe din LEGO și cuburi. Și mai ții minte orașul acela pe care l-ai desenat pe cutia desfăcută a unui frigider? Îți plimbai mașinuțele și camioanele prin oraș și scoteai tot felul de sunete.

— Mai bine decât Sims. Presupun că aveam nevoie de o experiență palpabilă.

— Vei fi un arhitect bun. Doar renunță la sunetele de genul *vruum-vruum*.

— Foarte nostim.

El încetini și viră mult la dreapta.

— Tu ce mai faci? A spus profesorul ceva despre ce s-a întâmplat în timpul spectacolului *Annabella*?

— Mi-a spus să o iau în „altă direcție“. Hannah își încrucișă brațele, pe moment mai mult supărată decât tristă. „O direcție diferită“? Mai degrabă: „Nu sunt destul de franc să-ți spun că te-am pus pe liber.“

— Deci să înțeleg că Julia a primit rolul?

— Exact, ea l-a primit. Presupun că asta înseamnă că la următorul

spectacol eu voi fi cea care va sta la mijlocul balconului cu tine... și cu Alanna, firește.

— Măi să fie. Îmi pare rău, Hannah.

— Uite-așa, și-am zburat din grupul de artă dramatică. M-au dat afară din cauza stării mele de sănătate. Adică, asta nu e tot o formă de discriminare? Nu există reguli împotriva ei?

— Mi-ar plăcea să-ți pot spune că sunt.

Ea alunecă mai mult pe scaun înainte.

— Nu-ți face griji pentru mine. Sunt puțin devastată, bine? Puțin?

Ha. Și sunt atât de obosită să tot vin și să plec de la școală cu tata. Știi cât de stânjenitor poate fi asta? Adică, îți mulțumesc că mă ajuți azi. Serios. Dar cum rămâne cu mașina mea? De ce mi-au dat o mașină de nimic? De fiecare dată când reușesc să repar ceva la mașina aceea, altceva se defectează. A stat mai multe zile în garaj decât afară. Ei bine, de asta ai parte când cumperi o rablă, nu? Tata e expert în reparat trupuri, sigur. Dar mașini? Nu prea. Știi, dacă aș avea banii Alannei, aș conduce și eu un BMW strălucitor și negru. De asta îți place de ea? Doar pentru mașină și pentru...

— Hannah.

Ea pufni.

— Ce?

— Am ajuns. Arată pe geam în timp ce ocoleau capătul străzii înfundate pe care o formau casele mari din cărămidă separate de pomi frunzoși și de hortensii. Parcă în spatele unui Acura și opri motorul. Se pare că tatăl tău a ajuns acasă devreme. E normal? Nu lucrează de obicei până târziu?

Ea se încruntă.

— Sper că totul e în regulă.

Jason o urmă pe alee și apoi prin ușa de la intrare. De îndată ce intrară, Hannah auzi voci aprinse, implicate într-o discuție. Ea intră în bucătărie. Tatăl ei ședea pe un scaun la blatul de la insulă, în timp ce mama ei stătea în picioare, rezemată cu spatele de blatul de lucru. Amândoi se întoarseră spre ea și se opriră din discuție.

Despre ce era vorba? Își auzise numele.

Jason fu cel care rupse tăcerea.

— Bună, dr. Lawson. Doamnă Lawson.

— Bună, Jason. Mama ei îi schiță un zâmbet.

— Sper că nu vă supărați că am adus-o pe Hannah acasă cu mașina. Veneam oricum în direcția asta și...

— E în regulă, îi spuse tatăl ei. Mulțumesc.

— Bun. M-am bucurat să vă văd. Jason își ridică mâna, o tentativă de-a le face cu mâna.

Încă străduindu-se să descifreze dispoziția părinților ei, Hannah își dădu seama prea târziu că prietenul ei pleca. Îi făcu cu mâna, dar el plecase deja, iar ea nici măcar nu-i mulțumise. Frustrarea ei de mai înainte se spulberă, lăsând loc tristeții și nu își dorea nimic mai mult acum decât să fugă în camera ei și să evite interogatoriul părinților ei.

— Cum a fost la școală? o întrebă tatăl ei, înainte să se poată strecura de acolo.

Ea hotărî să îi evite întrebarea.

— V-am auzit vorbind. Despre ce era vorba?

Mama lui Hannah își ridică bărbia, iar gura îi luă forma unei linii subțiri, drepte. Era furioasă pe tata? Sau poate că primiseră vreo veste proastă? Toate semnalele în casa aceasta păreau amestecate chiar acum, cu atâtea chestiuni nerostite.

— Nu-ți face griji, spuse tata. Suntem bine. Tu cum ești, Hannah? Tu ești bine?

— Da. Doar puțin obosită.

— Ai probleme cu adormitul? Sau orice alte, ăă... probleme?

— Serios, tati, sunt bine. De ce?

— Doar așa.

Hannah scutură din cap.

— Vă purtați ciudat.

Porni spre coridor.

Tata o privi pe mama, apoi întrebă:

— Ești sigură că nu există nimic despre care ai dori să vorbești?

— Sunt sigură. Hannah porni pe scări în sus. Ți-am spus, sunt bine.

Închise ușa, își aruncă geanta pe birou și își zvârli pantofii din picioare. În loc să aterizeze pe jos, așa cum sperase, pantofii îi căzură pe un maldăr de haine murdare. Nu era cea mai ordonată persoană, în

ciuda eforturilor mamei ei. Se lăsă să cadă pe pat, își trase o pernă sub cap și își trase păturile spre ea.

Iată că acolo îi era și jurnalul, cu paginile deschise, chiar acolo unde-l lăsase.

Iar cuvintele acelea încă i se potriveau:

Mă scufund. Abia mai pot respira...

Minciuni și trădare

De ce se aflau aici. Nimeni nu-i ceruse lui Hannah părerea. O, sigur, avea nouăsprezece ani, locuia încă sub acoperișul mamei și al tatălui ei, iar dacă doreau ca ea să nu se ducă vineri la cursuri, ci să pornească direct spre biroul medicului, ce alternativă avea?

Prea bine. Doi împotriva unuia singur.

Se foi pe scaun lângă ei. Raze subțiri de soare pătrundeau printre jaluzele, iluminând biroul din lemn de cireș al dr. Alex Stewart, scaunul său din piele tapisat și etajerele pline de tomuri și manuale medicale. Fusesse în cabinetul acesta de mai multe ori decât putea număra. Dr. Stewart era cel care-i prescria tratamentul de mai bine de zece ani, și știa că era unul dintre cei mai buni pediatri din țară.

Dar oare el ar putea să-i descâlcească visele de noaptea trecută, cu temele și imaginile lor repetitive?

Tornada. Vântul ce șuiera.

Scena care o înghițea cu totul, ca o gură cu dinți scânteietori.

Hannah își schimbă poziția în scaun și începu să-și roadă o unghie, cu mânecile sveterului gri trase până peste încheieturile degetelor. Nu era singura persoană agitată din încăpere. Mama ei păstrase o tăcere de mormânt în mașină, iar tata se juca acum cu brelocul de la chei și privea drept înainte.

— Previziuni?

Grace și Jacob îi aruncară priviri derutate. Tatăl ei își aruncă cheile pe birou, unde se opriră lângă o agendă neagră.

— Este ceva ce-mi ascunzi, tată?

— Mă gândeam să te întreb același lucru?

— Poftim? Ea se făcu mică în fața ochilor săi pătrunzători. Nu știu ce vrei să...

— Cred că am fost destul de clar.

Ea strâmbă din gură și se încruntă. Nu înțelegea nimic. Sigur, suferise un episod convulsiv, dar acesta probabil se putea rezolva cu o schimbare de medicație. Iar dacă nu mai erau și alte lucruri pe care nu li le spuneau, probabil că în nici zece minute avea să plece de aici cu o rețetă în mână și câteva bătaii prietenești pe spate.

Dr. Stewart intră cu un clip-board în mână. Un afro-american de vârstă mijlocie, cu început de chelie, ochelari și halat alb peste o cămașă cu cravată. Se adresă fiecăruia pe nume și îi atinse pe umăr când trecu pe lângă ei înspre scaunul său din spatele biroului.

Hannah privea în jos și își făcea de lucru cu mânecele. Își întoarse privirea printre stinghiile jaluzelelor lăsate spre soarele de amiază ce contura clădirile din centrul Wilmingtonului.

Orașul acesta era casa ei. Frecventase școala de stat până în clasa a noua, apoi făcuse *homeschooling* cu mama ei, și obținuse diploma de absolvire a liceului. Învățase să conducă pe străzile de aici. Mulți dintre colegii ei de clasă erau vechi prieteni din școală și din grupul de tineri de la biserică. Se plimbaser pe puntea vasului USS *North Carolina*, admirând priveliștea portului și își făcuse cumpărăturile în centru. Meema și Papa erau îngropați aici.

Avea toate motivele să aibă sentimentul apartenenței. Dar, atunci, de ce se simțea că nu se potrivește locului acestuia?

— Mă bucur să vă revăd pe toți. Dr. Stewart își aranjă cravata și-și trase scaunul mai în față. Cu toate că mi-aș dori să se fi întâmplat în circumstanțe mai plăcute.

Părinții ei arborară niște zâmbete curajoase.

Doctorul frunzări hârtiile prinse la clip-boardul său.

— Avem un istoric întreg de care trebuie să ținem seama aici, li spuse el lui Hannah. Displazie bronho-pulmonară, astm bronșic acut, sindrom convulsiv, numeroase intervenții la nivelul soldului

— majoritatea într-o perioadă pe care nu ți-o mai aduci aminte. Își împreună mâinile sub bărbie și îi oferi un zâmbet plin de compasiune.

Ea-și întoarce privirea.

— O, îmi aduc aminte câte ceva.

— Îmi pare sincer rău că a trebuit să treci prin toate astea, Hannah. Cum te-ai simțit săptămâna aceasta? A apărut vreun simptom sau vreo problemă nouă?

— Nu. Mă simt bine.

— Ei bine, ți-am analizat EEG-ul și RMN-ul, și se pare că trebuie să revizuim tratamentul tău din prezent pentru epilepsie. Stresul, privarea de somn și alcoolul îți pot crește riscul de a face o criză convulsivă.

Ea se uită la mașinile ce treceau prin intersecția de jos.

— Și drogurile, adăugă el.

Ochii ei alunecă înapoi și-i întâlni pe ai lui. Vorbea serios?

El ridică din umeri.

— Cum nu ai mai avut o convulsie din copilărie, sunt nevoit să te întreb.

— Stați, stați puțin. Nu sunt o petrecăreță nebună.

— Răspunde la întrebare, spuse tatăl ei.

— Nu. Bineînțeles că nu. Acesta este răspunsul meu. Și nu, domnule doctor, nu beau. Nu fumez. Nu iau droguri, numai dacă nu se pune la socoteală toate medicamentele pe care mi le prescrieți dumneavoastră.

— Înțeleg. Dr. Stewart încuviință din cap, își studie din nou notițele și îl fixă cu privirea pe tatăl ei. Păreau să schimbe niște semnale între ei, ca și când toată întâlnirea aceasta ar fi fost regizată dinainte. Medicul își scoase ochelarii.

— Hannah, cred că toate suferințele tale sunt moștenite.

În momentul acesta, nu-i mai păsa care erau secretele pe care păreau să le tăinuiește. Nu-și mai dorea nimic altceva decât o explicație și o hartă rutieră cu ruta de scăpare de aici. Din spitalul acesta. Din orașul acesta. Până chiar și din statul acesta. Uneori își dorea ca viața ei să fi avut un buton de resetare, să fi existat posibilitatea să o ia de la început.

Se aplecă înainte.

— De ce sunt bolnavă?

Dr. Stewart își lipi strâns buzele între ele, schimbă încă o privire cu mama și tatăl ei.

— Hannah, spuse mama ei. Noi nu suntem părinții tăi naturali.

Ea se răsuci imediat spre mama ei. Ea *era* mama ei, nu? Nici măcar nu reușea să priceapă ceea ce tocmai auzise. Dacă cuvintele ar fi fost rostite într-o altă limbă, nu i-ar fi fost mai greu de priceput.

Cu sprâncenele adunate, Hannah se luptă să tragă aer în piept.

— Poftim?

Brațul drept al mamei era încolăcit pe după brațul tatălui ei, iar ochii îi erau plecați. Ezită, apoi își ridică privirea la Hannah. Fața ei arăta nu doar dragoste și îngrijorare, dar chiar și groază. Hannah nu înțelegea de ce anume părea să se teamă femeia aceasta. Ea era cea care tocmai aruncase o bombă în universul fiicei ei.

Noi nu suntem părinții tăi naturali...?

Cum era posibil? Nimic din toate astea nu avea nicio logică.

Mama ei era pe punctul de a izbucni în plâns.

— Stai puțin. Tatăl lui Hannah se răsuci în scaunul său. Nu așa am vrut să-ți dezvăluim acest fapt. Scumpo, ascultă, mama ta și cu mine te iubim. Te iubim foarte, foarte mult.

Hannah îl privea cu ochi mari. Dacă el *era* tatăl ei, cum putea să îi facă o glumă atât de crudă? Nu era nostim deloc. I se părea oare că râde? Iar dacă el *nu era* tatăl ei, cum se putea să o fi mințit în toți acești ani? Chiar în acest moment, exprimarea dragostei lui se lovi de un zid. Până când reușea să priceapă despre ce era de fapt vorba, astfel de cuvinte nu aveau niciun sens.

— Te-ai născut foarte prematur, îi explică dr. Stewart. La douăzeci și patru de săptămâni.

Adică la șase luni? Probabil că și asta era parte a glumei.

— Jacob și Grace au ales să te adopte după... Oftă și schimbă direcția. Nașterea prematură sau greutatea mică la naștere și o naștere traumatică pot fi asociate cu această stare.

— Am fost prematură. Hannah se agăță de oamenii care se numeau părinții ei. Dar nu părinții ei naturali. Părinții ei adoptivi; sau

cum s-or numi. Nu era sigură dacă îi venea să urle sau să izbucnească în lacrimi. De asta sunt bolnavă?

Tatăl ei încuviință din cap.

Mama ei îi întinse mâna, tresărind de parcă ar fi fulgerat-o o durere de spate.

În cele mai multe situații, Hannah s-ar fi înmuiat la expresia aceea de pe fața mamei ei și ar fi luat-o de mână. Nu cunoștea un om mai sensibil și mai răbdător decât Grace Lawson. Hannah sperase întotdeauna că moștenise ceva din ADN-ul ei, dar acum totul era... Ei bine, dacă ceea ce spusese era adevărat, speranța aceea a fost o risipă de timp.

Nu se clinti din loc.

— Hannah, spuse doctorul, ne facem griji pentru tine din cauza simptomelor fizice și, da, emoționale pe care le ai.

— Și faptul că-mi ascundeți anumite lucruri ar trebui să mă ajute?

— Sunt convins că nu au intenționat să procedeze astfel?

— Mamă? Tată? De ce nu mi-ați spus că am fost adoptată?

Tatăl ei își îndepărtă părul din ochi.

— E complicat, scumpo.

— Și ce înseamnă asta, „simptome emoționale“? Ce vreți să spuneți?

Tăcerea care urmă o anunță că problemele nu se încheiaseră încă.

Dr. Stewart scoase o bucată din hârtie din sertarul biroului.

— Tatăl tău mi-a trimis asta prin e-mail. Își puse ochelarii, privi coala de hârtie și citi cu glas tare: „Măcar odată dacă aş putea zbura... În schimb, mă simt moartă pe dinăuntru. Nu, e ceva mai rău decât moartea.“

Hannah își scoase bărbia înainte. Pufăi, dându-și seama că fusese trădată. O privi pe mama ei trăgându-și mâna din prinsoarea tatălui ei.

— „Sunt încă un copil, continuă doctorul. Un copil care încearcă să-și găsească un loc în lumea aceasta. Am atât de multe întrebări fără răspuns, întrebări pe care le simt, dar nici măcar nu pot începe să le rostesc. De ce? Pentru că nu există cuvinte să le poți exprima.

Buzele îi tremurau.

— „Ceva lipsește. De ce, Doamne, mă simt... mă simt nedorită? De ce mă simt de parcă n-aș avea niciun drept să exist? De ce imi petrec tot mai mult timp dorindu-mi să-mi pun capăt vieții decât să o trăiesc?”

Hannah abia dacă mai putea să-și miște buzele.

— Mi-ați citit jurnalul?

Părinții ei nu spuseră nimic.

— Hannah, sunt doctorul tău de ani de zile, și cred că ceea ce simți tu nu este anormal, dimpotrivă.

— Ce-i asta... despre ce e vorba aici?

— Ai fost adoptată, și...

— Da, am înțeles partea asta.

— Și te-ai născut prematur pentru că ai fost supraviețuitoarea unui avort eșuat.

Poftim?

Vederea i se încețoșă și i se făcu imediat negru în fața ochilor. Parcă ar fi fost tras un macaz, și tot aerul din birou fusese absorbit. Clipi. Își întoarse privirea spre doctor și încercă să rămână conectată la realitate.

El încuviință din cap.

— Simptomele tale fizice și, cred, emoționale, pot fi legate de asta, cum au fost și în alte cazuri.

— Cazuri? Ochii i se umplură de lacrimi.

— Da. Nu pot să vorbesc decât despre simptomele tale fizice, dar îți sugerez să începi tratamentul pentru simptomele tale psihologice imediat. Îți prescriu un medicament nou care să te ajute să ții în control convulsiile, și va trebui să continui să iei medicația din prezent.

Lacrimile i se rostogoliră pe obraji.

— Acum, există riscurile unor efecte secundare. Va trebui să vii la control în fiecare săptămână. Îi întinse o rețetă, apoi își îndesă notițele înapoi în sertarul său. Vreau să încerci să dormi puțin și să eviți alt stres. Hannah, te rog, nu e de joacă.

Tatăl ei îi mulțumi și-și luă cheile.

Hannah scutură din cap.

— Nu... nu pot să cred că mi-ai citit jurnalul.

— Scumpo, spuse mama ei, n-am vrut să...

Hannah sări în picioare, simțindu-și picioarele ca niște bușteni. Parcă ar fi fost detașate de trupul ei, abia dacă-i răspundeau la comenzi.

— Trebuie să plec.

Se împletici spre ieșire.

Tatăl ei se ridică în picioare.

— Nu cred că este o idee prea bună.

Se întinse s-o prindă de braț.

Ea se smulse din mâna lui.

— Nu. Mă. Atinge.

Îl auzi chemând-o pe nume și o auzi pe mama ei înăbușindu-și un suspin, dar nimic din toate astea nu o opri.

Hannah trebuia să iasă urgent.

Dezvăluirea

Unde era Hannah? De ce nu fusese azi la școală și nu-i răspunsese la niciunul din mesaje pe care i le trimisese?

Întrebările acestea îl chinuiau pe Jason când intra cu Camaro-ul său roșu pe un drum de pământ în împrejurimile rurale ale New Hanover County. Opri lângă un șopron imens metalic. În lumina apusului, farurile sale luminau tufele de mure, foile de placaj rezemate lângă șopron și o transmisie veche ce atârna peste o stivă de cauciucuri.

Asta era adresa. Acesta trebuia să fie locul pe care i-l descriesese Truman. Cu toate acestea, Jason nu opri motorul și nici nu își deschise ușile până nu-l văzu pe prietenul său cu părul roșcat.

În timp ce aștepta, formă rapid numărul lui Hannah.

Tot niciun răspuns.

Era neobișnuit pentru ea să chiulească de la școală. Sigur, poate că era puțin cam ciudată, iar camera ei era un dezastru de când o știa. Toate astea erau parte din farmecul ei. Dar nu lipsise niciodată de la școală sau de la biserică. Tatăl ei avusese grijă de asta.

Cu toate că dr. Jacob Lawson nu era întocmai obsedat să dețină controlul, categoric îi plăcea ca lucrurile să fie făcute în felul lui și după planul lui. Mai ales când venea vorba de fetița lui.

Jason își ridică fruntea. Ei bine, nu mai era chiar o fetiță.

Scăăăăăârț.

Se răsuci în scaunul său, pentru că inițial i se păru că auzise un țipăt

înfrorător. Dar nu văzu decât ușa cea mare și ruginită deschizându-se, metal zgâriind metalul, și o pereche de lilieci își luară zborul din șopronul plin de mașini vechi. Niște faruri nesigure se aprinseră, și apărură o siluetă zveltă.

— Bine-ai venit, îi strigă Truman, în Peștera Liliecilor.

Jason opri motorul și coborî.

— Și asta te face să fii Enigmaticul?

— Enigmaticul sau Jokerul.

— Măi omule, deja începeam să mă gândesc că am ajuns în locul nepotrivit. E proprietatea ta?

— Peștera Liliecilor? Nu, unchiu-meu și văru-meu locuiesc aici.

— Unde-i microbuzul pe care ni-l împrumută văru-tău?

— Ni-l împrumută? Truman își netezi cămașa rozalie. Nu, el conduce.

— Adică vine și el cu noi în vacanța de primăvară?

— E o conexiune, Jason. Văru-meu n-o scapă din vedere.

— Pe ea?

— Doamna microbuz.

— Sigur. Bun. A, și contribuie măcar pentru motorină?

Truman se încruntă.

— Probabil că tu ești Jokerul. Ia lămurește-mă într-o privință. Cine vine cu roțile?

— Văru-tău.

— Și atunci, cine crezi că-i scutit de orice cheltuială cu combustibilul pe drum?

— Văru-tău.

— *Văru*l meu. Într-adevăr, ai dreptate.

Jason intră pe ușă.

— Și unde e? Haide să terminăm odată cu asta.

Truman își trecu mâna de-a lungul aripilor unui GMC vechi.

— Ascultă, trebuie să-mi cer scuze. Își scutură praful de pe degete.

O s-o spun pur și simplu.

— Ce să spui?

— Știi *Odiseea*, opera antică?

Jason își încrucișă brațele și așteptă.

— Da, continuă prietenul său, sunt sigur că o știi toată. Adevărul

este că Alanna este pentru mine „fața care a scufundat o mie de vase”. Ea este Elena mea din Troia, înțelegi? Ochii lui Truman luceau în lumina farurilor.

— Ă, nu sunt sigur că citatul e corect.

— Înțelegi ce vreau să spun, Jason? Nu mă pot abține. E pur și simplu în afara puterii mele de a controla lucrurile.

— Despre Alanna mea vorbești?

— De fapt, nu există niciun amănunt legal sau tehnic care să o facă...

— Unde-i microbuzul? Jason trecu pe lângă el. Cât despre Alanna, serios, trebuie s-o lași baltă, omule.

— N-aș fi prea sigur de asta. E prietenă cu mine.

— Ce spui?

— Vorbim online.

— Aha. Sunt destul de sigur că n-ar face una ca asta.

— Ai dreptate. Dar, spuse Truman, avatarul meu este al unui fundaș din anul trei de la Duke. Am un zâmbet perfect și un abdomen muscular.

— Se pare că am o competiție serioasă.

Jason pufni, arătându-i că nu-și lua competiția în serios.

— Și mă simt vinovat.

— Și despre ce vorbiți voi doi?

— Ea, ă... mi-a spus care este culoarea ei preferată. Ceea ce, trebuie să te anunț, port în fiecare zi de atunci încoace.

Jason își dădu ochii peste cap.

— Nu-i roz, fârtate. E portocaliu.

Mușcându-și buza, prietenul său își plecă privirea spre cămașa sa.

— Am fost tras pe sfoară.

Jason îl lovi peste umăr și se duse mai departe în șopron, într-un loc unde erau atârinate de pereți lămpi de lucru și cabluri. Își manifestă din nou dorința de a vedea autovehiculul care urma să-i ducă în călătoria lor. Încă nu hotărâseră destinația, dar își rezumaseră opțiunile la Six Flags din Atlanta, litoralul din Destin, Florida, sau Mardi Gras din New Orleans.

— Iat-o. Truman arată spre o formă acoperită de o prelată de protecție. Șareta noastră ne așteaptă.

— Și eu care credeam că suntem în Peștera Liliiecilor.

— Ei bine, nu e tocmai Batmobil. Ține-te bine... Truman apucă cu amândouă mâinile prelata din canava roasă de molii și dezveli un microbuz Volkswagen din anii '70 – albastru Dharma, cu capace de roți de colecție, cu un smiley galben în locul logo-ului VW din față.

— Uau! Jason rămăsese gură cască. Ce... vechitură.

— E un clasic de colecție.

— E o vechitură de colecție. Uită-te la ea. E... e moartă. Tu chiar crezi că reușim să ieșim cu ea din oraș?

— Nu-i moartă, făgădui Truman.

— E a vărului tău, așa spuneai. Și *el* cum arată?

Truman ridică din umeri.

— Nici pe departe la fel de bine ca microbuzul.

Jason începu să se îndoiască de înțelepciunea de a mai merge în călătoria aceasta. Poate că Hannah avea dreptate când spunea că era mai bine să rămână prin preajmă și să se bucure de litoralul local. Când se gândi la ea, își scoase telefonul mobil și o sună din nou.

Același rezultat. Același sentiment de îngrijorare în ceea ce-o privea.

— Hei, spuse Truman. Pun pariu că te duci la petrecerea lui Danielle deseară. Te superi dacă vin cu tine până acolo, apoi mă întorc mai târziu la cămin?

— De ce nu? Știm cel puțin că mașina mea va reuși să părăsească proprietatea aceasta.

Adevărul gol-golul,

Apele lacului Smith Creek se unduiau în briză. Ultimele licăriri ale zilei se strecurau printre pomi și frunze, aruncând pete de auriu pe suprafața întunecată a lacului. Hannah ședea pe o platformă îngustă ce se desprindea de la mal. Iubea locul acesta împreună cu toate amintirile ce-o legau de el. Întotdeauna își imaginase că aici era fântâna ei împlinitoare de dorințe. De câte ori aruncase pietricele în apă, încă din copilărie, șoptind speranțe și rugăciuni tainice?

În clipa aceasta, lacul era ascunzătoarea ei. Nu dorea să o vadă nimeni în halul acesta și nu-i păsa dacă părinții ei se întrebau unde plecase. N-aveau decât să își facă griji. Ce drept aveau ei să știe? De ce o mințiseră în toți anii aceștia?

Nu suntem părinții tăi naturali...

Hannah își simți gâtul sugrumat. Mușchii feței și fruntea o dureau de atâta plâns și își simțea gustul sărat al lacrimilor pe buze.

Dacă nu erau părinții ei, atunci cine erau de fapt?

Părinții ei adoptivi, da. Tata și mama, de când se știa Hannah.

Și ea cine era?

Supraviețuitoarea unui avort eșuat...

Mama ei adevărată dorise să scape de ea. Asta însemna totul de fapt, nu-i așa? De ce să îndulcească adevărul? Nici măcar nu ar fi trebuit să fie în viață.

Bun, deci tata și mama nu o mințiseră de fapt, dar nici adevărul

nu i-l spusese ră. Până astăzi. Până când împlinise nouăsprezece ani. Până când își trăise o viață întreagă crezând că le împărtășea genele și istoria.

Nu se gândise niciodată la faptul că ochii ei erau mai întunecați decât ai părinților ei, că pielea ei avea o nuanță mai măslinie. Chiar și rudele ei biologice aveau culori diferite ale ochilor și ale părului. Asta nu era așa de neobișnuit. Cum rămânea cu plăcerea ei de a mânca ciocolată amestecată cu zmeură? Era aceasta o preferință personală sau ceva moștenit de la părinții ei biologici? Și cum rămânea cu dezordinea în care trăia? Amândoi părinții ei adoptivi erau persoane analitice, organizate și se gândise că ea le moștenise celelalte trăsături de personalitate.

Drojdia de pe fundul paharului.

Și în tot acest timp, de fapt, ea nici măcar nu provenea din același pahar.

Hannah își trase picioarele mai aproape, își odihni bărbia pe genunchi. Era desculță, în blugi. Peștișorii se agitau în apă, atrași de găzele ce mișunau deasupra apei odată cu lăsarea serii. Vântul foșnea iarba înaltă de pe câmpul din spatele ei, iar ea privi înapoi, pentru a se asigura că era singură.

Își luă telefonul mobil în mână. Avea o mulțime de mesaje noi de la părinții ei, de la Jason și de la Danielle. Își aruncă părul pe spate și formă numărul lui Jason.

— Alo? răspunse el. Tu ești, Hannah?

Ea zâmbi.

— Ce ți-a luat atât de mult să răspunzi? Tocmai voiam să închid.

— Ă, mai spune odată. E mare gălăgie aici.

— Ești la Danielle?

— Da, strigă el, încercând să acopere muzica din fundal. Unde ești? Credeam că vei fi aici. Te-am căutat la școală și mi-au spus că nu ai venit la nici o oră.

— E o poveste lungă.

Prin telefon, Hannah auzi o altă voce ridicându-se deasupra zarvei. Era Truman, care spunea ceva despre un sandviș cu brânză făcut cu fierul. Fierul de călcat? Nici nu voia să știe ce năzbâtii mai pune la cale puștiul acela.

— Hannah? întrebă Jason. Mai ești acolo? Te-am pierdut?

— Am spus că e o poveste lungă. O să-ți explic mai târziu.

Truman din nou:

— O, nu, a luat foc! Uitați-vă, am dat foc fierului!

— A, ar fi mai bine să închid, spuse Jason. Pot să te sun mai târziu?

— Spune-i lui Danielle că-mi pare rău că n-am putut veni.

— Ce i-ai făcut?

— Nu pot veni.

— Stai puțin, e incredibilă gălăgia de-aici. Îmi pare rău, Hannah. Vorbim mai târziu.

— Sigur. Mă rog.

Înterupse convorbirea.

— Pa.

În încremenirea apusului, norii păreau agățați de vârfurile copacilor. Își prinse buza între dinți și își cuibări fața în mâini. Sub nicio formă nu avea să se ducă acasă. Încă nu. Alese o pietricică de pe doc și o aruncă în apă. Nu rosti nicio dorință specială când o azvârli. Dorințele ei păreau sortite neîmplinirii, așa că ce mai conta?

Privi cum piatra păru să spargă suprafața apei, înainte de a plonja în adâncurile cernite.

Ceasul mare și decorativ de pe perete anunța că trecuse de ora șapte. Jacob Lawson apelă din nou telefonul mobil al lui Hannah, tot fără răspuns. Opri televizorul și aruncă telecomanda pe canapea lângă soția sa. Nu avea niciun rost să pretindă că o reluare a serialului *House* avea să-i calmeze nervii. Fiica lui plecase.

Hannah Elizabeth Lawson.

O iubiseră din clipa când pusese ochii pe ea. O luase în brațele sale – era atât de mică încât căciulița de bebeluș îi era prea mare pe căpșorul ei micuț – și o hrănise cu o sticlă de lapte cald.

— Nu știu, Grace. Nu-i stă în fire să ne ignore apelurile.

— A fost o zi grea, spuse ea. Pentru noi toți.

— Nu poate să plece așa și să se facă nevăzută fără să spună un cuvânt.

— Dragule, are nouăsprezece ani.

— E fiica noastră. Locuiește încă în casa aceasta și trebuie să se supună regulilor mele.

— Eu aș zice că *noi* am încălcat câteva dintre regulile *ei*. Grace își înalță ochii blânzi și albaștri. Când i-am găsit jurnalul deschis pe pat și am citit ce era scris pe pagina aceea, m-am simțit destul de rău că ți-am împărtășit asta și ție. Categorie nu am vrut ca asta să ajungă mai departe de noi doi. Ar fi trebuit să vorbești cu mine înainte să îi trimiți e-mailul acela domnului dr. Stewart.

— Eu, nu știu... am vrut să o protejez.

— Ei bine, acum i-am distrus toată încrederea în noi.

— Și ce-ar trebui să fac? Aflu că fiica mea se gândește la sinucidere, și ar trebui să nu fac nimic? Nu prea cred.

— Ai exagerat.

— Haide, Grace. Lovi cu pumnul în tocul ușii ce dădea spre sufragerie. Ai citit ce-a scris, și tu ți-ai făcut griji. Chiar crezi că am mers prea departe?

Ea-i aruncă o privire dezaprobată.

— Nu-i vorba despre asta, spuse o voce din coridor.

Jacob și Grace se răsuciră amândoi spre fiica lor. Hannah probabil intrase neobservată prin ușa laterală ce dădea în garaj, iar acum stătea în fața lor, cu brațele încrucișate, cu ochii roșii și părul răvășit.

— Nu ai avut niciun drept, tată.

— Hannah, spuse el, trebuie să vorbim cu tine.

— Ai avut nouăsprezece ani să „vorbești” cu mine.

El o privi îndreptându-se spre scări, cu brațele în continuare încrucișate. Își dresă glasul. Înțeleg de ce te simți așa, scumpo, dar te rog, aș vrea să vorbesc cu tine acum. Mai bine mai târziu decât niciodată, nu? Dacă ai vrea să iei loc lângă noi și...

— Nu vreau să iau loc. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Grace își frământă ceafa cu mâna, privindu-l implorator pe Jacob.

El nu știa cum să interpreteze nici atitudinea ficei sale, nici cea a soției lui. De ce era nevoie de atâtea sprâncene ridicate și de atâtea

mesaje încifrate? De ce nu puteau să stea toți trei în jurul mesei și să vorbească totul deschis? Bun, atunci, o să arunce mingea în terenul lor.

— Ce dorești, Hannah? Spune-mi ce vrei să faci?

— Vreau să-mi văd certificatul de naștere, declară ea.

Hmm. Ei bine, asta era destul de direct.

Grace se uită de pe canapea la Hannah.

— De ce, dragă?

— Pentru că vreau să știu cine sunt.

— Asta. Jacob făcu o mișcare arătând în jurul său, în încăperea.

Asta ești.

Fără nicio explicație, soția lui se ridică și părăsi încăperea. Toate astea erau oare prea mult pentru ea? Se uită la fica sa, așteptând un răspuns din partea ei.

— Vreau să știu cine este mama mea biologică. Vreau să știu cum o pot găsi.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu-ți pot spune asta.

— De ce?

— Pentru că pur și simplu nu pot. Eu doar... Ochii săi îi fixară pe ai ei, iar el se mai înduplecă puțin. Bun, nu pot face asta pentru că nu am habar *cine* este mama ta biologică. Nu am habar *unde* este. După ce te-a născut, și-a schimbat numele și a părăsit orașul. Te-a abandonat. Acesta este adevărul gol-goluț. Te-am adoptat o lună mai târziu. Deci acum vezi de ce cred că e mai bine să lași toată povestea asta așa cum e?

— Presupun atunci că nu mai este nimic de discutat pe tema asta.

Grace intră din nou în cameră, cu un plic mare în mână. Nici măcar nu așteptă reacția lui Jacob.

— Poftim. I-l întinse ficei ei. E certificatul tău de naștere.

Hannah îl luă.

— Mulțumesc.

— Stai, spuse Jacob. Hannah, n-o să te las...

Dar ea pornise deja spre camera ei, iar Grace stătea la picioarele scărilor, ca o santinelă la postul ei.

Era aproape ora unsprezece. Măine era sâmbătă, și ultima zi a lunii, iar Jacob era așteptat la spital de dimineață. Cu toate astea, nu putea dormi.

Cobori din patul matrimonial.

— Unde te duci? își murmură cuvintele Grace pe jumătate adormită.

— La baie.

Ea-și închise ochii și adormi la loc.

După un tur prin baie, se strecură pe coridor spre camera lui Hannah. I se păruse oare că o auzise plângând? Deși înăbușite, suspinele erau cât se poate de limpezi. Ezită la ușă. Fata lui pe care o iubea atât de mult, probabil că-l ura. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la dezgustul final pe care-l văzuse în ochii ei.

Ea tuși.

— Scumpo? întrebă el în șoaptă, bătând de două ori la ușă. Ești bine?

— Pleacă de aici.

— Ți-ai uitat aerosolul la parter? Ți-l pot aduce...

— Mă simt bine.

— Pot să intru?

— Nu, eu... Vocea îi tremura. Ți-am spus că sunt bine.

Își aminti imaginea micuței lui fetițe alergând spre el, cu buzele tremurând, cu genunchii juliți după o căzătură cu bicicleta. Chiar și cele mai mici dureri ale ei îl infuriau. Nu dorea ca ceva să o facă să sufere, iar azi el fusese cel care o rănise.

— Culcă-te, scumpo?

Ea nu-i răspunse.

Jacob își lipi fruntea de ușă. În ciuda dorinței sale de a deschise și a se duce la ea, încălcaseră deja suficiente granițe pentru o săptămână. Pentru un an întreg, probabil. Își dorea să își poată astupa urechile în fața chinului fiicei sale, dar nu avea de gând s-o lase singură în starea aceasta.

Hannah fusese o dată abandonată, nu-i așa?

Avea să se asigure că asta nu avea să i se mai întâmple a doua oară, așa să-L ajute Dumnezeu.

Se prăbuși pe podea, murmură o rugăciune tăcută pentru înțelepciune și iertare. Se cuibări pe covor, își lăsă capul pe brațe, și încercă să-și găsească o poziție mai comodă.

O lume de prefăcuți

MARTIE 2011

O altă zi de luni. Ultima săptămână înainte de vacanța de primăvară. Hannah coborî treptele late ale bibliotecii. Purta blugii ei uzați, iar geanta din piele îi lovea greu coapsa. Abia aștepta să termine cu lucrările parțiale la geologie și literatură engleză.

Jason ședea pe treapta cea mai de jos.

— Hannah, o strigă el.

Ea nu știa ce să-i spună.

— Hei. Își adună cărțile și veni în fugă spre ea.

Purta o cămașă de un albastru deschis cu blugi și o curea albă. Mult prea asortat față de cum îl știa. Oare se apucase mai nou Alanna să-l îmbrace? Doamne ferește. Sau își alesese singur hainele acestea?

— Hannah. Se opri cu o treaptă mai jos de ea. Scuză-mă că nu te-am sunat.

Ea privi pe lângă umărul lui, apoi la geanta ei.

— Cum a fost la petrecere?

— Ne-ai lipsit.

— Nouă?

— I-am transmis lui Danielle mesajul tău. Ea a înțeles, fără discuție. Știi, casa părinților ei e mare, cu piscină și tot tacâmul, și pentru o clipă am fost îngrozit că Truman avea să dea foc la tot. Jason veni mai aproape, încercând să o privească în ochi. Nici măcar un chicotit? Ești bine?

- Mda, eu... nu vreau să întârzii la curs.
- Domnișoara prezență desăvârșită.
- Nu și vinerea trecută.
- Da, despre asta... unde ai fost de fapt?
- Poate mai târziu, Jason. Nu am chef să vorbesc despre asta.

Îi simți ochii ațintiți asupra ei în timp ce termină de coborât scările. O parte din ea ar fi vrut să spună tot, iar o altă parte ar fi vrut să afișeze un zâmbet și să pretindă că nimic nu se schimbase în universul ei. Era în continuare Hannah Lawson. Născută în Wilmington, Carolina de Nord.

Desigur, certificatul ei de naștere spunea altceva.

Înfiptă pe marginea canapelei, Hannah își folosi limbajul trupului pentru a-i transmite dr. O'Connor că nu se simțea în largul ei și nici nu intenționa să stea nicio clipă mai mult decât timpul programat dinainte. Mama ei o adusese la biroul acestui consilier după ore. Ea avea una-alta de făcut, dar îi promisese că avea să se întoarcă la ora cinci fix.

Putea să se bazeze pe mama că avea să fie punctuală.

„Mamă“? Ei bine, cum să-i spun altfel? Ea e tot ce-am cunoscut vreodată.

- Mulțumesc că ați venit, spuse dr. O'Connor.
- N-am prea avut de ales.
- Cu atât mai multe motive am să îți mulțumesc, Hannah.

Își ridică ochii din notițele lui. Avea ochi prietenoși, dacă nu chiar puțin cam prea pătrunzători pentru a-i plăcea. Ședea într-un scaun în stânga ei, îmbrăcat într-o jachetă din catifea reiată maronie, o cămașă curată și fără cravată. Își rodea un capăt al ochelarilor.

- De când ții un jurnal?
- De mult timp.

Își puse o mână pe jurnalul aflat lângă ea.

El privi în jos la notițele sale.

În apropiere, imprimanta veche de pe birou scotea scârțâind coli de hârtie. Un ceas antic de alamă *tic-tac-tic-tac-tic* pe o etajeră.

Canapeaua trosnea. Fiecare zgomot din încăpere părea amplificat, iar claustrofobia ei se înteți. Certificatul acela cu Doctor în Filozofie de pe perete chiar era pe bune? Sigur, dr. Stewart îl recomandase, dar în zilele noastre chiar nu mai poți fi sigur de nimic. În ciuda ambianței plăcute create de lămpile de pe masă, abia aștepta să plece de aici.

Dr. O'Connor luă hârtiile din imprimantă, le puse într-un coș și se întoarse la locul său. Arată spre jurnalul ei.

— Vrei să-mi citești ceva?

Hannah își luă jurnalul în poală și rămase cu privirile pironite în pământ.

— De cât timp ai sentimente de izolare și vinovăție?

Ea-l fulgeră cu privirea.

— Încerc să te ajut, spuse el. Ai vrea să vorbești despre asta?

Ea-și propti cotul în genunchi și-și odihni bărbia în palmă. Toată întâlnirea aceasta era o pierdere de vreme. Întâi de toate, intimitatea ei n-ar fi trebuit să fie violată, iar acum se ajunsese la asta. De parcă ar fi fost bolnavă la cap. De parcă ar fi avut nevoie de psihiatru.

— Nu ești singură, spuse consilierul. Adesea ne simțim izolați și captivi în propriile noastre probleme. Dar mai sunt și alții, să știi? Supraviețuitori ai avorturilor, la fel ca tine. Și ei au aceleași probleme. Unii sunt mai rău. Sentimente de depresie. Tendințe suicidale. Rușine. Multe dintre problemele tale fizice s-ar putea să fie cauzate de acel traumatism. Își puse ochelarii și studie prima pagină din coș. Aici, de exemplu, este o fată de cinci ani care-și amintește circumstanțe specifice ale avortului eșuat al mamei ei. Cunoștințele acestea au fost suprimate în subconștientul ei, și fiecare informație în parte a fost susținută de rapoartele clinice din ziua procedurii. Date tulburătoare.

Hannah își infipse limba în obraz, prefăcându-se că nu-i stărnise interesul. Mai erau și alții? Nu mai auzise niciodată de alți supraviețuitori până săptămâna trecută.

— Am aici câteva asemenea cazuri. M-am gândit că poate te-ar interesa să te uiți peste ele.

Pe canapea, Hannah își trase genunchii la piept.

— Îmi pare rău, dar nu îmi place să vorbiți despre mine ca fiind „un caz.”

— Bine. Vrei să vorbești despre asta?

— Nu vreau să vorbesc despre nimic.

— Hannah, nu te judec. Nu te etichetez. M-am gândit că s-ar putea să te simți consolată când vei înțelege realitatea circumstanțelor tale.

— Ei bine, nu mă simt consolată. Mi se pare totul foarte *inconfortabil*. Nu vreau să mă aflu aici, nu e evident? Nu sunt doar... doar un caz pe o coală de hârtie.

— Categoric nu am vrut să spun asta...

— Vreau doar să mă simt normală.

— „Normală.” Doctorul se lăsă pe spate. Despre *asta* ai vrea să vorbim?

Vorbe, vorbe, vorbe. Cât de superficial!

Ar fi vrut să-și lase capul pe spate și să țipe.

O privire aruncată la ceasul acela ridicol din alamă o informă că era ora cinci. Nu-și dorea nimic altceva decât să fugă din birou în brațele mamei ei adoptive. O chestiune destul de ironică, dacă era să țină cont de motivul pentru care se afla aici, dar nu-i păsa. Știa fără nicio umbră de îndoială că mama o aștepta afară în parcare, cu motorul gata să pornească.

— Gata. Hannah se ridică. Se pare că ne-a expirat timpul.

— Poftim, ia asta, spuse consilierul. Am compilat dosarul acesta pentru tine.

Ea bâigui un la revedere și i-l luă din mână în drum spre ușă.

Blocată

Hannah stătea cu picioarele încrucișate, aruncând pietre în lacul Smith Creek. Luna o lumina pe doc, dându-i un sentiment de siguranță, dar repede spulberat de o mașină care intră în parcare din apropiere. Cine ar veni aici într-o seară la mijlocul săptămânii?

— Hei. Vocea i se frânse, și-și linse buzele. Cine... cine-i acolo?

O portieră trântită.

— Alo?

Se auzi un foșnet apropiindu-se de ea, iar ea se întinse după geanta ei.

— Eu sunt, spuse Jason, ajungând la mal. Poți lăsa sprayul paralizant deoparte.

— De unde ai știut că sunt aici?

— Glumești? Ești mult prea predictibilă.

— Ba nu sunt, sări ea.

El îi mimă cuvintele înainte ca ea să apuce să le termine, și ea zâmbi. Avea dreptate. Deși părinții ei nu știau că acesta era locul unde se retrăgea, Jason o însoțise de mult prea multe ori pentru a-l putea păcăli.

El bătu la o ușă imaginară.

— Pot să intru?

— Nu. Ea privi spre celălalt mal. Sunt supărată pe tine.

Păși pe scândurile docului, se lăsă lângă ea și își scoase pantofii.

— Ce faci? întrebă ea.

— Îmi scot pantofii.

— Și de ce îți scoți pantofii?

Șosetele îi urmară.

— Pentru că îmi pare rău. Nu-mi place când oamenii sunt supărați pe mine, dar mai ales când tu ești supărată. Mă gândesc că ar trebui să stau puțin.

Își suflecă pantalonii și își lăsă picioarele în apă.

— Ai grijă la țestoasele mușcătoare, spuse ea. Și la mocasinii de apă.

— Or să stea departe, dacă sunt isteți. N-am mai făcut duș de zile întregi.

— Ești dezgustător.

— Hannah. Ochii lui mari, rotunzi, îi găsiră pe ai ei. Ești bine?

Ea scăpă din prinsoarea privirii lui și scutură din cap.

— Nu.

— Vrei să vorbești despre asta?

— Nu. Acum chiar că vorbești la fel ca medicul psihiatru.

— De când mergi tu la psihiatru?

— Las-o baltă.

Jason se întoarse cu fața la apă, prinzând lumina reflectată a lunii pe obrajii săi. Se cuprinse cu brațele și bătu ușor apa cu picioarele. Ea-și înclină capul pe spate, privindu-l pe furis din colțul ochilor. Și-l imagină pe băiatul acela de doisprezece ani lângă ea, spunându-i că îi era ca o soră. Întotdeauna fusese alături de ea, iar asta însemna mult.

— Vrei să știi ce se întâmplă? Ea-și mușcă buza, apoi încercă să zâmbească. Mi se pare că toată viața mea e o minciună.

— De ce spui asta?

Ea se hotărî să încerce o abordare ocolită.

— Îți mai aduci aminte de Oasis? Întotdeauna mi-au plăcut numele acesta, un nume atât de sugestiv pentru un grup de tineri. O, ce n-aș da să fim din nou în gimnaziu, nu?

— Eu zic pas.

— Serios? De ce? Totul era atât de lipsit de griji pe-atunci.

— Miros de sudoare. Păr sub braț. Fete. Nu, mulțumesc.

— Și ce s-a schimbat?

— Foarte nostim.

El o stropi cu apă.

— Acela a fost unul din primele locuri, spuse ea, unde mi s-a dat o șansă să cânt și să joc în piese de teatru. La Oasis m-am îndrăgostit de actorie. Când interpretam în toate schițele acelea, o făceam din toată inima. O simțeam. Acum, totuși, mă întreb dacă... nu știu. E o prostie, dar o droaie de nopți zac în pat și mă întreb dacă chiar exist. Are vreo logică? Adică, cine sunt eu cu adevărat? Când îmi trăiesc ziua, sunt oare eu însămi?

— De ce mi se pare că sună oarecum prosteste, Hannah? Unui prefăcut nici măcar nu i-ar păsa.

— Doar că... am toate întrebările astea, toate îndoielile. Am urcat oare pe scenă în toți anii aceștia ca să evit confruntarea cu adevărul despre mine însămi? Presupun că toate astea sunt parte a unei depresii clinice. Cel puțin asta pare să creadă dr. Stewart, așa că m-a trimis la un consilier cu care să-mi prelucrez problemele emoționale, ca și când ar fi de mirare că sunt supărată chiar acum.

Jason nu insistă. Așteaptă și ascultă.

— Părinții mei, spuse ea în cele din urmă. Nu sunt părinții mei.

El se întoarce spre ea.

— Deci presupun că asta înseamnă că există un motiv pentru toate îndoielile pe care le-am avut. Operațiile mele de șold, coșmarurile, astmul, convulsiile... Toate astea sunt legate.

— Cum adică nu sunt părinții tăi?

— M-au adoptat fiindcă... Tresări, încercând să-și stăpânească emoțiile. Pentru că mama mea naturală a încercat să mă avorteze. Presupun că nici n-ar fi trebuit să supraviețuiesc. Își trase nasul. Și abia am reușit să trăiesc. Vinerea trecută, acolo am fost, în biroul dr. Stewart. Atunci au lansat bomba. Încerc din răsuputeri, Jason, să nu fiu furioasă pe mama mea naturală. Și pe părinții mei. Și pe Dumnezeu, pentru faptul că lucrurile sunt așa cum sunt.

— Presupun că și eu aș fi supărat.

— Da, ei bine, încerc să supraviețuiesc. Tot ce știu – tot ce mă vor lăsa să știu – este că am fost născută într-un spital în Mobile, Alabama. E la o distanță de aproape doisprezece ore de mers cu mașina, și habar nu am cum să ajung eu până acolo. Și chiar dacă aș reuși, ce aș face?

Adică, asta se întâmpla acum aproape două decenii. Eu... vreau doar răspunsuri. Vreau răspunsuri la toate întrebările astea. Vreau să fiu capabilă să-mi văd mai departe de viață, înțelegi?

El încuviință din cap.

— Pentru că chiar acum, spuse ea, mă simt... *blocată*. Ca și când nu există cale de ieșire. Sunt blocată în locul acesta pe care-l urăsc, și nu am nici o idee ce să fac. Bărbia îi tremura, iar lacrimile i se adunară în ochi. Când o lacrimă se prelinse pe obraz, îi surprinse privirea lui plină de grijă și îi dăruî un zâmbet curajos.

— Vezi, Jason? Ți-am spus că nu vreau să vorbesc despre asta.

— Uau! Se scărpină în barbă. Hannah, îmi pare rău. Nu știu ce altceva să spun. Îmi imaginez că deocamdată lucrurile pot părea destul de groaznice.

Ea-și plecă creștetul, simțind alte lacrimi prăvălindu-i-se pe obraji.

— Dar va fi mai bine, spuse el. Ia fiecare zi la rând, știi? O clipă o dată. Uneori tot ce putem face este să credem că dificultatea este calea către pace.

— Asta e, ă, chiar optimist. Își șterse ochii. Și frumos.

— Nu pot spune că e producția mea proprie. Am văzut-o undeva online, cred.

— Ei bine, e frumos.

— Hannah, lucrurile se vor rezolva cumva. Îți promit. Vei ști ce ai de făcut.

— Ce te face să fii așa sigur?

— Te cunosc.

Privirea ei alunecă peste luciul apei luminat de lună.

— Nici chiar eu nu mă cunosc.

După ce recunoscu acest lucru, îi păru mai ușor să acționeze, și se simți năpădită de un calm cum nu mai simțise de săptămâni de zile. Simți puțin din parfumul lui Jason peste mirosul pilonilor uzi și a florilor. Își aminti din nou de zilele copilăriei lor, simțindu-se consolată de apropierea lui de ea pe doc. Se simțea bine.

Iar atunci sună telefonul lui mobil.

Privindu-și ecranul telefonului, Jason văzu numele de la identitatea apelantului. Se scărpină pe ceafă. Era un moment cât se poate de nepotrivit, și probabil cel mai bine era să ignore pur și simplu apelul.

— Cine e? întrebă Hannah.

— A, e Alanna. O să o sun mai târziu.

— Nu. Răspunde-i.

— Chiar în clipa asta? Ești sigură?

— Te rog, spuse ea. Adică, așa ar trebui.

El se ridică, cu apa șiroindu-i de pe picioare, și făcu câțiva pași înapoi pentru a prelua apelul.

— Alo?

— Bună, dragule, spuse Alanna. Unde ești? S-a întâmplat ceva?

— Hei, ă... nu, nu, eram pe-afară.

— Tocmai am vorbit cu Danielle, și e interesată să vină cu noi în vacanța de primăvară. Crezi că mai este loc și pentru ea?

— Da, sigur. Își ridică degetul spre Hannah, indicându-i că nu mai dura decât un minut. Va trebui să contribuie și ea la motorină, desigur. Stai, știe că o să vină și Diego? Parcă în trecut au avut o relație sau așa ceva?

— Adică o relație romantică? Sunt adulți, Jason. Se vor descurca.

— Bine, doar că nu-mi doresc nicio dramă.

Lângă el, pe doc. Hannah tuși. Luă un puff din aerosol.

— Ce-a fost asta? întrebă Alanna

— Uite, pot... de fapt, aș putea să te sun eu înapoi? Nu durează mult, îți promit.

Înainte ca ea să insiste să afle mai multe detalii, Jason își luă rămas bun și încheie convorbirea. Avea să-i explice mai multe mai târziu, dar acum buna lui prietenă avea nevoie de el. Se așază jos cu fața spre Hannah.

— Sunt oficial cel mai rău organizator de excursii, spuse el. Mai sunt trei zile până la plecare, și tot nu avem habar unde mergem. Minunat.

— Câte o clipă o dată. Nu asta îmi spuneai?

El zâmbi.

Ea-și plecă capul.

— Tot ce îmi doresc să fac este să scap de clipa în care mă găsesc.

— Sunt chiar așa o companie îngrozitoare?

— Nu asta am vrut să spun.

— Hannah, îmi doresc să fi avut un fel de baghetă magică pe care s-o flutur, ca pe bățul pe care îl fluturai tu prin fața mea când eram copii. Credeai că mă poți transforma într-un cal sau un prinț sau cine mai știe ce altceva. Ei bine, iată-mă. Tot eu sunt. Ridică din umeri. Nu ai nicio șansă să scapi din realitatea ta.

— Atunci ce ar trebui să fac?

— Uite, de ce nu mă lași să te duc acasă? E cel mai bun lucru pe care ți-l pot oferi. Dacă nu greșesc, amândoi avem niște examene de dat mâine.

Ea-și închise ochii.

— Acela e ultimul lucru la care-mi stă capul chiar acum.

— Știu, dar noi... sau cel puțin *eu*, trebuie să studiez. Se ridică și îi întinse mâna. Haide. Acceptă-mi propunerea, chiar dacă mai mult împotriva voinței tale, da?

— Bine. Își dădu ochii peste cap.

— Așa e mai bine.

Ea se întinse după mâna lui, dar apoi i-o ignoră și se ridică de una singură.

— Ai vrea tu.

Chicotind, el o privi îndreptându-se spre Camaro-ul lui, cu geanta și pantofii în mână. Apoi chicotitul i se topi și se trezi privind-o cu ochi mari. Coapsele i se legănau ușor când urcă pe mal. Părul i se rostogolea pe umeri în valuri de castaniu.

O oră mai târziu, Hannah era cuibărită în fotoliul ei, acoperită de un quilt, desculță, în pantaloni de trening gri și obișnuitul ei maiou. Lampa de pe noptieră era aprinsă, iar Biblia și jurnalul erau lângă ea. Își rodea pixul, încercând să-și organizeze gândurile, și scrise:

Am auzit mai multe secrete în ultima săptămână decât am vrut să aud într-o viață. Deci care e treaba? De ce nu simt că mi s-a luat o povară imensă de pe umeri?

Adevărul vă va face liberi? Nu sunt așa de sigură.

Prădătorul și prada

Truman văzu o lumină la capătul proverbialului tunel, un vas cu aur în capătul curcubeului său. Spera să cucerească inima Alannei, iar asta însemna că trebuia să plănuiască excursia aceasta din vacanța de primăvară până la perfecție și să creeze o prăpastie între ea și prietenul ei din prezent.

Ceea ce-l duse cu gândul la Hannah.

Ea era o parte vitală a planului său dual.

Planul suna ceva de genul: Dacă reușea s-o facă pe Hannah să îi însoțească în excursie, putea flirta cu ea și să trezească o gelozie adormită în Alanna. Atunci când Alanna îl vedea în plină acțiune, nu avea să-i mai poată rezista. Iar în caz că Alanna îi rezista *totuși* – oricât de puțin probabil părea – Truman avea o strategie secundară, care implica cuplarea lui Jason cu Hannah. Chiar dacă șansele ca varianta aceasta să funcționeze nu erau prea mari, dacă *totuși* funcționa, Truman avea să o prindă pe Alanna și să o consoleze.

Hannah Lawson.

Totul se rotea în jurul ei.

În această minunată dimineață în campusul UNCW, Truman sui treptele bibliotecii cu vioiciunea unei pisici tinere. Era foarte conștient că prada lui studia chiar acum pentru parțial la una din mesele de la etajul doi. Cu nasul îngropat în cărți, ea nici nu-l văzu că se apropie.

Ajunse la ultima treaptă. Se întoarse. Scană rândurile de mese luminate de veioze.

Acolo, la doar zece pași.

Alunecă pe scaunul din fața lui Hannah și-și rezemă bărbia de stiva ei de cărți. Era un tigrul la pândă. O privea prin ochelarii săi cu rame negre. Ea continuă să citească, simțurile ei de junglă evident că nu erau la fel de fin-acordate ca și ale lui.

Își dresе glasul.

— Hmm-hmmm.

După cum era de așteptat, îi atrase atenția. Își coborî cartea și nu scoase o vorbă. O, da, acum înțelegea pericolul.

— Hannah, tu... — arătă cu degetul spre ea — ai o latură sălbatică.

— Poftim?

— Știu că ai o latură de acest fel undeva în adâncul sufletului tău. Adică, nu îți vine niciodată să... Începu să-și fluture mâinile și ridică volumul. *Să o iei razna?*

— Nu, spuse ea, nu-mi vine.

— Dar *trebuie* să ai o latură sălbatică, Hannah.

— Despre ce e vorba?

— Din câte am înțeles eu, fiecare fată respinsă își caută imediat un alt băiat în loc. Arătă cu degetul spre propria lui persoană. Vreau să fiu eu acel băiat.

— Nu înțeleg nimic din ce spui. Încerc să studiez aici.

Truman îi admira bravura. Cumva, reușise să-și ascundă teama din ochii ei de un câprui intens. Observă lăntșorul de la gâtul ei grațios și se gândi că arăta chiar foarte bine, nu? Era ciudat să recunoască asta cu privire la o prietenă pe care o avea din gimnaziu.

Se aplecă mai aproape de ea:

— Notă de subsol. Aș vrea să-i despart pe Alanna și pe Jason.

O licărire de interes în ochii ei.

Acum ești a mea. Nu îl poți refuza pe tigrul cu părul roșcat.

— Asta-i o răutate, spuse Hannah în șoaptă.

— Cum o fi, aș vrea să... Bătu din palme, apoi și le despărți. Să provoc o ruptură. Odată ce Alanna îl părăsește pe Jason, ea o să...

— O să ce?

— A, uite-l că vine. Jason se îndreaptă spre noi chiar acum.

Truman schimbă subiectul și își ridică din nou vocea. Te-am auzit spunând *Mardi Gras*?

De la mesele vecine se auziră câteva ssst-uri.

Hannah își umbri fața cu o mână.

— Sst, Truman. Și nu, nu poți. Îți dai seama măcar că te afli într-o bibliotecă?

Jason ajunsese și ocupă locul de lângă ea.

— Deci, ți-a spus Truman?

— Ce să-mi spună? întrebă Hannah.

Aceasta ar fi trebuit să fie marea ocazie a lui Truman, iar acum simțea că atacul său pierdea din elan. De unde să fi știut el că Jason avea să-și facă apariția tocmai în colțul acesta de junglă?

— Despre vacanța de primăvară, răspunse Jason. Am hotărât în cele din urmă să mergem la New Orleans, și vrem să vii și tu, Hannah. Știi, dacă reușești să aduni banii.

— Sună bine, dar va trebui să lămuresc asta cu tata. Știi cum e el.

Truman reîntră în discuție.

— *Haide, Hannah. New Orleans. Mardi Gras!*

Ea-i aruncă o privire stânjenită.

— Știi, spuse Jason, Mardi Gras nu a început de fapt în New Orleans. Nu, a început în Mobile, Alabama. Schimbă o privire tainică cu Hannah. Care este în drumul nostru. Așa că m-am gândit, știi, dacă am avea timp, am putea să intrăm pe acolo și să vizităm orașul.

Ce se întâmpla aici? Truman simțea că existau note de subsol diferite de ale sale.

— E un loc destul de interesant, adăugă Jason.

În ochii lui Hannah sclipi ceva, iar Truman știu că era momentul să își restabilească autoritatea. Acesta era teritoriul lui. Prada lui.

Își trase scaunul mai aproape de masă.

— Da, mersi pentru lecția de istorie, Jason, dar vom avea *suficiente* lucruri de făcut în New Orleans.

O nouă rundă de ssst-uri.

— Sigur. Spuneam doar că nu vreau ca cineva să se simtă ca și când ar fi... Jason se întoarse din nou spre Hannah. Ca și când ar fi *blocați* în excursia asta. Adică, dacă cineva își dorește să mergem undeva, cred că ar trebui să mergem.

— Ascultă. Truman își îndreptă privirea de prădător spre felina rivală. Mă descurcam foarte bine înainte să apari tu. Eram în mijlocul discuției de a o convinge să vină cu noi.

Nimeni nu-l asculta.

— Crezi că sunt pregătită pentru o excursie ca asta? îl întreba Hannah pe Jason.

— Cred că e acum ori niciodată.

— Hannah, Hannah, spuse Truman încetișor, încercând să le dezlipească privirile înălțuite. Când abordarea sa subtilă dădu greș, alese o abordare mai disperată. Hannah! E... *acum ori niciodată!*

Un băiat se ridică în picioare la distanță de câteva mese de ei, și-și ridică mâinile deasupra capului.

— Chiar așa?

Alți studenți aveau și ei fețe dezaprobatore. Băiatul de la masă își închise cartea cu o bufnitură și porni spre scări.

— Domnule, strigă Truman după el, mimând indignare. Domnule, aici suntem într-o bibliotecă.

Alunecând pe scaunul ei, Hannah își puse un caiet pe creștet.

Jason se apleca peste un manual în camera lui de la cămin. În tot Graham Hall, studenții buchiseau pentru examene. Alții se întâlneau în grupuri de studiu cu pungi de popcorn și doze de Red Bull, în timp ce alții preferau izolarea și își studiau notițele pe iPad-urile lor. El prefera să studieze singur, altfel socializarea îl domina cu totul, iar învățatul trecea pe locul doi.

— Hei. Un ciocănit ușor se auzi la ușa lui deschisă. Pot să intru? El se răsuci la biroul său.

— Alanna. Da, să sperăm că nu-mi explodează capul.

— Mă gândeam la New Orleans. Ești sigur că e o idee bună?

— Glumești? Vom avea un timp extraordinar.

Ea-și mușcă obrazul din interior, își trecu o mână peste un trofeu câștigat la fotbal, aflat pe raftul lui de cărți.

— Care e problema de fapt? întreba el. Ce te roade?

— De ce ai invitat-o?

— De Hannah vorbești? E prietena mea. De ce e așa o problemă pentru tine?

— Tu ești orb, Jason? Tot anul trecut și eu am fost prietena ta. Tine a fost alături de tine când s-au despărțit părinții tăi? Merit și eu să-ți cont de sentimentele mele.

El își trase scaunul înapoi și îi făcu semn să vină mai aproape. Ea nu se apropie.

— Spune-i că nu poate să vină.

— Nu pot să fac asta.

— De ce nu?

El oftă și scutură din cap.

— Știi, *dragă*, ai un mod foarte ciudat de a-mi arăta că-ți pasă. Alanna lovi trofeul și-l lăsă căzut pe-o parte. În ultimele zile, ori de câte ori trece Hannah pe lângă noi, te duci imediat la ea și faci tot ce-și dorește ea. Așa un cățeluș drăguț și cuminte.

— Nu-i adevărat.

— Ei bine, nu-ți imagina că eu sunt proastă. Porni spre ușă, aruncându-și părul blond cascadă peste umeri. Apoi privi înapoi spre el, cu ochii ei albaștri și reci. Ce-ar fi să mă suni când îți dai seama ce îți dorești cu adevărat.

— Alanna, așteaptă o clipă.

Ea-și înfipse mâna în șold.

— Ce este?

El ezită. Cu toate că nu dorea să spună prea mult, trebuia să facă ceva pentru a-și salva relația aceasta.

— Lucrurile nu sunt întocmai așa cum crezi. Sunt unele lucruri pe care trebuie să le știi, lucruri cu care se luptă Hannah.

Marea tulburare

Dr. Jacob Lawson ședea în capul mesei, pe care-l considera locul cuvenit pentru capul familiei. Își dorea să conducă prin propriul exemplu, și înălță o rugăciune înainte de cină.

— Amin, încheie el.

— Amin. Grace îi strânse mâna de două ori înainte să îi dea drumul.

El o privi. Oare strângerea suplimentară a mâinii era un soi de semnal? Părea să fie conștientă de ceva de care el nu era. Nu că ar fi fost ceva neobișnuit. Cu toate că Hannah nu vorbise prea multe de la întâlnirea avută în biroul doctorului, fiica lor părea mai binedispusă în seara aceasta. Fie că-și prelucra emoțiile conflictuale, fie își arborase masca de scenă din cine știe ce alte motive.

Lângă el, Hannah sări de pe scaunul ei și le turnă tuturor ceai cu gheață. Îi întrebă și pe ei dacă nu doreau unt pentru cartofii copti. Când spuse că el ar dori niște unt, ea fugi în bucătărie și se întoarse cu o bucată de unt aurie pe o farfurie.

— Ce se petrece? întrebă Jacob.

Hannah se lăsă pe scaunul ei, își întinse șervetul în poală și presără sare pe cartoful ei.

— Alo? Vrea careva dintre cele două doamne ale mele să-mi spună și mie ce se petrece aici?

Grace îi atinse brațul.

— Fiica ta are o rugămințe specială.

— O, da? Să auzim.

— Tată, știi că Jason și câțiva dintre colegii lui de la colegiu au fost la Myrtle Beach anul trecut în vacanța de primăvară? A spus că a fost extraordinar, și știi cât e de responsabil. Adică, îl cunoști de când avea, cât, nouă ani, sau așa ceva. Luă o gură de ceai. Da, deci, anul acesta s-au hotărât pentru New Orleans. Vom merge la Mardi Gras.

— Cine este „noi”?

— De asta am adus vorba. Îți poți imagina, tată? Ar fi o experiență culturală extraordinară pentru mine. Orașul e plin de atâta istorie rară, iar Garden District singur merită excursia. Ai văzut vreodată casele din Garden District? Imaginile. Uimitor de-a dreptul.

— Am văzut ceva imagini, da. Și am văzut și fotografii cu fete de colegiu bete atârând peste balcoane.

Grace îi aruncă o privire dezaprobatore.

— O, serios?

— Categorie nu e atmosfera în care-mi doresc să se afle fiica mea.

— Fiica ta, exact, spuse Hannah. M-ai crescut să știu atâta lucru.

Jacob trebui să recunoască faptul că argumentul ei stătea în picioare. O educase în așa fel încât să știe ce cale să aleagă, iar ea avea atâta minte să nu se pună în situații compromițătoare. Cu toate astea, era adolescentă. Nici măcar nu era destul de mare pentru a-și cumpăra băutură. Până și numai gândul de-a o ști plimbându-se pe străzile din Big Easy îl făcea să se simtă, ei bine... tulburat.*

Hannah nu terminase însă.

— Am auzit că e un loc uimitor. Și știai că Harry Connick Jr. e de acolo?

Grace zâmbi.

Jacob simțea cum pierde teren.

— Mulțumesc pentru amănuntul acesta. Recunosc, Harry nu e un cântăreț de lepădat, și știu că mama ta îl găsește și arătos pe deasupra.

— O, nici pe departe așa de arătos ca și tine, dragule.

* Joc de cuvinte în limba engleză, tulburat – uneasy (n.trad.)

— Sigur că nu.

— Asta înseamnă că am voie să merg? întrebă Hannah.

— Scumpo. Se lăsă înapoi pe scaunul lui. Ai auzit măcar de Bourbon Street?

— Da, tată, am auzit de Bourbon Street. Acolo se află cafeneaua care prepară cafea de cicoare, Café Du Monde. Sunt singurii care vând acele gogoși fantastice*.

— Asta se întâmplă de fapt pe Decatur Street.

Ea ridică din umeri și mai luă o imbucătură.

— Sunt mult mai multe lucruri în New Orleans decât asta, continuă tatăl ei. O mulțime de lucruri cu care nu sunt de acord.

— Ei bine, Jason nu are nicio legătură cu toate lucrurile acelea, și nici eu. Sper, până acum, că știi atâta lucru despre mine. Dacă mă duc, o să-mi concentrez energia pe lucruri pozitive.

— Sunt de acord, Hannah. Își șterse gura cu șervetul. Nu te duci.

— Poftim, serios? Pur și simplu? Tată, nu înțelegi.

El scutură din cap nevenindu-i să-și creadă urechilor. Oare chiar credea că avea să se răzgândească? Îi aruncă o privire soției lui, dar Grace nu spunea nimic. Își mânca mâncarea și observa schimbul lor între tată și fiică. Era de acord cu el? Sau credea că își impunea prea mult controlul?

— Hannah, spuse el, înțeleg prea bine. Tu nu înțelegi. Ai nouăsprezece ani și nu mergi la New Orleans. E un oraș periculos, și tu ai probleme de sănătate la care să te gândești. Nu l-ai auzit pe dr. Stewart? Odihnă din plin. Evită stresul. Am încheiat discuția.

Ea privi în cealaltă parte a mesei, cerând susținerea mamei ei.

Grace ridică din umeri.

— Tatăl tău dorește tot ce e mai bine pentru tine.

— Și statul *aici* ar trebui să mă ajute să evit stresul? Cu tot ce s-a întâmplat săptămâna trecută? N-am fost niciodată atât de stresată. Am nevoie de o schimbare de peisaj, trebuie să ies să-mi fac prieteni noi, în loc să fiu bobocul care locuiește încă acasă și nu are nici măcar o mașină care să funcționeze. Te rog, tată.

— Îmi pare rău. Nu te pot lăsa să te duci singură.

* *Beignets*, în original, un tip de gogoși vestite în New Orleans (n.tr.)

— Adică fără tine. Suntem un grup de șapte sau opt oameni, așa că fără discuție nu voi fi singură. Iar Jason va fi cu mine. Bun, asta sună ciudat. Dar mama lui are încredere să-l lase să se ducă, nu-i așa? Va fi el acolo și se va asigura că nu mă bag în vreun bucluc.

— Scumpo, spuse Grace. Cred că trebuie să ne ascuți în privința aceasta.

— Voi spuneți întotdeauna cum să fiu mai veselă, și să fiu... Fericita Hannah. Ei bine, poate că asta m-ar face fericită.

Jacob scutură din cap, încântat de susținerea soției sale. Grace își făcu buzele punga, și-și plecă privirea în farfuria ei.

— Haide, tată, spuse Hannah, aducând o notă de căldură în vocea ei. Cel puțin gândește-te la asta? Își flutură furculița în direcția lui și zâmbi, categorică jucând rolul unei fiice drăguțe și docile.

— Știi că vrei să mă lași să mă duc.

— Așa crezi, hm? Bine, da. Mă mai gândesc.

— *Mulțumesc.*

Grace scutură din cap, iar Jacob o și auzea spunându-i că fusese manipulat de vocea aceea de fetița-tatii și de zâmbetul fermecător.

Cu pas săltăreț, fiica lor duse vasele murdare în bucătărie. În timp ce se întorcea în sufragerie, spuse:

— Am o mulțime de teme, așa că mă duc să mă apuc de lucru. N-o să uiți, da? O să te mai gândești?

El incuviință din cap.

Grace așteptă până când Hannah urcă treptele.

— Nu te înțeleg, Jacob. Acum insiști să deții controlul deplin, iar în momentul următor o lași să te încolăcească după degetele ei. Te mai gândești? Mie mi se pare că ai luat deja o hotărâre.

Jacob își pescui telefonul mobil din buzunar. Categoric se punea ceva la cale, iar fiica lui își jucase rolul perfect. Nu se putea descurca singur cu asta.

— Pe cine suni? întrebă Grace.

— Tu pe cine crezi? Formă numărul. E timpul să chem întăriri. Dacă nu pot să-i bag ei mințile în cap, poate pot să mă înțeleg cu Jason.

S-ar putea să audă

Jason se sprijini de Camaro-ul său și se încălzi la razele soarelui ce se reflectau din plăcile de metal ale Peșterii Liliiecilor. Zona ce înconjura șopronul era chiar mai părăginită decât i se păruse în urmă cu câteva zile pe inserat. Oare unchiul și vărul lui Truman chiar scoteau bani din locul acesta pe mașini de mână a doua?

Dar poate că nu era nimic mai mult decât ceea ce părea a fi. O groapă de gunoaie.

Microbuzul VW din anii '70 era afară din șopron, ceea ce părea a fi un semn bun, până la urmă. Ușa din spate era ridicată, portierele deschise, și un bărbat imens era întins pe jos în țărână sub motorul montat în partea din spate a mașinii.

Truman veni spre el dinspre microbuz.

— E în regulă? întrebă Jason. Îl poate porni măcar?

— *Ea*. Da, ea chiar pornește. Este o problemă minoră cu vitezometrul, atâta tot. Cum urmează să pornim într-o excursie de peste 1.800 de mile, ar putea fi util să știm cu ce viteză ne deplasăm.

— Sau cât de încet. După cum arată, pun pariu că el... *ă*, *ea* nu depășește cinzeci la oră

— Văru-meu a atins șaptezeci și nouă luna trecută.

— Cu *asta*?

— Exact.

Truman își împinse ochelarii pe nas.

— Și cine l-a verificat? întrebă Jason chicotind? A luat vreo amendă, ceva?

— A avut noroc. Ofițerul, unul din cei mai buni din Wilmington, a fost convins că era o eroare. A spus că poate ar fi mai bine să-și ducă radarul la verificat.

O camionetă Chevy se apropie pe drumul de țară, iar Jason recunoscuse vehiculul de weekend al dr. Jacob Lawson. Aoleu. Tatăl lui Hannah nu era prea încântat de interesul ei cu privire la excursia aceasta, iar Jason nu era încântat să fie prins la mijloc între cei doi. Chiar dacă Hannah fusese adoptată, moștenise totuși o încăpățănare cel puțin la fel de tenace ca a tatălui ei.

Truman clipi cu ochii în soare.

— Mi se pare că-i dr. Lawson.

— Da, spuse Jason. Eu m-aș ține deoparte dacă aș fi în locul tău.

— Așa o să fac. O să stau aici și o să-mi țin pliscul.

Camioneta opri. Jason încercă să pară relaxat în timp ce tatăl lui Hannah coborî din cabină și veni în direcția lui. Era un om lat în umeri, bine-făcut pentru vârsta lui, cu părul ondulat ce-i cădea în ochi. Jason îl privise întotdeauna cu admirație și-l privea cu și mai mult respect acum de când propriul său tată o părăsise pe mama sa. Familia Lawson era pentru el ca a doua familie.

— Jason.

— Domnule dr. Lawson. Ce mai faceți?

— Eu sunt bine. Mulțumesc că mi-ai răspuns. Își întoarse ochii spre Truman. Stai să ghicesc. Truman, nu? Cunoscut și drept vânzător de pachete de platină și supporterul societăților caritabile locale?

Truman se scărpină la ceafă și făcu un pas îndărăt.

— Eu sunt Truman, da.

— Iar asta? Dr. Lawson arată cu capul spre microbuzul VW. Acesta este actul de caritate de care ne vorbeai în seara cu spectacolul? Ei bine, voi recunoaște că pare a fi o cauză serioasă.

— Eu, ă... nu-mi aduc aminte de eveniment.

Cu toate că Jason nu înțelegea întru totul contextul conversației lor, era fericit ca lumina reflectoarelor să se fi mutat de deasupra lui deocamdată.

O mișcare în spatele microbuzului îi făcu pe toți trei să-și întoarcă

capetele. O formă mătăhăloasă se trase anevoie la lumină de sub motor, cu o cheie universală în mână, și se ridică în picioare. Chiar și cu barba lui stufoasă, nu părea să fie mult mai în vârstă decât vărul său, Truman. Tot murdar de ulei și transpirat, purta un tricou soios, niște pantaloni trei sferturi de culoare kaki și bascheți negri. Părul era elementul care îi încununa toată înfățișarea, o încâlcitură de codițe rasta maro închis.

— Măi frate, ce se întâmplă? urlă el spre microbuzul său. Credeam că am reparat asta.

Dr. Lawson se încruntă.

— Spune-mi că microbuzul acela nu este ce cred eu că este.

— Ba da, spuse Truman. E o mașină clasică cu care ne vom întreprinde voiajul, *Millennium Falcon* a noastră, dacă vreți.

— Numele ei e Evelyn. Chiar și de la douăzeci de pași depărtare, era limpede că proprietarul microbuzului își strânsese tot părul stufoș de pe față cu un elastic.

— Salutare. Se uită la dr. Lawson prin niște ochelari la fel de groși ca și ai vărului său. Cine e bătrânu?

— O mai ții minte pe Hannah? spuse Truman.

— Da. Tipa cu astmul?

— Ăă... Da. Păi el e taică-său.

— Ohh. Bună, bătrâne.

Jason făcu o față și se întrebă cât de mult se mai putea agrava situația de față. Ce fiasco. Până și simplul fapt că se afla pe această proprietate îl făcea să se simtă vinovat prin asociere, și nu exista nicio șansă ca tatăl lui Hannah să-i dea permisiunea de a merge în această expediție atât de jalnic pregătită.

— Cine ești? îl întrebă dr. Lawson pe tipul bărbos.

— Sunt B-Mac, vărul lui.

Truman își ridică mâna, asumându-și identitatea.

— B-Mac?

— Da. Și, știți, eu o să-i duc pe toți în... în chestia lor. Pen'că asta e drăguța mea, știți?

Atinse microbuzul cu mâna plină de adorare.

— Îmi pare rău, spuse tatăl lui Hannah. Cum spuneai că te cheamă?

— B-Mac.

— Nu, numele tău. Adevăratul tău nume. Cel pe care ți l-a dat mămica ta.

— Bătrâne, făcu B-Mac ridicându-și pantalonii. Asta-i informație clasificată.

— Ești vreun soi de pușcăriaș, sau așa ceva?

— Ce? Nu. Uite. De ce contează care e numele meu adevărat, omule. Adică nimeni nu știe care e numele real al lui Bono.

— Paul David Hewson, spuse dr. Lawson.

— Biiine. B-Mac își scutură mizeria de pe coate. Am înțeles. Uitați ce e, am o mulțime de porecle, dom'le. Îmi puteți spune D-Mob, Grifter, Corney, Bulldog...

Jason aruncă mai întâi o privire la expresia feței dr. Lawson și știu că acesta ajunsese la limita răbdării. Lui Jason îi venea să rădă de toată situația, dar ideea că Hannah nu avea să vină cu ei în excursie spulberă tot umorul situației.

În timp ce B-Mac continuă să-și înșire mulțimea de porecle, dr. Lawson îl înșfăcă pe Truman de braț.

— Am venit până aici să vorbesc cu Jason. Te superi dacă ne lași puțin singuri?

— Nicio problemă. Truman făcu un pas îndărăt. Chiar vă rog.

— Chewy. Spaz. Warf...

— Destul, se rătoi Truman la vărul său.

— Cum vrei, omule. Care-i problema lui tataie?

Cei doi ocoliră microbuzul, iar Jason scutură din cap.

— Îmi pare rău pentru asta, dr. Lawson. Cu ce vă pot ajuta?

Cu mâinile proțâpite în șolduri, bărbatul îl privi lung pe Jason.

— Hannah e bolnavă. Tu și toți ceilalți ați observat ce s-a întâmplat pe scenă. Cine îți dă dreptul s-o inviți în excursia aceasta?

— Ă, nu știu. Jason se scărpină în bărbie. E nouă la școală, se străduiește să se integreze și m-am gândit că se va distra. Sincer, încercam doar să dau o mână de ajutor.

— Ei bine, nu ne-ajută, Jason. Nu ne-ajută deloc. De fapt, mi-ai făcut poziția foarte inconfortabilă.

— Îmi pare rău.

— Adevărul este că Hannah nu ascultă de mine în acest moment.

Mama ei și cu mine am hotărât că o călătorie la New Orleans nu ar fi în beneficiul ei...

— Dr. Lawson, chiar nu pot să mă pun la mijloc în chestiunea aceasta.

— Ei bine, ești băgat până în gât. Fie că-ți place, fie că nu, Jason, ești băgat în asta până în gât. I-ai fost prieten de mult timp, iar ea pune preț pe ce-i spui. În casa mea se petrec lucruri despre care nu ai habar, așa că aş aprecia dacă ai trece de partea mea în chestiunea aceasta. M-ai auzit ce-am spus?

— Vă aud.

— Poți face asta? Ne-am înțeles în privința asta?

Jason ar fi vrut să spună ceva despre vârsta lui Hannah și despre nevoia ei de-ași întinde aripile. Își aduse aminte de abțibildurile ei cu fluturi, cele pe care i le dăduse de ziua ei în urmă cu atâția ani, și ar fi vrut să spună că ea nu avea să fi neapărat mai puternică dacă o închidea în casă. De fapt chiar risca s-o lase nepregătită pentru vânturile puternice ale vieții. Însă nu fusese niciodată în locul unui părinte și nu se cădea să pună sub semnul întrebării acțiunile unor părinții care nu doreau nimic altceva decât binele fiicei lor.

Fiica lor adoptată? Da, dar îi fuseseră părinți în fiecare zi de când se născuse. Și dacă asta nu avea nicio valoare, atunci ce anume avea?

— Bine, încuviință el din cap. Mda, pot face asta.

Dr. Lawson îl bătu pe spate și se îndreptă spre camioneta lui Chevy.

Jason rămase privind drept înainte, cu maxilarul încheștat.

Întorcându-se, tatăl lui Hannah arătă cu degetul spre microbuzul VW.

— Știi, eu n-aș merge nici zece metri cu obiectul acela, dacă aş fi în locul tău.

Într-o parte a mașinii, fața lui B-Mac apăru prin geamurile prăfuite ale mașinii.

— Mașina s-ar putea să audă, strigă el. Nu-i frumos deloc, omule. Nu-i frumos.

Chevy-ul intră în marșarier pe drumul de pământ și se făcu nevăzut într-un nor de praf.

— A plecat. Truman își făcu apariția lângă B-Mac într-o scăpărare de portocaliu. N-aveam habar că bețele și pietrele își pot rupe barba.

B-Mac își zvârli cheia universală în țărână și plecă de acolo.

Ajuns la Camaro-ul său, Jason își îngădui un zâmbet și o primă gură de aer de minute în șir.

Hannah aștepta. Vacanța de primăvară începea oficial a doua zi, iar studenții plecau care încotro prin campus. Așa. Îl zări pe Jason care tocmai trecea pe sub o magnolie uriașă. Cu capul plecat, venea în direcția ei cu o cămașă în carouri cu nasturi și blugi uzați. Ce se întâmplase? De obicei, el era tipul fără nicio grijă, care lua lucrurile așa cum veneau, fiecare zi la rând și încerca să găsească ceva bun în orice situație.

Ei bine, poate că veștile de la ea aveau să-l bine-dispună.

Porni în grabă în direcția lui, cu geanta pe umăr.

— Hei, uite ce-am aici. Își trase brățara subțire din aur pe braț în sus și-și vârî mâna în buzunarul blugilor. Un teanc de bani cash.

El ridică o sprânceană.

— Da?

— Și o să am mai mult mai târziu. Ține, ia-i. După-masă îmi primesc partea de la câțiva din elevii pe care-i meditez, așa că ar trebui să fiu în regulă. Îl lovi ușor în braț. Nu te uita așa la mine. Am ajutat trei liceeni de la academia creștină.

— Ei, e super. Câtă vreme nu e vorba de matematică.

— Ai dreptate. Nu-i materia mea forte.

— Deci asta înseamnă că vii?

Hannah se balansă pe călcâie.

— E acum ori niciodată, nu?

— Cum a rămas cu părinții tăi? El își întoarse privirea, mijindu-și ochii. Și, știi, dacă nu ești pregătită pe plan medical pentru o excursie de felul acesta?

— Acum vorbești de parcă ai fi tata.

— Ei bine, a fost destul de explicit în privința asta.

Ea-și ridică fruntea și îi întâlni privirea.

— E vorba despre Alanna, nu-i așa?

— Nici măcar... Ascultă, Hannah, e vorba numai de tine, da? Îmi

pasă de tine și nu cred că e momentul potrivit să mai creștem nivelul de stres din viața ta. Jason îi închise mâna peste teancul de bancnote de douăzeci de dolari. Păstrează-i, spuse el. Trebuie să plec.

Se pregătește ceva

Geamantanul lui Hannah stătea deschis pe patul ei. Deschis și gol. Se uită la servanta ei cu sertare, unde hainele de primăvară o implorau să le ia într-o excursie afară din localitate. Își cumpărase ochelari de soare noi, tricouri și blugi, folosind un card-cadou primit de Crăciun, și i se părea o prostie să dea cu piciorul la ocazia asta.

Sigur, de fapt nu era vorba de haine, nu?

Era vorba de Mobile.

Localitatea unde se născuse.

Potrivit tatălui lui Hannah, mama ei biologică își schimbase numele și se mutase, deci nu avea nici un rost să o caute. Adopția era închisă, ceea ce însemna că deși certificatul ei de naștere dezvăluia spitalul unde se născuse Hannah, conținea doar numele părinților ei adoptivi. Toate detaliile despre părinții ei biologici nu erau disponibile.

Avea oare vreun rost să piardă vremea făcându-și bagajele?

Hannah își atinse colierele și brățările din cutia ei de bijuterii. Își dorea să meargă. Chiar și-o dorea. Tatăl ei venise în camera ei în urmă cu o oră și o informase cu privire la decizia lui. El recunoscuse că el personal era de părere că nu era înțelept, că nu credea că era momentul potrivit, dar că avea încredere că ea, ca fiică a lui, va lua o decizie responsabilă.

Tactici paterne care aveau menirea să-i trezească vinovăția.

Ca și când i-ar fi lăsat vreo alternativă reală.

Și mai era și Jason, care se întorsese cu 180 de grade în chestiunea asta. El alesese New Orleans-ul ca destinație, știind că aveau să treacă pe drum prin Mobile. El insinuase că nu trebuie să se lase blocată. El era megafonul ei personal și agentul ei de turism. Apoi mai devreme azi, el îi refuzase banii și practic i-i vâri aproape la loc în buzunar.

Deci cei doi bărbați la care ținea cel mai mult considerau că trebuia să renunțe la excursia aceasta.

Stai aici. Rămâi sănătoasă.

Rămâi fericita Hannah.

Se aruncă pe spate în pat și își pironi privirea în tavan. Nu avea nimic de scris în jurnalul ei. La fel ca orice altceva, propriile gânduri și emoții îi erau un mister.

Aparatul de cafea din bucătărie prepara o cafea italienească. Jacob își încheie nasturii cămășii în oglinda din dormitor și inhală aroma ce plutea pe scări în sus până la el. Avea să-și ia o cană pentru plimbarea sa până în centrul Wilmington-ului.

Ceasul cu alarmă răsună de pe noptieră. Se întoarse, însă Grace se ridicase deja din pat și lovi tasta de oprire.

— Voiam să-l opresc, spuse el.

Ea-și umbri ochii de razele ce se strecurau printre jaluzele.

— Te-ai sculat deja.

— Mda. Se întoarse spre oglindă și făcu nodul cravatei. A răsărit soarele, nu e niciun nor pe cer. Lumea e un loc minunat. Își luă jacheta sport. Pornesc spre serviciu peste câteva minute, dar îmi doresc să pot intra în sală. Haide, e sâmbătă.

— De ce ești atât de bine-dispus? Ce se întâmplă?

— Ei bine, am avut o discuție târzie cu Hannah.

— Despre?

— Excursie. I-am spus că eu personal nu cred că ar trebui să meargă, și cred că a înțeles.

— Serios, spuse Grace. Nu merge?

— I-am spus că avem încredere în ea că va lua decizia corectă. Arboră un zâmbet satisfăcut. Da, cred că ne-am înțeles.

— Bine.

El îi ignoră tonul îndoielnic. Nu se aștepta de la ea să-l creadă, de vreme ce nu auzise nimic din vorbele cumpănite pe care i le spusese lui Hannah cu o seară înainte. Mă duc să-mi pun cafea. Vrei să-ți aduc și ție o cană?

— Sigur, ar fi drăguț, spuse Grace.

Jacob își luă jacheta în timp ce parcurgea coridorul. Bătu la ușa camerei lui Hannah, bătu din nou. Probabil că dormea. Când crăpă ușor ușa spre a-și lua rămas bun de la ea, băgă de seamă că ea plecase. O fi avut ore în dimineața asta? Nu, vacanța de primăvară începea azi. Poate că se sculase și urmărea desene animate de dimineață, șezând turcește, îmbrăcată în pijama, ronțâind un castron cu cereale, cum făcea când era mică.

Intră în bucătărie și luă cănila din bufet. Când se îndreptă spre aparatul de cafea, o pată albă îi atrase privirea. Era un bilet, scris de mână:

Am hotărât să plec... Mă întorc curând.

MOBILE, ALABAMA

Sergentul Dodd știa că aveau să apară necazuri. Ca ofițer de poliție în ultimele două decenii, slujise comunitatea de coastă din Mobile și își crescuse familia aici. În fiecare an, era același balamuc cu mulțimea celor ce veneau aici în vacanța de primăvară – petrecăreții de colegiu, cheflii puși pe hartă și tipi ce sufereau de criza vârstei de mijloc care sperau să-și retriască zilele de glorie.

Făcea tot ce putea pentru a rămâne calm și calculat. Când băieții cu ochi sticloși și prietenele lor cherchelite îi aruncau insulte, încerca să nu o ia personal. Întotdeauna se gândea la versetul acela din Proverbe: „Nu răspunde nebunului după nebunia lui.”

Și, da, avea să aibă parte de porția lui de nebuni săptămâna ce urma.

La 7:45 a.m., sergentul se întâlni cu colegii săi ofițeri, înainte de a porni în patrularea de dimineață, și parcurseră împreună rutina obișnuită de „mobilizare” pentru vacanța de primăvară, așa cum o

numeau ei. Un recrutaridică mâna și întrebă cum să acționeze în cazul unei potențiale amenințări cu bombă.

— Aici nu suntem în New York City, pufni un alt ofițer rânjind.

— Ah, e novice, spuse un altul. Dă-i pace puștiului.

— Ba nu, a pus o întrebare bună. De pe podium, sergentul Dodd privi în jur la bărbații și femeile îmbrăcați în uniformă. Credeți că nu se poate întâmpla aici? În anul când eu eram recrutar, o asistentă de la o clinică locală a primit o amenințare cu bombă, și asta se întâmpla cu mult înainte de 11 septembrie.

— Muuuult înainte, glumi unul dintre băieți.

— Nu s-a întâmplat nimic, dar să fim precauți. Sunați la bază dacă vi se pare ceva suspect. Dodd își închise dosarul. Aveți grijă de voi acolo, pe stradă.

Tocmai se întorcea în biroul său, când îl sună soția sa. Însărcinată, se dusesse la un control în dimineața aceasta. Închise ușa în urma lui în biroul slab luminat cu pereți. Nimic extravagant. Dar până la urmă nu se înrolase în locul acesta de muncă pentru o croazieră pe viață, nu? Se afla aici pentru a-i proteja pe locuitorii Mobile-ului.

— Hei, Kelly. Cum e?

— Șezi, dragule? Blândul accent sudic al soției sale ascundea o personalitate cu capul pe umeri și o coloană vertebrală din oțel. Avea nevoie de toate astea pentru a-i crește pe cei trei fii ai lor. Tocmai m-am întors de la ginecolog, și am aflat că vom avea o fetiță.

Sergentul Dodd se prăbuși pe scaunul său solid.

— Mulțumim, Doamne.

Dincolo de granițele statului

SAVANNAH, GEORGIA

Truman se gândi că planul îi era distrus înainte ca ziua să înceapă de-a binelea.

Fără Hannah?

Nu era bine.

Până la ora 6 a.m. toți cei ce urmau să plece în călătoria spre Mardi Gras se adunaseră în fața casei lui Jason Bradley. Cu toate că erau epuizați după porțiile de jumătate de semestru, încântarea le crescuse în timp ce încărcară bagajele în microbuzul lui B-Mac ce era parcat pe alee. Mâncare, băutură, chips-uri. Saci de dormit și perne. Valize. Saci de campanie. O canistră din plastic roșu cu motorină și o sticlă cu ulei de motor.

Tocmai își împărțeau locurile când Hannah Lawson își făcu apariția pe trotuar. Trăgea un troller după ea din casa aflată la câteva case depărtare, și pe umăr își avea geanta imensă care o însoțea peste tot prin campus.

— Hannah? Jason făcu un pas spre ea.

— Nu spune nimic, spuse ea. A fost decizia mea.

Și uite-așa, ca un făcut, planul lui Truman reintrase în făgașul normal.

Acum se aflau în drum spre sud prin Savannah, pe I-95, în direcția Jacksonville, Florida. Cu toate că ruta aceasta era mai lungă, B-Mac le promisese o mulțime de priveliști pe malul oceanului. Barba lui

B-Mac dispăruse, iar în locul ei apăruseră o puzderie de bucățele de șervețel-punctate de sânge, ce marcau fiecare rană cu care se alesese de pe urma luptei sale cu lama de ras. Truman se afla pe locul de lângă el. Nu scosese nicio vorbă despre măcel, de teama de a se trezi trimis pe bancheta din spate, acolo unde zgomotul și hurducăielile erau cele mai rele. Barbieritul adusese o îmbunătățire remarcabilă, totuși. Vărul său nu mai arăta ca o persoană de pe lista persoanelor interzise pe lista pasagerilor de zbor.

Truman se întoarse, se rezemă cu brațul de scaunul său și îi privi pe ceilalți pasageri prin ochelarii săi groși. Ca un tigru, își studia prada. Știa mai multe despre ei decât își dădeau ei seama.

Alanna stătea la un capăt al banchetei, cuibărită sub brațul lui Jason. Cei doi arătau foarte bine împreună, însă Truman știa că relația lor nu avea cum să funcționeze. Jason era athletic, în timp ce blonda lui prietenă era prea perfectă pentru a risca să transpire. Jason visa să ajungă arhitect, în timp ce ea studia pentru a face carieră în lumea modei.

De cealaltă parte a lui Jason, silueta suplă a lui Danielle stătea țeapănă, iar ochii ei de culoarea ciocolatei amărui alunecau mereu spre Diego. Diego, fostul ei prieten, stătea tolănit într-un alt loc, cu căștile pe urechi, de sub pălărioara lui tricotată. Era morocănos și tăcut, un fotbalist de marcă de la UNCW Seahawks. Dosarul său de la școală dezvăluia proveniența lui din Venezuela, dintr-o familie cu nouă copii, și că spera ca într-o bună zi să-i aducă în America cu ajutorul banilor pe care avea să-i câștige ca fotbalist profesionist. Nimeni nu se îndoia de faptul că era capabil de asta.

Și mai era și Hannah. Își ținea geanta în poală, cu picioarele întinse, și gleznele încrucișate. Vântul ce pătrundea prin geamuri îi flutura câteva șuvițe de păr peste față, iar una i se lipi de buze.

Truman se foi pe scaunul său în felul în care o pisică se strecoară prin iarbă, înainte de a lansa un atac. Era timpul să-și pună în valoare farmecul și să-i stârnească gelozia Alannei.

— Hei, o strigă el pe Hannah. Cum ți se pare asta?

Ea clipi, se întoarse, și-l observă arătând spre ghirlanda de flori havaiană ce atârna de oglinda retrovizoare.

— Ce-i cu asta? întrebă ea.

— Ghirlanda e a ta, fără doar și poate, dacă nu reușesc să-ți ghicesc culoarea preferată.

— Câte încercări ai?

— De câte e nevoie, spuse el, fluturându-și sprâncenele portocalii.

Hannah părea transpusă, iar Alanna privi în direcția lui de la doi pași din spatele ei.

Așa, domnișoarelor. Încercați să rezistați în fața invaziei mele pline de îndrăzneală. Vă provoc.

— Ai o singură încercare, spuse Hannah. Atât.

— Joci dur, milady. Prea bine. O privi în ochi și încercă să ghicească răspunsul. Se gândi la toți anii când fuseseră colegi de școală și prieteni. Și-o aminti în diferite ținute, sperând să se desprindă o culoare dominantă dintre ele.

Ea ședea nemișcată, fără îndoială îngrozită de ferocitatea sa sălbatică.

— A, să zicem roșu, spuse el.

— Destul de aproape, de fapt. Dar există zeci de nuanțe de roșu, știi, iar în cazul meu este o nuanță foarte specifică.

— Zmeură, sări el, într-o clipă de inspirație.

— Serios? Sprâncenele ei se arcuiră. Cum... cum de-a știut?

El se uită înainte, sprijinindu-se cu brațul de geam, și le lăsă pe doamne fără grai. Puțin mister nu strica. Cel mai bine să nu forțeze nota, ci să lase piesele să cadă fiecare la locul ei.

JACKSONVILLE, FLORIDA

După ce lăsară Savannah în urma lor, traversară zona joasă din Jacksonville și virară spre vest pe I-10. Cine-ar fi spus că microbuzul avea să ajungă atât de departe în atât de scurt timp? Era un cal năraș. Jason își aminti când o văzuse prima oară, imaginea ei catastrofală din Văgăuna Liliecilor. Dacă era să țină cont de pauzele de mâncare, de alimentare și pentru toaletă, puteau ajunge în Golf până la apus.

O plimbare romantică pe plajă cu Alanna?

Suna minunat.

Alanna era lipită de el acum, cu mâna odihnindu-i-se pe picior. Mirosea bine, ca întotdeauna. La doar o distanță de un braț, Hannah părea îngândurată.

Jason știa că avusese nevoie de mult curaj să iasă pe ușa casei tatălui ei. El ar fi vrut să ia el însuși poziție în favoarea ei în fața dr. Lawson, dar îl respecta pe omul acela mult prea mult pentru a i se împotrivi. Hannah locuia încă sub acoperișul părinților ei, era încă fetița lor. Până nu își completa călătoria aceasta de auto-descoperire, avea să fie blocată – așa cum se delectase atunci pe doc – într-un trecut plin de întrebări și îndoieli. Trebuia să facă asta pentru a putea merge mai departe.

Se ruga ca așteptările ei să fie realiste. La o adică, ce șanse avea să-și găsească mama biologică sau orice detalii legate de povestea supraviețuirii ei? Hannah era atât de fragilă sentimental, și ura ideea de a-i vedea inima frântă.

Gândurile îi fură spulberată de o discuție aprinsă în contradictoriu de pe bancheta din față.

— Fat Man's, spuse Truman.

— Fii serios, spuse B-Mac. Glumești?

— Fat Man's Burgers. Nici măcar nu se discută.

— Greșești, vere.

— Burgerul lor de un pfund? făcu Truman. E de departe cel mai bun. Îți pun numele pe perete dacă reușești să-l dai gata.

— Nu, nu, nu. Codițele rasta ale lui B-Mac biciuie aerul înainte și înapoi. E clar că nu te pricepi la burgeri. Eu am primele trei locuri pe peretele acela, omule, și *nu* se compară.

Jason nu se putu abține.

— Cu ce?

— Cu Homer's de pe Fifth Street. Ahh, omule. E le-gen-dar.

Truman ridică o mână.

— Îmi pare rău, trebuie să vă informez că Homer's e dezgustător.

— Eu nu mă pricep cine știe ce la burgeri, interveni și Jason acum, dar Citiy Deli este destul de bun.

B-Mac se uită la el prin oglinda retrovizoare.

— Alea-s sandvișuri. Dacă tu numești ăia burgeri, ai nevoie de ajutor.

Diego îi surprinse pe toți când își scoase căștile și interveni în discuție.

— Știți, problema cu cei care spun că iubesc burgeri este că după o vreme schimbă burgerii pe alt fel de mâncare, nu-i așa, Danielle?

Jason se făcu mic. Aoleu. Nu exista niciun dubiu cu privire la ce dorise Diego să spună de fapt.

— Cu mine vorbești? sări Danielle. *Nu* vorbești cu mine. Da, eu... eu sunt vegetariană acum, așa e. Ai face mai bine să crezi, sunt mult, mult mai fericită.

— De ce? Pentru că burgerii sunt ieftini în ochii tăi, nu?

— Știi ce, Diego, discuția asta nu e despre vacă versus morcov, da? E vorba despre tine. Și mine. Și problemele nerezolvate care au rămas între noi...

El își închise ochii, își puse căștile la loc și se tolăni la loc pe scaunul său.

— O, nu, doar *nu* ți-ai băgat cheștiile alea în urechi. Ascultă, Diego, vrei să vorbești? Hai să vorbim. Ea așteptă. M-hm. Exact cum credeam. Atenție, microbuz. Diego nu dorește să vorbim despre problemele noastre.

— *Toți* am fi vrut să avem căști chiar acum, spuse B-Mac.

Danielle flutură din mână, descalificând apatia din acest microbuz, iar Jason privi în jurul său, pentru a cântări reacțiile. Hannah se lupta să nu zâmbească, Alanna își dădu ochii peste cap. Truman își scosese capul pe geamul pasagerului și își făcea de lucru cu oglinda laterală spartă.

B-Mac apucă volanul și readuse discuția pe firul inițial.

— Este un local în vest unde poți primi burgeri care nici măcar nu există în meniu. Îți imaginezi? Omule, e criminal. Cel cu susul-în-jos, Dublul-dublu, Dublul-triplu, și... Făcu o pauză, sugrumat de emoție. Dragostea carnivorului.

Lui Jason îi venea să râdă cu poftă. Se uită la liniile de pe autostrada ce se întindea înaintea lor și se gândi că trebuiau să se pregătească pentru o nouă oprire. Nu-i venea să creadă pe ce pantă alunecase discuția – de la burgeri la despărțiri.

— Hei, ă, Hannah, spuse B-Mac. Care-i burgerul tău preferat?

— Poftim?

— Burger. Burgerul tău preferat.

Jason o văzu îndreptându-și spatele și știu că aceasta avea să fie o temă în care să se implice.

— Știi, răspunse Hannah, am văzut odată un documentar, și m-a speriat rău de tot. Știai că 35% din carnea pe care o pun în majoritatea burgerilor este înlocuitor de carne din pastile mici și galbene pe care le scot din cutii de carton? Da, și restul provine de la vaci care își pasează propria balegă.

— Nu. B-Mac scutură din cap. Asta nu poate fi dovedit.

— Și le umflă de steroizi, antibiotice și hormoni.

— Cine zice?

— Și cresc, și cresc, și cresc la nesfârșit. Și unde se duc toate chimicalele și cheștiile astea, hm? Sigur nu pot fi sănătoase pentru tine.

Lângă Jason, Alanna pufni și-și întoarse privirea pe geam.

— Serios, știi, spuse B-Mac, când faci un burger, toate cheștiile nesănătoase se scurg pe grătar.

— Scufundă carnea în amoniac, continuă Hannah. Și asta...

B-Mac porni radioul și urlă:

— Ignoranța e fericire. Ignoranța e fericire.

— Asta se depune pe arterele tale.

— Nu te mai ascult, Hannah. Mă înfurii îngrozitor.

— Tot gunoiul acela, e în interiorul tău. Și...

— Hannah! Alanna scutură din cap. Așa ai de gând să te porți tot timpul? Dacă da, va fi o călătorie tare lungă la dus și la întors.

Toți șapte tăcură.

Jason se simți îngrozitor de prost pentru Hannah. Da, putea să se ambaleze pe câte o temă, și apoi să nu se mai poată opri din vorbit, dar asta demonstra faptul că era pasională și avea dorința de a gândi singură. Îi plăcea asta la ea. Singurele momente când Alanna devenea pasionată de vreun subiect era atunci când avea legătură cu ea.

Oricum, era cel mai bine să taci și să le lași pe fete să-și descâlcească propriile neînțelegeri. Dacă te băgai între două pisici, riscai să te alegi cu niște zgârieturi.

Din partea amândurora, probabil.

Jason își făcu sul sveterul cu glugă de la Seahawks și-și sprijini

ceafa de el. Înainte să-și închidă ochii pentru câteva momente de odihnă, îl văzu pe Truman aplecându-se spre vârul său aflat la volan. Jason nu se pricepea să citească de pe buze, dar i se păru că Truman li spusese în șoaptă:

— Funcționează.

Ce funcționează? Ce mai însemna și asta?

TALLAHASSEE, FLORIDA

Hannah stătea în picioare lângă microbuzul albastru și privea în jurul ei în benzinăria aflată în capătul vestic din Tallahassee. Se întuneca. Ceilalți erau alinați la coadă la toaletele din interior sau la recepția din sticlă, cu brațele încărcate de gogoși, jeleuri și răcoritoare.

Era prima oară de când fusese adoptată că se întorsese lângă Golful Mexic. Se născuse pe malurile Golfului. Ar fi trebuit să simtă vreo legătură?

B-Mac și Diego se întoarseră primii la mașină, sorbind cu paiul din răcoritoarele lor.

— Numele tău adevărat... spuse Diego. E Alexandru?

— Glumești? Dacă aș avea un nume atât de super, categoric l-aș folosi.

— Bun, hmm. Atunci ai un nume care merge și la fete, și la băieți, ceva de genul Lesley?

— Omule. De unde le scoți?

— Adică, chiar am ghicit?

— Nu, omule. B-Mac se urcă la volan. Nu ești nici pe-aproape.

Jason apăru din magazin și îi întinse o ofrandă a păcii lui Hannah. Vrei celălalt pahar al meu cu Reese? Haide, știi că-l vrei. E al tău.

— Nu, mulțumesc.

— Ești bine?

— Excelent, spuse ea.

În interiorul magazinului, Alanna stătea în picioare privindu-i prin vitrină.

— N-o lăsa să te supere, spuse Jason. Pe mine-i furioasă. Știu că

pare că-i așa tot timpul, dar în interiorul ei, să știi că nu-i chiar așa de rea pe cât pare.

Cu toate că o serie de răspunsuri îi veniră în minte lui Hannah, și le reținu pe toate pentru sine. Jason avea aproape douăzeci de ani. Trebuia să aibă încredere în el că se putea descurca cu propriile lui relații. Se aplecă și urcă în microbuz, iar el o urmă.

— Știi, spuse el, sunt mândru de tine că faci asta.

— Când tata m-a lăsat să aleg, nu cred că se aștepta să iau decizia aceasta.

— Părinții tăi te iubesc, Hannah. Au intenții bune.

— Nu despre ei e vorba aici, Jason. Fac ceea ce fac pentru mine.

— Exact. Adică, tu ai nevoie de asta. E important.

Ea se așeză pe locul ei.

— Trebuie s-o găsesc pe mama mea biologică. Nu mă întorc acasă până n-o întâlnesc.

Omorâtul timpului

MOBILE, ALABAMA

Ceva o trezi pe tânăra de treizeci și șapte de ani din timpul de după-amiază pe care-l petrecuse dormind pe canapea. Clipi. Își duse o mână la abdomen. Ascultă. Putea jura că cineva striga după ea, și nu era pentru prima oară că i se părea.

Întotdeauna era o voce de fetiță.

Dar niciodată nu o auzise de atât de aproape.

Tulburată, se duse în bucătărie după un pahar cu apă. Se privi în geamul de deasupra chiuvetei, și reflecția propriei imagini șterse orice semn al vârstei ei. Pentru o clipă, era o tânără femeie din nou. Abia dacă avea șaptesprezece ani.

Pe atunci, era cunoscută drept Alyssa Porter. Trăia cu părinții ei în Huntsville, unde absolvise cu un an mai repede liceul și obținuse un scor SAT mare. Acceptase o bursă la Auburn, intenționând să-și ia licența în drept civil. Oamenii spuneau că avea o viață perfectă. Avea toate atuurile în mână. Se născuse și frumoasă, și deșteaptă.

Dar atuurile și le pierdu pe toate în 2 iulie 1990.

La ora 8:44 p.m., în ziua când împlinise șaptesprezece ani, primise un telefon. Un șofer beat traversase linia de mijloc a carosabilului și izbise frontal mașina părinților ei. El scăpase cu câteva zgârieturi și o fractură de gleznă, în timp ce domnul și doamna Porter muriseră într-un răstimp de câteva minute.

Alyssa fusese trimisă să locuiască cu mătușa și unchiul ei din

Mobile, unde fusese copleșită de durere. Într-o noapte se întâlnise cu o prietenă și se duseseră la un bar din localitate. Întâlnise un bărbat mai în vârstă care o făcuse să-și uite durerea, cel puțin pentru o vreme. Petrecuseră noaptea împreună în oraș. A doua zi dimineața, el se făcuse nevăzut, însă sarcina ei nu fu cu adevărat o surpriză.

Însă ce se întâmplase mai târziu la Clinica Owen, fusese o surpriză.

Și din nou, fugise.

Mary Rutledge se foia și se răsucea pe salteaua ei dublă uzată. Cu toate sirenele pe care le auzea, nu reușea să închidă un ochi. Se ridică și se duse la geam, nu că erau prea multe de văzut de la un apartament de la etajul unu din cartierul acesta sărăcăcios din oraș. Mobile își avea locurile sale frumoase, fără discuție, iar DeSean, el se descurca foarte bine cu familia lui. Categorie, se descurca. Dar clădirea aceasta era veche, iar în unele zile vedea traficanți de droguri făcându-și veacul ziua în amiaza mare. Străzile de pe-aici erau dure. Acesta era adevărul gol-goluț.

Mai multe sirene. În depărtare.

Probabil că primii puști ce veneau pe-aici în vacanța de primăvară au și început să provoace necazuri, trăind provocator în orașele acestea calde de pe coastă. Niște copii la propriu și la figurat. O, aveau să se învețe minte.

Și, mă rog, cine era ea să spună ceva? Chiar și la vârsta ei, învăța câte ceva nou în fiecare zi. După părerea ei, în ziua când încetai să mai înveți ceva, era ziua când încetai să mai trăiești.

Mary îmbracă niște haine și porni cu Celebrity-ul ei ruginit spre unul dintre cartierele mai dichisite ale orașului. Trecea pe drumul acesta de trei ori pe săptămână când se ducea la lucru, la un centru hospice. Cu toate că renunțase la slujba ei ca asistentă, nu putea să nu-i pese de oameni. Dragostea era parte a învățării, nu? Sigur, salariul nu era cine știe ce, dar era mai bine decât în vremea când servea la mese.

Luminile strălucitoare de la Publix îi atraseră privirile. Parcă și

intră. Magazinul era frumos și curat. Se plimbă printre rafturi, doar pentru a-și omori timpul.

Și atunci o văzu, pe femeia de acum aproape douăzeci de ani. Citea felicitările din apropiere, la fel, privind marfa, dar fără a fi cu adevărat interesată să cumpere. Își omora timpul, la fel ca Mary. Probabil că avea treizeci și ceva de ani, la fel de frumoasă, cu părul ei și ochii aceia grăitori. O față ca aceea nu o puteai uita. Nu după toate prin câte trecuseră împreună.

Privirile li se întâlniră. Poate cinci secunde, poate zece.

— Doamnă Porter? Spuse Mary.

— Poftiți? Nu, cred că mă confundați.

— Eu sunt. Asistenta Rutledge. Mă mai țineți minte, nu? Sigur că mă țineți minte.

— Nu, doamnă. Mă numesc Hastings, nu Porter.

Mary știa că unii oameni preferau să-și păstreze secretele îngropate. Dar Mary, ea voia să vorbească. Se gândi, așa cum stăteau lucrurile acum, că păstrase prea multă vreme totul pentru sine.

Încercă din nou.

— Am lucrat în clinica aceea veche, jos în...

— Vă rog, o întrerupse femeia. Mă scuzați, dar trebuie să plec.

Eșuați

DESTIN, FLORIDA

Hannah adora oceanul. Plajele de aici semănau mult cu cele de acasă, cu excepția faptului că în Carolina, Atlanticul avea toane sudice, și nordice totodată.

În seara aceasta, luna se înălța puțin deasupra Golfului Mexic, iar apa de culoarea cobaltului purta căciulițe de spumă albă, dantelată. Îmbrăcase o bluză peste tricoul ei și porni să se plimbe în pantalonii ei scurți de blugi prin nisip spre foc. Se simțea bine să își dezmoștească puțin picioarele și să ia o gură de aer proaspăt. Sincer, într-un microbuz plin de băieți calitatea aerului scădea adesea sub nivelul acceptabil.

Ciufuli moțul de păr al lui Diego și se așează pe un buștean aruncat de valuri la mal. Încă lipit de iPod-ul său, îi zâmbi. La câțiva metri mai încolo, Danielle strâmbă din gură a dezgust și își îndreptă atenția spre B-Mac, care interpreta o melodie originală la chitara sa, în timp ce Truman admira focul.

Unde era Jason?

Hannah îl văzu mai jos pe plajă. Se strecură pe după Alanna și o prinse de mijloc din spate. Pofta lui de joacă fu răsplătită de un țipăt și o îmbrâncitură. Ce găsea de fapt la ea? Cu felul ei de a se machia, cu eye-liner gros și căutătură aprigă, nu arăta nici pe jumătate atât de drăguță pe cât își închipuiau toți băieții.

— Acesta e rostul în viață, cântă B-Mac. Acesta e rostul în dragoste...

Lângă el, Truman cânta și el.

— Acesta e rostul în toate, și e tot ce-ai nevoie să știi... despre tot.

B-Mac prinse un acord final și lăsă melodia să se stingă.

Hannah căscă gura și zâmbi. Pentru că era o mare adeptă a creativității, ultimul rând mai suporta puțină schimbare.

— Uau! spuse Danielle. Chiar te pricepi, B-Mac.

Diego se uită la Hannah, scutură din cap și pufni, ca și când ar fi fost convins că Danielle încerca să-l facă gelos. Poate că ea era geloasă.

— Mersi, făcu B-Mac. Trebuia să fie un jingle pentru o companie de barbecue. Știi, am cântat din toată inima, fiecare cuvânt, dar lor li s-a părut prea profund.

— Ar trebui să încerci să participi la unul din reality-show-urile acelea.

— Nu prea cred, Danielle. Sunt destul de sigur că chestiile acelea sunt regizate. Știi, uneori scriu cântece pe baza visurilor pe care îmi închipui că le au alții.

— De ce nu visurile tale?

— Eu nu am visuri.

— Niciodată? Danielle aruncă o privire piezișă spre Diego.

— Ei bine, eu... visez să pornesc o afacere cu burgeri într-o bună zi.

— Big Mac, spuse Diego. Pun pariu că de-acolo vine B-Mac.

— Asta, ă, s-ar putea să aibă ceva de-a face cu asta. Dar dacă îți imaginezi că o să-ți spun care e numele meu adevărat, poți... B-Mac sări în picioarele-i încălțate cu sandale și își aruncă chitara după gât. Lumini. Camion de tractare. Omule, e timpul.

În spatele microbuzului VW, mașina cu girofarul nu părea să semene cu niciun camion de tractare din câte văzuse Hannah. Ci părea să anunțe belele. B-Mac părea indiferent însă, când sări peste dâmburile de iarbă răsărită dintre dunele de nisip. Hannah își scutură nisipul de pe pantaloni și îl urmă, împreună cu ceilalți. Se adunară în spatele microbuzului, care zăcea îngropat cu jumătate din roți în nisip.

— E o mașină de poliție, spuse Truman.

— Bun, spuse vărul său. Asta-i bine. Ni i-au trimis pe băieții cu puști să ne ajute.

Ofițerul de poliție coborî din mașina sa. Fața îi era împietrită când își îndreptă lanterna spre B-Mac.

— Îndepărtați-vă de vehicul, domnule.

— Omule, spune-mi că mașina de tractat e chiar în spatele tău.

Lanterna se opri în ochii lui B-Mac.

— Ați băut?

Hannah nu-l putea învinui pe ofițer că-i punea o astfel de întrebare. O unduire a vântului îi biciui codițele rasta peste cap, și arăta ca un sălbatic, cu fața pământie, iar ochii rotunzi, precum capacele de la roțile microbuzului. Dar era inofensiv. Hannah știa asta, însă ofițerul nu risca nimic.

— Domnule. Răspundeți-mi la întrebare.

— Nu, sigur că nu, spuse B-Mac. De ce li se pare tuturor că beau?

Polițistul își îndreptă acum lanterna spre microbuz.

— Explicați-mi asta.

— Oh, asta? Ce anume? Știți, nimeni nu ne spune vreodată că nu putem veni cu mașina pe plajă. Îi vedem mereu pe alții la televizor. Pare distractiv, nu? E o minciună, omule. O minciună. De asemenea, alergatul pe plajă nu e atât de ușor pe cât pare. Ați încercat vreodată...?

— Domnu-cu-codițe. Polițistul veni mai aproape. Vedeți vreun hotel pe plajă?

— Da. Nu. Ăă...

— Vreun restaurant? Baruri?

Hannah și toți ceilalți scuturau din cap. Ofițerul părea deranjat de ceva. Era târziu, și evident nu era deloc convins de intențiile lor bune.

— Baruri? Nu, spuse B-Mac. E o întrebare capcană?

— Nu vedeți nimic din toate astea, spuse polițistul, pentru că aceasta este o zonă protejată.

— O zonă... Serios? Pentru ce?

— E apărată pentru ouă de țestoase protejate.

— Ouă... de țestoase? B-Mac pufni în râs. Omule, serioș? Mă amendați?

Lanternă se îndreaptă spre un semn care stătea strâmb înfipt în nisip.

*Zonă protejată
5.000 \$ amendă
Trecerea interzisă*

B-Mac rămase cu gura căscată.

— Nu. Nu, asta nu... Nu.

Ochii ofițerului erau neclintiți, și nu clipea deloc.

— Cinci mii de dolari? rosti B-Mac sugrumat.

Truman arătă cu degetul acum spre vărul său.

— El e proprietar și șofer.

— Măi să fie. Truman, tu ești cel care mi-a spus să vin cu mașina încoace.

— Nici măcar nu știu care este numele tău adevărat.

— Care-i problema ta?

— Ascultați, spuse ofițerul. N-am timp de una ca asta. Deocamdată, trebuie să pun sub sechestru autovehiculul acesta. O să vă rog să vă luați toți bagajele și să porniți spre curbă. De asemenea, am nevoie de numele voastre.

— Nu... numele noastre adevărate? întrebă B-Mac.

— Pardon? Lanterna ofițerului se opri din nou asupra lui. Domnule, dacă aveți de gând să vă împotriviți, vă voi pune cătușele și vă duc la secție, unde puteți...

— Domnule ofițer?

Omul în uniformă își îndreaptă privirea exasperat spre Hannah.

Ea-i răspunse cu o expresie de inocentă disperare. Cu toate că exersase astfel de lucruri în oglindă, pentru cursul de actorie, acum nu era nimic prefăcut la ea. Chiar *era* disperată. Nu putea permite ca o amendă – și încă una pentru niște ouă de țestoasă – să-i pună capăt căutărilor.

— Iertați-mă, spuse ea, dar îmi dați vă rog voie să spun și eu ceva? E prima mea călătorie de felul acesta? N-am mai făcut niciodată așa ceva până acum. Știu că nu vă interesează povestea mea, dar singurul motiv din care am venit încoace este pentru că trebuie să ajung în

Mobile, și am un motiv extrem de bine întemeiat. Motivul... vă pasă de astfel de lucruri, nu?

— Doamnă, nu am timp de așa ceva. Vreau să vă duceți toți și...

— Nu, ascultați. Își coborî vocea. Vă rog, promit că am o scuză bună.

Ofițerul își stinse lanterna și privi în jur la ceilalți.

— Uitați, încerc să ajung în Mobile pentru că... Își umezi buzele. Pentru că am aflat că am fost adoptată. Cam în urmă cu o săptămână. Și aceasta este singura mea șansă pe care o am ca să aflu cine sunt cu adevărat. Să o găsesc pe mama mea, adică. E ca și când aș fi fost blocată în nisip, la fel ca microbuzul acesta al nostru, și trebuie să ies cumva de acolo. Înțelegeți ce spun? Sau voi rămâne blocată pentru totdeauna. Și, ei bine, cred că locuiește undeva aici în oraș. Cel puțin așa sper. Înghiți greu. Au trecut... nouăsprezece ani, așa că s-ar prea putea să fi plecat demult de aici.

Hannah își dădu atunci seama că tocmai făcuse public motivul din care venise în excursia aceasta, motiv pe care nu dorise să-l știe nimeni în afară de Jason. Oare acum își imaginau cu toții că era patetică? Că încerca să smulgă puțină simpatie pentru situația de față? Oricum. Se simțea bine că reușise să aducă totul la lumină.

— Deci, uitați, îl imploră acum pe polițist, înțeleg că probabil trebuie să faceți asta, și că e slujba dumneavoastră și așa, și că probabil merităm tot ce spuneți dumneavoastră acolo, și categoric nu am vrut să facem rău nici unei țestoase sau vreunui ou de țestoasă, sau ceva de felul acesta. Își scoase un sul de bancnote din pantaloni. Dacă e de vreun folos, am aici nouăzeci și trei de dolari și ceva mărunțiș. Aici e un sfert de dolar, și aici, aici e o monedă de zece cenți și mai mult mărunțiș.

— Nu, doamnă. El oftă greu. Vă rog.

— Luați-i. Sincer, e tot ce am la mine.

— Vă cred. Acum, dacă vreți să vă puneți banii aceia înapoi în buzunar, nu am de gând să vă iau banii. Își lovi piciorul cu lanterna. Ce o să fac acum va fi să sun la o firmă de tractare, și sunt convins că ei vă vor aduna fiecare bănuț.

— Ei bine, e mai bine decât cinci mii de dolari, spuse B-Mac.

— Hei. Domnu-cu-codițe. Nu scoate nicio vorbă.

Hannah interveni din nou.

— Vă mulțumesc, domnule ofițer. Sincer... apreciez foarte mult ce faceți. Se uită din nou la cei din grup, și toți încuviințară grăbiți cu capul. Numai Alanna părea nemișcată când ochii ei o fulgerară pe Hannah.

O rană adâncă

Truman stătea cu ceilalți în spatele microbuzului. În câteva clipe, trebuiau să înceapă să împingă în timp ce camionul îi tracta. Curând aveau să scape din capcana aceasta de nisip și să se întoarcă pe asfalt. În mai puțin de două ore aveau să ajungă în stațiunea de pe litoral aflată la marginea Pensacolei.

— Credeți că vă puteți ocupa de asta? întrebă ofițerul de poliție pe șoferul unei camionete de remorcare, un tip morocănos cu șapcă.

— Da, totul e în control.

— Împingeți, cu toții, strigă B-Mac, când lanțul se încordă și microbuzul se urni ușor. Nisip compactat fu aruncat în aer în spatele roților. Mașina înainta, chiar înainta. Haide, Evelyn, hai că poți. Știu că doare.

Toți icneau de efort. Ei bine, da, aproape toți. Truman se sprijinea cu o singură mână de colțul din spate al mașinii.

— Nu faci nimic, se răsti Diego la el. Împinge.

— Truman, nu o să ne descurcăm dacă împingem doar noi, interveni și Hannah.

— Mă... mă doare, spuse el. Mă dor picioarele chiar acum.

Microbuzul se smulse din prinsoarea nisipului, și tot grupul de șapte oameni o ghidară în sus pe rampa camionetei.

— Ai reușit, fetiço. B-Mac o bătu ușor pe aripa ei albastră din spate. Ai reușit.

Alanna își scutură mâinile și strâmbă din nas. O fată atât de rafinată cum e ea, nu era obișnuită cu astfel de ocupații. Și nici Truman nu era. Se potriveau împreună. El încercase să le spună asta tuturor când se duse în spatele microbuzului, îndepărtându-se de munca cea grea.

Totuși, trebuia să recunoască, Hannah era extraordinară, cum reușise să-i scutească pe toți de belea când vorbise cu ofițerul acela. Truman își încrucișă brațele și se întoarse cu fața spre ea.

— Habar n-aveam că ai asemenea talente ascunse. Știam eu că ești actriță, dar asta a fost uimitor. Serios, eu...

Ofițerul de poliție se apropia, în drumul său spre mașina de poliție.

— Domnule, mulțumim, îi spuse Truman. Pentru că ne-ați scos din belea.

— Nu vorbi cu mine.

— Eu... Truman se trase deoparte din drumul polițistului. Bine. Prea bine.

— Excelent, spuse Hannah.

— Vorbind de excelent, trebuie să treci la profesioniști când ajungem acasă. Am încercat eu să improvizez, și mă descurc, dar *tu*? Ce poveste, și ce elaborată a fost. Da, știu că jucai teatru și așa, dar eu unul aproape că te-am crezut.

Hannah îl privi cu ochi mari. Jason veni lângă ea și rămase privind-l cu ochi la fel de mari.

Cesă fie? Truman făcu un pas în spate. Exagerase cu complimentele? Cum planul de a-i suci capul Alannei nu mergea întocmai cum își propusese, iată-i pe Hannah și pe Jason împreună. Poate că versiunea aceasta a planului său era mai bun, dacă reușea să-i facă atenți unul la celălalt.

— Adevărul? Jason îl bătu pe Truman pe umăr. Ei bine, ă, ceea ce a spus Hannah *chiar este* adevărat.

— Vrei să spui...

— E în regulă, Truman. Hannah îl bătu ușor pe spate, apoi se îndepărtă cu Jason.

— Deci, spui că ești adoptată?

— Da.

— Nu prea arăți adoptată.

Jason scutură din cap.

— Revino-ți.

Truman își dădu seama de greșeala făcută. Doar pentru faptul că el era adoptat, doar pentru faptul că el avea părul roșcat care-l făcea să iasă în evidență din toate întâlnirile lor de familie, asta nu însemna că toți copiii adoptați arătau la fel de distinctiv. El era un tigru bengalez care aterizase într-o casă de urși grizzly. Știa o parte din ceea ce simțea probabil și Hannah, în căutarea aceasta a rădăcinilor ei biologice.

Mașina de tractare dusesse VW pe asfalt, lângă drumul principal. Toți urcau acum în mașină. Truman alergă în direcția aceea, fericit să-l vadă pe Jason așezat între Hannah și Alanna. Planul se materializa. Dacă privirea urâtă a Alannei avea vreo însemnătate, probabil că avea să fie curând disponibilă pentru Truman.

Mai târziu avea să stea de vorbă cu Hannah despre propria lui poveste de adopție. Și el o căutase pe mama sa biologică. Cu rezultate discutabile.

WILMINGTON, CAROLINA DE NORD

Grace Lawson nu reușea să-și ia gândul de la Hannah. Ședea pe canapea și privea prin lentilele ochelarilor ei de citit la amintiri din copilăria fiicei ei. Proiecte vechi de la școală. Felicitări scrise cu creion. Diplome. Grace și Jacob nu o lăsaseră niciodată pe fiica lor să călătorească atât de departe, iar Grace se temea că nu aveau s-o mai vadă niciodată.

O, sigur, Grace era îngrijorată ca de obicei de posibilitatea unor accidente auto și a urgențelor medicale, dar de data aceasta mai era ceva și mai tulburător.

Dacă o găsea Hannah pe mama ei biologică?

Dacă legătura dintre ele se dovedea atât de puternică încât reușea să șteargă tot ce construiseră ei?

Grace își lipi buzele de portretul lui Hannah din clasa a treia și clipi repede, alungându-și lacrimile. O iubea pe fetița aceasta cu toată ființa ei. Ea era mama ei adevărată, în toate modurile care contau.

Și totuși, nu putea sta în calea lor, nu? Pentru că dacă o făcea, însemna să-i refuze fiicei ei satisfacerea nevoii profunde pe care o

vea de a-și înțelege originile și semnificația. Da, era un pas necesar să-i dea drumul, dar Grace se simțea ca și când ceva îi smulgea inima din piept.

Lacrimile se rostogoleau pe fața ei, iar ea și le șterse.

Of, femeie. Grace Lawson, ai de gând să te controlezi?

Auzi Acura soțului ei intrând pe alee. Târziu, cum se întâmpla adesea. Aveau casa doar pentru ei, iar ea se pregătise pentru o seară romantică în doi, dar între timp dispoziția i se schimbase, iar cina lui era pusă în frigider.

— Bună, spuse el, intrând în casă din garaj. Am ajuns acasă.

— Ai intrat în sală. Ți s-a împlinit dorința, nu-i așa?

— Da. El se lăsă să cadă pe canapea între perne, lângă ea, își lăsă capul pe spate și-și închise ochii. Ai vorbit cu Hannah azi?

— Am sunat-o de câteva ori pe telefonul ei mobil.

— Poate că l-a lăsat acasă. Sau l-a pierdut din nou.

— Asta ar însemna al cincilea telefon în ultimul an. Le pierde mai repede decât reușim noi să le înlocuim.

— Uite-acolo. Bătu ușor în portretul din școală al lui Hannah care se afla încă în poala lui Grace. Știi, așa va rămâne pentru totdeauna în mintea mea. Nu cred că vreau să crească.

— Ei bine, mă tem că noi n-o putem împiedica să crească.

— N-ar fi trebuit să o las cu niciun chip aseară să aleagă ea, Grace. Ar fi trebuit să pun piciorul în prag. M-am gândit că e mai înțeleaptă de atât, iar acum a dispărut în alt stat într-o vechitură de microbuz. Mardi Gras? O să vadă lucruri pe care nu am dorit să le vadă niciodată.

— Ea nu-i interesată în Mardi Gras, dragă.

El se răsuci pe canapea și-și îndepărtă părul din ochi.

— Vrea să o găsească pe mama ei biologică, spuse Grace. Nu înțelegi?

— Trec prin Mobile, desigur.

Ea încuviință cu capul și își scoase ochelarii, incapabilă să mai spună ceva.

— O, dragă. Jacob o trase la pieptul său, ținând-o cuibărită așa. Îi cuprinse obrazul cu o mână și o sărută pe frunte. Întotdeauna va fi fetița noastră. N-o să uit niciodată când mi-a pus-o doctorul prima

oară în brațe, și mirarea mea că un omuleț atât de mic, de firav, poate avea așa o putere asupra mea. Am fost lângă ea din prima zi, iar aceasta este familia *noastră*. Amintirile *noastre*. Nimeni nu ne poate lua asta.

— Sper că nu.

— Și nu contează ce crede altcineva, adăugă Jacob, l-am văzut zâmbind.

Ea încuviință din cap.

— Când se întoarce Hannah, cred că ar trebui să-i spunem.

— Ce să-i spunem?

— Tot.

— Nu. El se ridică în picioare. Nu va fi capabilă să îndure. Crede-mă.

— Eu cred că poate. Cred că trebuie să avem încredere în fiica noastră.

— Fiicei noastre care nu are nici măcar răspunderea unui telefon mobil? Despre ea vorbești?

— Și, continuă Grace, trebuie să avem încredere în Dumnezeu.

— Da. El reuși să zâmbească anemic. Mă duc să pregătesc o gustare pentru amândoi.

Grace îl privi prin ușa deschisă cum scoate tot felul de lucruri din dulapul din bucătărie, cum renunță în final la fiecare produs pe rând, apoi cum își aruncă brațele în aer și se îndreaptă spre scări. Cam atât cu gustarea de seară. Lui îi plăcea ca lucrurile să fie întotdeauna potrivite în planurile lui, să fie întotdeauna ușor de manevrat și cu totul în controlul său.

Iar ea știa de ce. Înțelegea, chiar înțelegea.

Cu toate că Jacob nu pomenea decât arareori despre asta, ea știa că el poartă o rană adâncă în sine.

FORT WALTON BEACH, FLORIDA

Chiar dacă programul lor suferise o amânare, porniră din nou la drum. Hannah își îndepărtă părul din față. Simțea umezeala lipicioasă a oceanului pe ceafă și pe față. Își linse buzele. Erau sărate. Abia aștepta să ajungă la locul lor de cazare și să facă un duș înainte de culcare.

Pensacola nu era prea departe de-acum. Urmau să petreacă noaptea acolo și să călătorească ultimele câteva ceasuri până la New Orleans de dimineață.

Unde se afla oare mama ei biologică chiar acum?

Se afla oare în vreunul dintre orașele de coastă prin care treceau?

O melodie cu Chris Sligh era difuzată la radio, și începu să plouă. Luminile motelurilor rămâneau pe rând în urma lor. Ceilalți ațipiră în timp ce microbuzul îi purta pe drumurile ude, dar B-Mac rămase alert, în post.

— Hei, Hannah.

Ea-și ridică privirea și surprinse privirea șoferului în oglinda retrovizoare.

— Da?

— Ascultă, cred că... vreau să-ți spun că eu cred că e foarte curajos ce faci. Toată chestia asta cu mama ta. Și știi, sper că o să găsești tot ce cauți.

— La fel ca în cântecul acela vechi U2, spuse ea.

— Da. Bun, știu că ei sunt așa, mai vechi, și că în prezent îmi place mai mult genul celor de la Black Keys, dar mă consider totuși un fan.

— Și tu*?

Lui îi scăpă tentativa ei de a face o glumă, iar ea o spusese doar pentru a diminua puțin greutatea subiectului lor de discuție.

— E important, spuse el. Nu lăsa pe nimeni și nimic să te împiedice să faci ceea ce ai de făcut.

Ea-și strânse buzele și încercă să zâmbească ușor. Lângă ea, Jason își deschise ochii și o privi. Alanna moțâia pe umărul lui, iar Hannah își fixă privirea drept înainte.

— Deci, o întrebă B-Mac, chiar n-ar mai trebui să mănânc burgeri?

— Numai de-ai ști.

— Presupun că mi-e doar foarte greu să mă gândesc să mănânc mâncare sănătoasă. Adică, mi se pare respingător *de-a dreptul*. Ce să

* Joc de cuvinte în engleză – U2 și You too pronunțându-se, practic, la fel (n.tr.)

mănânc? Fish-burgeri? Și tofu. Ce-i de fapt chestia asta? Cui i-a venit ideea să ia o pâstaie și să o transforme într-un sandviș care să aibă gust de hamburger? Prostii. Adică, vegetarienii încearcă să te convingă că tofu seamănă la gust cu carnea de vită. Și asta nu e adevărat.

Hannah chicoti.

— Să nu te audă Danielle.

— Și salata? Adică eu și mâncatul de salată. Glumești? Doamne, poate că dacă aș pune vreo douăzeci de costițe de bizon deasupra.

— Știi că nu sunt făcute din bizon de fapt, nu?

— Ignoranța e fericire. Își flutură prin aer o mână palidă și păroasă. Niciun cuvânt în plus.

Traseul

PENSACOLA, FLORIDA

Truman ar fi trebuit să-și dea seama că ceva nu era în regulă în ziua când închiriasse camerele online. Pensacola era un loc frumos, așa că nu avea nicio scuză. El singur era de vină.

Întunecată și prevestitoare de rele, departe de luminile orașului, clădirea motelului se ridica din mijlocul nisipului și al pietrișului într-o singură bucată. Nici urmă de stil. Nici urmă de piscină. Tencuială ce cădea și balustrade ruginite. Aceasta era proprietatea cu vedere la ocean? Da, dacă se puna la socoteală bariera de jumătate de milă de nisip și iarbă ca parte a plajei. Niște litere din neon verde anunțau:

Windy Shores Motor Resort
~~NU~~ avem camere libere

— Există oare vreo perioadă când sunt ocupați până la refuz? Întrebă Diego. Mă îndoiesc.

— E trecut cu cincisprezece minute de miezul nopții. Eu zic să rămânem la planul nostru.

— Planul, Truman? B-Mac se aplecă înainte pentru a vedea mai bine coridorul deschis ce marca etajul al doilea. Acesta e literalmente cel mai rău hotel din câte am văzut.

— E un motel pentru automobile.

— Ce-i aia? Există așa ceva?

Ceilalți se foiră pe locurile lor, trezindu-se la viață cu gemete de dezamăgire.

— Recunosc, spuse Truman, că arăta mai bine pe internet.

— Nici nu avea cum să arate mai rău, comentă Alanna din spate.

— Unde-ai căutat? întrebă B-Mac. Pe Norman-Bates-Hotel.com?

Truman se gândi că era mai bine să răspundă.

— A, Hotel-Monkey.biz.

— Omule, eu dorm în microbuz. S-ar putea să aibă nevoie de protecția mea.

Truman porni spre recepție înainte ca tot grupul să sară la el. Un individ cu pântecul generos cu o cămașă albă prea mică îl înregistrează și îi dădu indicațiile. Truman se întoarse la microbuz, legănând cheile de la camere și sperând că lucrurile arătau mai bine înăuntru.

— Aveau rezervările noastre. Suntem oficiali. O problemă cu dușurile.

— Ar face bine să aibă dușuri, spuse Alanna.

— Au, milady. Chiar și săpun extra. Mi-a spus-o destul de clar, părea chiar mândru de asta. Trebuie să vă spun că mai întâi trebuie să rotiți amândouă robinetele spre stânga la maxim, și să le lăsați să curgă două-trei minute.

— Până să se încălzească apa?

— O, nu. Două sau trei minute înainte să se termine apa caldă.

— *Nu se poate să vorbești serios.*

Adunați cu toții în spatele microbuzului, fiecare își luă în primire bagajele, iar Truman împărți camerele. Vorbea cu glas răspicat, pentru a evita orice confuzie, dar nimeni nu părea prea încântat de el la ora asta târzie, după atâtea mile parcurse.

— Diego, tu dormi cu Jason.

— Locul acesta e o fundătură.

— Nu-l insulta pe omul cu cheile. Aș vrea să văd cum ai reuși tu să găsești o cameră pentru 14.99 de dolari pe noapte. Antrenorul tău de lacrosse te-a informat cel puțin că există o chestie numită Internet?

— E fotbal, de fapt.

Cunoscându-i aspirațiile lui Diego, Truman făcuse greșeala intenționat, pentru a-l enerva.

— Bun, spuse el ridicând din umeri, mie îmi pareți toți la fel.

Diego era mai mult decât enervat.

— Ei, asta-i rasism la drumul mare.

— Ce? De data asta, greșeala fusese neintenționată. Nu, mă refeream la atleți în general.

Diego se strecură pe lângă el și-și luă cheia din mână lui.

— Mai departe, spuse Truman. Hannah, tu vei sta în cameră cu Alanna.

Umerii lui Hannah se aplecară simțitor, în timp ce Alanna se îndreptă vizibil de spate și aruncă o privire scârbită spre mulțimea de bagaje. Întrebă dacă nu exista și o altă posibilitate, iar Truman insistă că nu, de vreme ce Danielle plătise dublu pentru a avea o cameră singură.

B-Mac încercă să se facă confortabil în locul șoferului.

— Poate să stea în camera mea.

— Nu, spuse Truman. Asta nu se poate, pentru că tu stai cu mine. Și, ă, nici Hannah, și nici Alanna nu vor dori să împartă camera cu mine. Apoi, realizând oportunitatea ce i se arăta, o fixă pe Alanna cu o privire de pisică. Sau ai vrea?

Ea-i smulse cheia din mână lui.

— Dispari din fața mea, Truman.

— Am purtat roz o lună întreagă pentru tine.

— Nici măcar nu începe cu asta. Ești cumva fundaș la Duke? Nu, așa știam și eu.

— Ești cât se poate de directă.

Își luă bagajul său și smuci mânerul.

— Noi încercăm să dormim aici, strigă B-Mac. Respectele mele, Evelyn.

Hannah se sprijini în perne. Greutatea ei făcu să scârțâie panoul de la capul patului, iar lumina pâlpâi pe noptiera dintre cele două paturi single. Își înșiră patru recipiente cu medicamente de pe reșetă lângă jurnalul ei și un pahar cu apă.

— Iei o mulțime de pastile, spuse Alanna din celălalt pat.

— Da. Știu că e penibil, nu?

— Pentru ce le iei pe toate?

— Ei bine. Hannah începu să i le arate pe rând. Astea-s corticoizi pentru astmul meu. Acesta este împotriva convulsiilor. Și acesta e pentru artroză.

Alanna pufni.

— Artroză? Mie mi se pare că ești bine.

— Nu mă simt bine. M-am născut cu probleme la șolduri și cu osteoporoză. Medicii spun că artroza este una din efectele adverse. Ă, mă rog. Mai multe pastile pentru mine.

— Și cealaltă pentru ce e?

— E, ă... Hannah își supse buza inferioară. E nouă. E pentru anxietate.

Așteptă să-i audă reacția. Nu avea niciun motiv special să o placă sau să nu o placă pe Alanna, și cu toate acestea păreau să fie rivale. Oare din cauza lui Jason? Era Alanna geloasă pe prietenia lor de demult? Dacă da, era ironic. Sigur, Jason și Hannah împărtășeau o mulțime de amintiri, dar asta nu însemna că avea să existe vreodată ceva între ei. Era o nebunie chiar și să-și imagineze una ca asta. Era ca un frate pentru ea, o proteja și o tachina. Nimic mai mult.

— Ei bine, uită-te la tine, spuse Alanna, iar tonul ei ascuțit îi reveni, făcând-o pe Hannah să-și ridice privirea. Perfect. Pur și simplu perfect, Hannah.

— Ce?

Alanna se uită la ea.

— Știi ce cred eu? Cred că îți place să folosești toate medicamentele astea ca oamenii să se poarte frumos cu tine. Știi? Sărăcuța de Hannah. Atât de rănită. Atât de bolnavă. Ei bine, nu ești singura care ai probleme.

— Îmi pare rău. N-am vrut să...

— Nu, tu niciodată *nu vrei* să greșești cu nimic. Dar tocmai asta e problema. Că greșești.

— Te-am supărat cu ceva?

— Ia răspunde-ți singură la întrebarea asta, spuse Alanna. De ce ai venit de fapt în excursia asta?

— New Orleans. Café du Monde. Știi și tu, toate astea.

— Și s-o găsești pe presupusa ta mamă biologică?

Hannah se simți scârbită de cuvintele ei.

— Nu-i o plăsmuire a imaginației mele.

— Atunci să sperăm că o găsești. Asta va face ca totul să fie și mai perfect, și nu va trebui să te mai bagi în sufletele noastre.

— Știi, spuse Hannah, Jason m-a invitat în excursia asta.

Expresia de pe fața Alannei deveni sfidătoare și plină de milă.

— El n-a vrut să vii. Dar e prea drăguț ca să ți-o spună.

Stinse lumina și se întoarse pe-o parte.

Uluită, Hannah rămase uitându-se la spatele ei. Ce spusese despre Jason? Era posibil să fie adevărat? Nu, el fusese cel care în bibliotecă îi propuse oprirea în Mobile. Și reticența lui la școală ieri probabil se datorase respectului pe care i-l purta tatălui ei. Încă de când tatăl lui Jason o părăsise pe mama lui pentru o colegă de la lucru, Jason căutase înțelepciunea și aprobarea lui Jacob Lawson.

— Alanna, tu, ăă... Încercă să-și controleze vocea. Eu mă scol devreme de obicei, dar pot pune alarma dacă vrei. Când vrei să...

— Care-i *problema* ta, Hannah? *Culcă-te* pur și simplu.

Panoul de la capul patului scârțâi când Hannah se rezemă de el. Razele lunii treceau prin locul de unde lipsea una din lamelele jaluzelei, scâldându-i brațele și fața cu o lumină fantomatică. Își ridică bărbia, încercând să-și înăbușe suspinul. Ultimul lucru pe care-l voia era să o lase pe Alanna să își dea seama cât de tare o răneau cuvintele ei.

Doamne, nu fac față la asta.

Își luă medicamentele. Sorbi din apă. Și inspiră prelung, profund. O mie unu. O mie doi. O mie... Își imaginează cum avea să fie să își petreacă toată săptămâna cu fata aceasta, fără să mai pună la socoteală și lungul drum de întoarcere. Și cum ar fi trebuit Hannah să-și poată găsi mama în timp ce toți ceilalți obiectau la orice modificare de traseu sau la dorințele ei speciale?

De data aceasta își făuri propriul traseu.

Trebuie să pleci de aici. Acum.

Hannah se strecură afară de sub pături, se îmbracă cu un sweater, și-și adună lucrurile în geantă. Se strecură afară pe ușă fără să-i mai adreseze nicio vorbă Alannei, care era ghemuită sub pătura ei, cu

ochii închiși. Adormise atât de repede? După ce aruncase niște săgeți atât de aprige?

Prea bine.

Ajunsă la microbuz, Hannah deschise portbagajul și își căută bagajul.

— Ce? Cine...? mormăi B-Mac. Ahh!

Se lovi cu capul de volan când încercă să se ridice, iar ea-i răspunse că nu e nimeni altcineva decât ea.

El era dezorientat.

— Nu-i fă niciun rău lui Evelyn. Ia-mă mai bine pe mine în locul ei.

— E în regulă, B-Mac. E în regulă. Culcă-te la loc.

Hannah își trase bagajul din spatele sticlei cu ulei, îi prelungi mânerul, și-l puse pe jos. Blocă cadrul și porni pe drumul principal. Era trecut de ora unu noaptea. Era la câțiva kilometri de centrul orașului Mobile. Dar nu mai putea cu niciun chip să-și petreacă restul nopții la Windy Shores Motor Resort.

— Hannah? Hannah, ce faci?

Ea-și ridică privirea spre coridorul exterior de la etajul al doilea. Jason stătea acolo cu capul ciufulit și ochii adormiți, cu mâinile ținându-se de balustrada din lemn.

— Plec, spuse ea. Ție ce-ți pasă?

— Uite, e miezul nopții. N-am putea vorbi despre asta...

— Nu. Nu vreau să vorbesc despre asta, Jason. Eu plec, și tu rămâi aici cu... cu prietena ta. Îmi dau seama că prezența mea aici este o problemă, și că n-ar fi trebuit să vin, așa că poți... poți să *te duci* la New Orleans cu Alanna și cu... cu toată *trupa* ta, și distrează-te. Dați lovitura. Ce vreți voi. Nici măcar nu-mi mai pasă.

— Nu înțeleg nimic. Ce nu e în regulă?

Ea-și aruncă brațele în aer.

— Din câte se pare, *eu* sunt cea care nu e în regulă.

— Haide, Hannah.

Înainte ca Jason să reușească s-o liniștească pe Hannah, Alanna își făcu apariția pe coridor lângă el. Dacă expresia aceea de pe fața ei nu era una de dispreț, ce altceva era? Dar în clipa în care Jason se întoarse spre prietena lui, buzele ei care rânjeau se transformară instantaneu într-o expresie îngrijorată.

— Ooh! Hannah se apucă cu mâinile de păr și îi venea să urle. Uite, eu plec. Nu veni după mine.

Jason rămase la balustradă și o privi cum se îndepărtează. În spatele ei, îl auzi pe B-Mac ieșind împleticindu-se din microbuz. Dacă se apropia de ea, avea să-l lovească.

— Omule, nu-i bine, spuse el. Taică-su o să te omoare, Jason. E de groază.

— E fată mare, spuse Alanna. Poate să aibă grijă singură de ea însăși.

Hannah își târi bagajul după ea, iar inima îi bătea cu repeziciune, iar fruntea îi ardea. Lovi cu putere o cutie goală de Pabst Blue Ribbon și porni drept spre autostradă.

Singuri

Truman se trezi în bubuiturile de la ușa camerei sale de hotel. Călătoria de ieri îl secase de putere, și era uimit de faptul că șezutul pe parcursul atât de multor kilometri putea avea un astfel de efect asupra lui. Se scărpină în vârful capului, își puse ochelarii și se uită la ceas.

11:18 a.m. Duminică. Trebuia să fie la – cum se numea locul acesta? – Windy Shores Motor Resort.

Bum, bum, bum....

— Vere, scoală-te. Murim de foame, omule. Și dacă trebuie să dă râm ușa asta, n-o să o plătesc eu. Chiar acum, stomacul meu e foarte nefericit.

Truman își târî picioarele pe preșul împletit. Deschise ușa și-și umbri ochii de lumina orbitoare.

— Hoo. E prea tare lumina asta.

— Lumina asta, spuse B-Mac, se numește soare. Și aici suntem pe plajă, sau cam așa ceva.

— Unde-s toți?

— Așteptăm toți în microbuz. E vacanța de primăvară, frate, și mai avem câteva ore până în New Orleans. Ia-ți lucrurile și să pornim la drum.

Truman se duse repede la oglinda din baie, unde își udă părul, îl pieptănă cu degetele, și îl netezi. Cu toate că treizeci de secunde

reprezentau doar jumătate din timpul pe care și-l acorda de obicei, rezultatele zilei de azi nu puteau fi negate. Pisica sălbatică era pusă pe vânat. Folosi spray-ul deodorant sub brațe, adăugă încă un val pe tot trupul, de parcă ar fi fost vreun parfum ieftin, și se năpusti cu tot cu bagajul lui pe scări spre...

Ups.

Scăpă o treaptă.

Se redresă însă repede, își netezi cămașa și își continuă drumul spre microbuzul VW. B-Mac ieși din parcare, iar roțile microbuzului aruncară pietricele în urma sa.

— N-am știut că e capabilă de așa ceva, spuse Diego cu un rânjet.

Folosindu-și din nou arătătorul, Truman se întoarse și numără capetele.

— Stop. Întoarce. Nu suntem toți, ăă... Lipsesc doi. I-am uitat pe Hannah și pe Jason.

— Serios, n-ai auzit tărăboiul de azi noapte?

— Nu, B-Mac. N-am auzit tărăboiul. Se întâmplă să am un somn foarte adânc.

— Ai fost scutit. Aproape că ne-au vizitat din nou polițiștii, omule.

Truman văzu oportunitatea ce i se deschidea. Se răsuci spre Alanna, își rezemă bărbia de cot, și ridică o sprânceană portocalie — *folosește-ți arsenalul, dă-i bătaie.*

— E adevărat?

Ea-l privi în ochi.

Dăăăăă-i bătaie.

Fără îndoială speriată de propria ei dorință tot mai intensă, ea-și întoarse privirea. Își aduse coada de cal lungă și blondă peste umăr.

— Hannah a fost atât de enervantă, felul cum a tot trântănit despre medicamentele de care are ea nevoie și cum n-o înțelege nimeni. Ei bine, și-a făcut de cap, nu? A plecat azi noapte, iar azi de dimineață, Jason s-a dus după ea.

— După Hannah?

— Da, Truman. Și-a închiriat mașina lui. Eu zic să-i lăsăm pe cei doi să-și aibă propria lor aventură în doi. N-au decât să ne ajungă din urmă mai târziu. Sau nu. Mie una nu-mi pasă.

Tigrului nu-i venea să creadă că reușise.
Își izolase prada.

Iat-o. Mulțumesc, Doamne.

Chiar și de departe, Jason Bradley cunoștea mersul caracteristic al prietenei sale din copilărie – recunoștea, totuși ceva mai unduitoare acum. Cu multiplele ei operații și medicamentele zilnice, Hannah avea mai puține probleme fizice acum decât avusese înainte de adolescență, dar tot trebuia să fie reținută când venea vorba de activitatea fizică și de exerciții. Își dădea seama după umerii ei plecați că era obosită după drumul lung de noapte, și abia își mai târa picioarele. Încăpățanată ca întotdeauna.

Se apropie din spatele ei într-o Toyota închiriată. Soarele lumina peste apele Golfului Mexic, o minge de foc ce strălucea peste petroliere și vase de cargo. Pescărușii planau peste dunele de nisip, iar iarba se legăna în briza oceanului. Nu era un loc rău în care să-ți petreci noaptea în aer liber, dar probabil că i se făcuse frig și fusese speriată și singură. Sau poate că fusese suficient de supărată pentru a-și ține de cald.

Mda. Probabil că așa fusese.

Mașinile treceau din ambele direcții pe porțiunea de coastă a autostrăzii. Când una trecu pe lângă Hannah, ea-și întoarse capul și-și șterse fruntea.

Îl recunoscuse prin ochelarii ei de soare? Nu avea de unde să știe că închiriasse o mașină. Dar ar fi trebuit să știe că nu ar fi lăsat-o afară singură. Pentru nimic în lume. Doar atât cât să-i treacă puțin supărarea.

El încetini și trase mașina în dreptul ei, coborând geamul copilotului.

— Hei.

Ea se întoarse, mârâi și continuă să meargă.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult. Menținuu viteza la pas cu ea. Singurul loc de unde am putut închiria o mașină a fost la aeroport, și apoi a trebuit să te gălesc. Ceea ce, știi și tu, nu era în itinerarul meu.

— Asta-s eu. O mare belea.

— Nu pentru mine. Haide. Urcă.

Ea-și dădu ochii peste cap și se întoarse cu fața spre geam. Era așa un clișeu, dar chiar era drăguță când se enerva.

— N-am nevoie de actele tale caritabile, Jason.

— Ă, ba da, ai.

— Mă descurc singură.

El își verifică kilometrajul, prefăcându-se că făcea niște calcule.

— Încă vreo cinzeci de mile? Sigur. O să ajungi acolo în, o, nu știu, vreo cinșpe ore, sau cam așa. Mă indoiesc că o să te gândești că ți-e foame sau sete.

— Și ce? Așa că ne despărțim de restul grupului și ne ducem pur și simplu în Mobile împreună?

— E mai bine decât să mergem pe jos.

— Ce-o să spună Alanna?

— Nu contează ce crede ea. E decizia mea, iar ea știe asta. Arată cu capul spre locul liber de lângă el. Haide, urcă acum. N-am timp de asta.

— Ce-ți pasă ție?

— Îmi pasă mie de tine, da?

Hannah își scoase ochelarii de soare. Se aplecă pe geam, cu lanțul pendulându-i la gât și cu părul zburându-i în jurul feței. Ochii ei căprui deschis îi priviră pe-ai lui și îi spuse flirtând:

— Știi, nu sunt genul acela de fată care se urcă în mașină chiar cu oricine.

— Aha. Dar ai de gând să călătorești pe jos de una singură.

— Nu călătoresc. Mă plimb.

— Da, și asta e la fel de inteligent.

Ea-și aruncă bagajele pe bancheta din spate.

— M-aș fi descurcat.

El își dresе glasul, accelera și urmări indicatoarele spre oraș. Ea se juca cu mâna prin aer. Oamenii își ridicau zmeiele pe deasupra dunelor de nisip. Când el viră ușor pentru a evita un biciclist, ea glumi, legându-se de nepriceperea lui ca șofer și apucă volanul. Râzând, ea claxonă. El îi dădu peste mână și îi spuse că trebuia să fie atent la drum. Ce o apucase? Comportamentul acesta periculos nu era normal, venind de la Hannah pe care o cunoștea.

— Cine e Hannah Lawson? spuse ea. Asta am venit să aflu.

Înainte lor, un local cu burgeri anunța: **PATTY'S BEEF** – cei mai buni hamburgeri de aici până în Biloxi.

— Ți-e foame? întrebă el.

Nici măcar nu mai trebuia să aștepte un răspuns.

Hannah era lihnită după ce umblase o noapte întreagă pe autostrada de lângă plajă. Patty's Beef era unul din acele localuri cochete cu un furnicar de turiști. Chelnerii purtau ținute de modă veche, vorbeau cu accent sudic și făceau fotografiile cu turiști de departe pe care să le expună apoi pe aviziere din plută.

Când sosiră farfuriile din plastic cu niște hamburgeri imenși, Hannah crezu că avea să înceapă să plângă. Mușcă din el.

— E fantastic. E atât, atât de bun.

— Știi, probabil e plin cu înlocuitori de carne, știi pastilele acelea mici...

— Ignoranța e fericire, Jason.

Telefonul ei sună pe masă, iar ea se încordă când văzu numărul tatălui ei.

— Va trebui să răspunzi cândva, spuse Jason.

Ea răspunse.

— Hei, tati. Ți-l dau pe Jason.

Jason aproape scăpă din mână telefonul ce-l izbi în piept. Îi aruncă o privire grăitoare, apoi rosti:

— Dr. Lawson, ce mai faceți? Încercă să o ignore pe Hannah, care se purta ca și când s-ar fi ascuns sub masă. Suntem bine. Lucrurile merg excelent... Da, categoric... Ă-ăă... aș spune, că Hannah a fost o influență bună pentru noi toți. Uitați, v-o dau, mă imploră să o las să vorbească cu dumneavoastră.

Hannah îl lovi în braț înainte să accepte telefonul.

— Bună, încă o dată.

Din cealaltă parte a mesei, Jason îi mimă că ieșea până afară s-o sune pe Alanna.

— Scumpo, ni-i dor de tine, spuse tatăl ei. Știu că n-a trecut decât

o noapte, dar ne pasă de tine. Știu că te simți bine, așa că nu vreau să-ți răpesc prea mult timp. Dar ai grijă să-ți iei medicamentele și stai departe de probleme, da?

— Tată, trebuie să închid. Mă întorc curând acasă, n-ai grijă. Salut-o și pe mama.

Încheie apelul. Prin geam, îl văzu pe Jason încruntându-se și încheindu-și la rândul său apelul.

Ciudat

LITORALUL GOLFULUI, ALABAMA

Întorși pe drum, Hannah începu să-i dea lui Jason indicații de pe GPS-ul de bord. Căutau Spitalul General din Mobile, și își dădu seama că nu se afla în centru, ci se afla mai degrabă la periferia orașului. Mai aveau cinzeci și două de mile.

Bine că-și călcase peste mândrie și acceptase să urce în mașină.

Se rezemă de geam, rozându-și o unghie. Se gândi la părinții ei care o tratau ca pe o fetiță pe care trebuiau s-o verifice încă. Și la Jason care se certase la telefon cu Alanna. Avusese vreo legătură cu Hannah?

Nu că ar fi avut vreun drept să pună întrebări.

— E în regulă, Hannah, spuse Jason.

Ea se uită la unghia ei, își ridică mâneca și se întoarse.

— Ce anume?

— Te-am văzut că mă spionai în timp ce vorbeam cu Alanna. Nu trebuic să te simți prost.

— O, acum îmi citești și gândurile?

El ridică din umeri.

— Te cunosc doar. Ascultă, ce-ai zice dacă am lua-o pe drumul de pe coastă și ne-am bucura de peisaj? Am auzit că litoralul golfului merită văzut, și au un debarcader vechi la ocean, care nu e departe de aici. Și încă ne rămâne destul timp să ajungem în Mobile. Dar tu hotărăști. Adică, știu cât de important e asta pentru tine.

Hannah ridică și ea din umeri. Nu-și dorea nimic mai mult decât s-o găsească pe mama ei biologică, dar gândul că s-ar putea să nu o găsească i se părea îngrozitor. Dacă ar fi dat peste un indiciu, iar mai apoi îi va pierde urma? Dacă totul s-ar termina într-un drum îndepărtat? Asta ar fi terminat-o de tot.

— Pot amâna puțin, spuse ea.

— Asta înseamnă un da?

Ea încuviință din cap.

În loc să reia ruta spre I-10, porniră pe autostrada de coastă împreună cu mașini sport și SUV-uri ce remorcau pescadorean. Urmă indicatoarele până la debarcader, unde parcară într-o parcare spulberată cu nisip și alergară în teniși și blugi pe plajă. Soarele era cald. Păsările se roteau deasupra lor. Ea se sui pe o piatră mare și făcu o mică reprezentație de echilibristică, cu brațele întinse și pe vârfuri. Jason își întoarse privirea când îl surprinse privind-o.

El merse înainte spre structura impunătoare a debarcaderului și își scoase pantofii, lăsând nisipul să i se strecoare printre degete. Hannah se rezemă de un pilon, iar Jason se așeză în fața ei. În timp ce oamenii pescuiau și se plimbau de-a lungul debarcaderului, aici jos, în umbra lui, părea o lume a solitudinii.

— Mai ții minte când ne-am întâlnit prima oară? întrebă Hannah. Nu răspunde. Era în excursia ce am făcut-o la Grădinile Airlie. Tu erai într-a treia, eu într-a doua. Tocmai te mutaseși în Murrarysville, și erai ultima pasiune a noastră, a fetelor.

— A noastră, hm?

— Vezi să nu ți se urce la cap. Amourile din școala primară nu durează niciodată.

— Ei bine, da, îmi amintesc de Grădinile Airlie. Ai mai fost acolo de când au înființat noul pavilion cu fluturi? Mă gândesc că ți-ar plăcea. Adică e destul de cool.

— Tata urma să mă ducă, dar New Hanover Regional îl ține sechestrat cea mai mare parte din timp. Poate când ne întoarcem.

— Câte o zi odată, nu? Jason îi aruncă nisip pe picior. Asta e parte a rugăciunii seninătății: „Să trăiești câte o zi odată, să savurezi câte o clipă odată, să accepți greutățile pe calea ce duce spre pace. Să accepți,

la fel ca Isus, lumea aceasta păcătoasă, așa cum este ea, nu cum ți-ar plăcea ție să fie..." Și tot așa.

— Unde-ai învățat asta?

— AA. Mă duc la întâlniri joia seara, uneori în weekend.

— Serios? Nu e pentru copiii de alcoolici? Un grup de suport sau așa ceva?

— Da, spuse el.

— Dar tatăl tău, el n-a fost un mare băutor, nu? Adică, știu că a plecat și...

— E Alanna. Tatăl ei e alcoolic. Grupul acesta a ajutat-o să parcurgă un drum lung, și a înțeles o mare parte din sentimentele cu care m-am confruntat anul trecut. A fost alături de mine. Nu o judeca prea repede, Hannah. A avut problemele ei. Când a plecat din Massachusetts, a făcut-o pentru că avea nevoie de un loc de unde să o ia de la zero.

— Nu face nimănui viața ușoară, știți?

— Știu.

Hannah se uită la structura debarcaderului, unde razele de soare creau forme încrucișate.

— Dacă n-o găsesc pe mama?

— O s-o găsești. Te cunosc, și tu nu renunți ușor.

— Dar dacă n-o găsesc? Mi-e teamă să mă duc în Mobile și să mă întorc cu mâinile goale.

— A-ți asuma riscurile face parte din întreg, spuse Jason. Ai prefera să te întorci acasă?

— De ce nu poate fi viața... mai simplă?

— Riscurile fac ca răsplata să fie mult mai savuroasă.

— Uite, știu că pot fi încăpățânată. Dar să-mi asum riscuri? Nu prea.

— O să fiu alături de tine, Hannah. Îi aruncă din nou nisip pe degetele de la picioare. Mergem, săpăm puțin și vedem ce se întâmplă. E singurul mod prin care ai putea afla ceva, nu?

Ea încuviință din cap. Își închise o clipă ochii și lăsă briza să-i răcorească pielea.

— Ești trează? Își scutură nisipul de pe mâini, se scărpină pe braț și apoi privi spre soare. Mai ții minte când aveam nouă ani, cred?

— Ei bine, când tu aveai nouă, eu aveam opt jumate'.

— Mersi, spuse el pufnind, pentru corecția asta inutilă. Da, aveam nouă ani. Tu aveai opt jumate', și mergeam cu copiii familiei Thomson ca să...

— Erau ciudați.

— Ciudați. Da. Deci, mergeam cu ciudații copii ai familiei Thomson la carieră și...

— Dădeam intrecere până la apă?

— Exact. Își flutură mâna. Toate astea îmi aduc aminte de vremurile alea.

Ochii li se întâlneau și schimbău priviri ștregare. Rămaseră încremeniți, așteptând, asemenea unor pușcași din Bătrânul Vest, ca celălalt să se urnească primul. Hannah țâșni prima, sărind în picioare și zbughind-o spre apă. Jason sări drept în urma ei și cursa începu.

Ea inhală aerul oceanului. Îi auzi răsetele când o ajunse din urmă. Ea o apucă pe o scurtătură spre malul pătat de spumă, iar el ajunse lângă ea. Mâna lui i-o atinse pe-a ei, iar atingerea lor electrizantă îi furnică pielea și îi crescă pulsul. Aveau din nou doisprezece ani, în cursa lor spre Smith Creek Lake. Își uniră mâinile și se aruncară în valuri.

Se stropiră unul pe celălalt. El o luă în brațe și o zvârli în apă. Ea ieși din nou la suprafață. Își aruncă părul ud din față, chicotind ca fetița aceea din clasa a doua, amoretată. De-a lungul debarcaderului, spectatorii îi arătau cu degetul și îi priveau.

— Vezi Jason, spuse Hannah, și eu știu să-mi asum riscuri.

— Toți începem de undeva, presupun.

Cu hainele ude, se prăbușiră pe nisip. Se rostogoliră pe spate și rămaseră întinși unul lângă celălalt în soarele primăverii.

Ușile automate din sticlă se deschiseră. Hannah și Jason intrară desculți în foaier. Apa băltea în urma lor pe jos. Bulgărași de nisip se rostogoleau de pe blugii lor. Chicotind, urcară la recepția lungă din marmură, unde un recepționar aștepta și se uită lung la tenișii pe care-i ținea Hannah în mână.

— Bună seara? spuse el. Mai degrabă întrebător, decât a salut.

— Bună.

Ea-i oferi cel mai frumos zâmbet al ei.

Nimic din toate astea nu erau planificate. Când Hannah se pornise la drum cu bagajele ei cu tot noaptea trecută în Pensacola, nu știa că Jason avea să lase totul în urmă și avea să vină după ea. Sau că avea să insiste să i se alăture în expediția ei. Și cu siguranță nu știuse că aveau să stea de vorbă și să se joace pe plajă până când soarele coborâse pe cer și orizontul se coloră în arămiu aprins. De dimineată aveau să meargă în Mobile, dar în seara aceasta era mai bine dacă găseau un loc de înnoptat înainte să constate că toate camerele din zonă erau ocupate.

Un plan înțelept.

Cu excepția faptului că acesta era al treilea lor hotel în ultimele patruzeci și cinci de minute, și până acum nimic nu se apropiase de bugetul lor.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă recepționarul.

Lângă Hannah, Jason arăta îngrozit, cu părul creț și ud, tricoul gri umed și lipit de piept. Își îndesă mâinile în buzunare.

— Aveți camere libere?

— Avem, domnule.

— Pfui. Asta-i o veste bună. Tocmai ne pregăteam să dormim în mașină.

Recepționarul era un bărbat imens, de culoare, cu o bărbie alungită. Îi studie cu ochii săi mici, ca și când tocmai hotăra dacă erau niște zurbagii de vacanță gata să spargă conturile părinților lor, sau doar niște terchea-berchea puși pe belele.

— Aici. Hannah scoase niște bancnote umede din buzunar. Am 90 de dolari și ceva mărunțiș, sau cam așa ceva. Ea râse și-și puse și telefonul mobil lângă mormanul umed. Mai am și telefonul acesta care nu funcționează pentru că, ă, oceanul l-a stricat.

— O? spuse Jason. *Oceanul* l-a stricat?

— Da.

Recepționarul se uită la obiectele de pe teigheaua sa din marmură.

— Cea mai ieftină cameră pe care o avem e la 110 dolari, doar dacă nu cumva sunteți Triple-A.

— Da, ă, suntem. Hannah încuviință repede din cap. Îi avem pe toți, pe toți cei trei de A.

— Pe toți trei, completă Jason. Și avem nevoie de camere separate, *apropo*.

— Da, fu și ea de acord. Pentru că noi doi nu suntem împreună... În felul acela.

Jason scutură din cap.

— Nu.

— Ei bine, cu Triple-A va fi 99 de dolari. Nu avem decât o singură cameră disponibilă la prețul acesta, așa că va trebui s-o împărțiți. Cealaltă cameră pe care o am este, ă... Recepționarul afișă un zâmbet generos și îi făcu pe furiș cu ochiul lui Hannah. Apartamentul de lux. Numai 299 de dolari.

— Sună excelent. Jason ridică o mână. Dar, ă, nu avem nevoie decât de camera obișnuită.

— Camera cea foarte obișnuită, spuse ea.

Fața recepționarului se întristă, lungindu-se, odată cu bărbiile.

— Standard, reitereă Jason. Dar știți ceva, poate data viitoare.

Când recepționarul se întoarse să ia cheile și formularele care erau de completat, Hannah se uită la Jason, care ridică din umeri și murmură că-i părea rău și că avea să fie în regulă. În regulă? Amândoi într-o singură cameră? Ei bine, trebuiau să se descurce cumva.

— Aveți un prosop? îl întrebă Hannah pe recepționar din spate.

— Două, sări Jason. Două ar fi minunat.

Recepționarul se întoarse cu prosoape, carduri de intrare și un singur formular de completat, de vreme ce plăteau cu bani peșin. Dacă provocau vreo stricăciune în cameră, hotelul trebuia să-i poată găsi. Și permisele lor de conducere erau valabile? Cu alte cuvinte, aveau buletine false? Din nou, un *apropo* la mulțimea ce dădea năvală în vacanța de primăvară.

— Ședere plăcută la noi, încheie el.

Ei îi mulțumiră și se îndreptară în ținuta lor apretată de sare spre lifturi. Chicoteau încă în momentul când pătrunseră prin ușa camerei de hotel într-un spațiu luminat. Hannah își imagina că aveau să fie două paturi, asemănător cu modelul din camera de noaptea trecută.

Dar era unul singur. Mărime mare.

O mulțime de perne.

— A, asta-i ciudat.

— Foarte ciudat, spuse Jason. Se pare că nu este decât un singur pat aici.

— Am ajuns dintr-un motel de automobiliști într-un motel final.

— Ți se pare că ești nostimă, nu-i așa?

— Deci, ce ne facem, zise ea din cel mai îndepărtat colț al încăperii.

În întuneric

Hannah era întinsă sub pături în lumina lămpii de pe noptieră. Draperiile camerei de hotel nu erau închise complet, lăsând câteva stele să lumineze în camera lor. Îl auzi pe Jason întorcându-se în cameră. Ea-și închise sveterul cu fermoarul până sub bărbie și se ridică în șezut.

— M-am ocupat de rufe noastre. Lăsă să cadă un teanc de rufe împăturite pe colțul saltelei. Așa. Cu plăcere.

— Mulțumesc.

El gemu obosit și se lăsă pe păturile întinse pe podea la picioarele patului. Se întinse, îmbrăcat, cu brațele încrucișate sub cap.

Ea se lăsă pe spate și se întoarse pe-o parte. Își bătu bine pernele și le aranjă sub cap. Își trase păturile până la gât.

— Dormi?

— A, literalmente numai ce m-am întins.

— Da, bine. Scuze.

Ea-și închise ochii strâns și îi venea să-și tragă palme. Nu era prea sigură cum să se comporte în situația aceasta. Nu mai fusese niciodată închisă cu un băiat în aceeași cameră peste noapte, iar adevărul era că toată ziua aceasta îi stârnise o serie de sentimente vechi pe care încercase să le ignore. Din ziua aceea de la doc de când implinise doisprezece ani, alungase departe orice noțiune de romantism. Altfel, nu o aștepta nimic decât o inimă rănită, nu?

— Ești.. Își mușcă buza. Ești bine acolo jos?

— Păi știi, de obicei prefer podelele de mărimea extra-large. Dar asta era tot ce aveau.

— E nostim. Ești nostim. Fixă tavanul cu privirea. Crezi că sunt ciudată cu toate astea? Nu încerc să fiu ciudată. Doar că, știi, dacă ar ști tata unde mă aflu chiar acum, n-ar fi prea fericit.

— De ce vorbim în șoaptă?

Ea zâmbi.

— Presupun că nu voiam să mă audă el.

— Amândoi suntem îmbrăcați, Hannah, iar eu sunt întins pe covorul acesta ieftin de doi pe patru. Facem ceva greșit aici?

— Nu vreau să dau impresia unui lucru rău. Părinții mi-au spus mereu să evit asta. Și mai ții minte, la Oasis, pastorul nostru de tineret ne-a spus să ne ținem departe de orice situație compromițătoare? Nu că asta ar fi compromițător. Adică, tu ai o prietenă și lucrurile între noi nu sunt de așa natură.

— Și care-i problema? Am putea dormi acum?

Ea-și aruncă brațele înapoi pe pernă.

— Nu știu. Adică tu ești un tip popular din colegiu. Fetele, ele...

— A-ha?

— Te găsesc atrăgător. Și se bucură de compania ta.

— Fetele?

— În general, da.

Își asumase deja destule riscuri participând la excursia aceasta și fără să-și dea pe față sentimentele pentru a fi călcate în picioare.

— Ai spune că e ciudat dacă aș zice că eu... n-am mai fost *niciodată* cu nimeni până acum? Se făcu mică. Nu-i venea să creadă că vorbele astea îi ieșiseră din gură. Fizic vorbind.

Încetează, Hannah. Nu faci decât să-ți înrăutățești situația.

Jason nu spuse nimic. Probabil că-și închipuia că era o idioată.

Își plesni palma peste ochi.

— Sigur, răbufni ea, asta a fost o afirmație pur ipotetică...

— Ăăă...

— Scuze. Ea chicoti. Eu, ă, n-aveam de gând să încep cu așa ceva.

Când el păstră tăcerea, ea se întinse și stinse lumina. Ce gândea el

are acolo jos? Tocmai îi împărtășise una din secretele ei, nu tocmai ceva cu care să te lauzi la colegiu, și spera să audă un răspuns de la el. Ceva. Orice.

— Noapte bună, spuse ea în cele din urmă.

— Noapte bună.

Îl auzi foindu-se în așternutul său. Și-l imaginea rânjind către ea. Ea-și strânse buzele în timp ce mintea îi lucra febril și inima îi bubuia în piept.

Destul. E ridicol.

Ea se ridică în șezut.

— Simt cum mă judeci de-acolo de jos, Jason.

— Ce?

— Ceva de genul că ți se pare că toate astea sunt complet ridicole. Ca și când aș fi un fel de creștină ciudată care face școală acasă.

— Nimeni nu crede asta, Hannah. Ai numai zece pe linie. Plus, și eu sunt creș...

— Nu mă contrazice. Știu că ai gândit-o.

— Vrei să știi ce gândesc? Eu cred că ai obținut un scor SAT mai mare decât majoritatea...

— Tocmai asta e. Se trânti înapoi în pat, dar se ridică imediat la loc. Ce-i așa rău în a nu avea o față sălbatică? Adică, mă bucur că n-am făcut toate lucrurile astea cu alt... Își făcu de lucru cu unghiile. Și adevărul e că am și eu o față sălbatică. M-ai văzut jucând Scrabble? Ai văzut vreodată cu ce cuvinte joc? Și acesta-i numai începutul. De asemenea mă sui pe acoperișul spitalului unde lucrează tata, da, până sus de tot, și șed acolo și scriu în jurnalul meu. Acoperișul este ceva interzis, știi? Trecerea interzisă. Dar mă oprește asta? Ha. Nu, pentru că sunt sălbatică. Și cine definește de fapt ce înseamnă să fii sălbatic?

Hannah îl auzi din nou pe Jason foindu-se. Oare se simțea incomod acolo jos? Ar fi vrut să aprindă lumina și să-l întrebe ce-i trecea prin minte, dar era mai bine să continue conversația în întuneric. Deja spusese mai mult decât plănuiise vreodată să-i spună, și nu avea nevoie ca el să-i vadă obrajii îmbujorați.

De ce nu spunea nimic? De ce nu puteau spune băieții ce simțeau?

Bun. O să-i ușurez eu situația.

— La ce te gândești? îl întrebă ea în șoaptă.

— Eu, ă... nu știu... cred...

— Știi ce? Își aruncă păturile deoparte, își scoase picioarele de sub cearșaf. Nu pot să fac asta. Își luă o pătură în brațe. E... e greșit. Totul e greșit, indiferent care sunt circumstanțele. Și nu pot...

Trecu pe lângă el așa cum era întins pe podea, ducând cu ea perna și pătura ei. El se trase deoparte, iar genunchiul lui îi agăță glezna ei. Aproape căzu. Se îndreptă și trecu pe lângă el.

— Hannah? Ce... Unde te *duci*?

Ea-i aruncă o privire.

— Încetează să mă mai judeci!

Când porni mai departe spre ușă, lovi cu cotul o lampă aflată în capătul mesei și o zvârli la pământ. Își lăsă capul pe spate și gemu – supărată pe ea, pe Jason, pe lampa asta idioată care nu ar fi trebuit pusă atât de aproape de o zonă prin care umblau oameni. Deschise ușa cu o smucitură și năvăli pe hol mai departe spre lifturi.

Jason rămase privind cu ochii mari umbrele create de lună și de stele. Auzi ușa închizându-se și *ding*-ul îndepărtat al liftului câteva secunde mai târziu.

— Uau! spuse el.

Ce se întâmplase?

Cu Alanna, doar arareori avea parte de asemenea izbucniri furtunoase de sentimente. Pedantă și aranjată, spunea lucrurilor pe nume. Nu era loc de confuzie. Ea spunea tot ce-i trecea prin cap, chiar dacă vorbele îi erau pline de sarcasm, pentru a proteja persoana de dedesubturi. Lui îi păsa de ea. Chiar îi păsa.

Dar Hannah? Ea *era* un copil sălbatic, în felul ei.

Asta că veni vorba de pasiune.

Derutat în egală măsură de propriile sentimente cât și de acțiunile ei, Jason se îndreptă spre parter pentru a o găsi pe prietena lui care năvălise din nou în noapte.

El spera ca măcar atât să fi învățat ea între timp. Spre ușurarea lui, o descoperi în hol, lângă restaurantul pentru micul dejun. Tocmai își

aranja așternuturile pe canapeaua din pluș, și încremeni când dădu cu ochii de el.

— Pleacă de aici.

El se lăsă să cadă pe canapea lângă ea și oftă.

— Aloooo? Își flutură mâinile spre el. Pleacă.

— Nu ești o ciudată, Hannah. O înghionți în joacă. Și dacă chiar vrei să știi, nici eu nu am fost cu nimeni.

— Nici măcar cu Alanna? Credeam că...

— Nu spun că a fost o decizie ușoară. Sunt băiat. Dar e decizia corectă. Pentru amândoi.

Hannah își plecă bărbia. Se simțea încălzită în preajma brațului său.

— N-am știut.

El se întinse și își trase o pernă la piept. Ea se ghemui pe cealaltă jumătate a canapelei, învelită în pătura hotelului. Era frumoasă. Își închise ochii.

— Noapte bună, spuse el.

Dar ea adormise deja.

Când își deschise ochii, Jason o găsi pe Hannah cuibărită la pieptul său. Era luni dimineața, iar ei se aflau în centrul atenției, într-un foaier plin de turiști ce erau cazați la hotel. Unii serveau micul dejun la restaurantul din preajmă, în timp ce alții se pregăteau de plecare. Stând în picioare lângă Jason și Hannah, recepționarul lor din seara precedentă îi privea dezaprobator.

— A fost vreo problemă cu camera? întrebă el.

— Nu, a... Jason își dresе glasul. A fost în regulă.

— Pentru că nu există restituiri, indiferent unde... dormiți.

Hannah răsе când bărbatul îi smuci de sub braț perna din inventarul camerei. Jason ridică din umeri și propuse să plece amândoi de acolo. Era timpul să își continue căutările.

O mică insistență

MOBILE, ALABAMA

Era luni, înainte de masă, iar turiștii de vacanță deja provocau plângeri din partea hotelurilor, a locuitorilor și a barurilor de pe litoral.

Sergentul Dodd nu era surprins de nimic. Și el fusese cândva puști de colegiu, în ciuda a ceea ce credeau unii dintre ofițerii mai tineri. O anumită seară în care băuse îl învățase o lecție dură. Își petrecuse toată noapte aplecat peste toaleta unui motel ca vai de el, și toată ziua următoare pentru a-și căuta portmoneul furat în care își avea cartea de identitate și cardurile de credit.

Nu, nu se afla aici pentru a judeca. Ci pentru a sluji și a proteja.

Și a-i proteja pe alții de ei înșiși era adesea parte a slujbei sale.

Speranțele lui Hannah se prăbușiră când Toyota opri la Spitalul General din Mobile. Acesta era locul ei de naștere. Se aștepta să găsească niște răspunsuri aici. În schimb, văzu placajul rezemat de peretele de lângă intrare. Iarba era îngălbenită și rărită. Ziare și gunoaie zburau prin parcare a proprietății abandonate.

— Poate că avem adresa greșită, spuse Jason de la volan.

Ea coborî din mașină, se rezemă de portieră și se gândi la

alternativele pe care le avea. Se afla la sute de kilometri de casă. Nu avea de gând să se dea bătută acum.

— Poate că e careva înăuntru, spuse ea. Vreun portar sau un gardian.

Cu blugii ei uzați, sveterul cu glugă închis cu fermoar și tenișii negri, se îndreptă spre ușile glisante de la intrare. Jason o urmă în cămașa lui ușoară din denim pe care o purta scoasă din pantalonii de blugi. Ajunseră la ușa din sticlă deodată, iar ea-și închipui ușile deschizându-se. Ca și când ar fi fost așteptată.

N-aveau ei așa un noroc.

Un afiș de pe geam avertiza că intrarea era interzisă, iar un altul oferea informații despre compania care administra proprietatea. Hannah își făcu palmele căuș la ochi și privi înăuntru. Simțea un imbold. Trebuia să intre în locul acela. Înconjură perimetrul, verificând geamurile și ușile, în ciuda obiecțiilor lui Jason.

— Hannah, tu n-ai văzut avertismentele din față?

— Ce, tu chiar îți imaginezi că cineva plătește pe cineva să păzească vechitura acesta? Eu mă îndoiesc.

Verifică o altă ușă. Când aceasta se mișcă un centimetru, se propti în ea și ușa se urni din toc. O lovi cu piciorul. A doua lovitură propulsă ușa în perete cu un *banggg*.

— Vezi? Spuse ea. Unde-i voință, e și putință.

— E o pierdere de vreme, și o să dăm de bucluc. Hai.

— Rămâi afară, dacă vrei. Stai de șase, cum vrei. Eu intru.

Intră pe un coridor pavat cu dale, unde niște lucarne lăsau o lumină palidă în interior. Un cărucior mare de rufe murdare era plin cu saci de plastic și gunoaie. Un gândac se refugie departe de lumină.

— Nu-mi vine să cred că ai intrat aici prin efracție, spuse Jason, în spatele ei.

— N-am intrat prin efracție. Ușa era deschisă.

— Nu chiar. Tu ai forțat-o.

— Eu doar am... împins-o puțin.

— Ei bine, spuse el, te rog frumos pe mine să nu mă împingi niciodată așa.

— O lovitură destul de bună pentru o fată, hm?

— Diego ar fi mândru. Danielle ar fi invidioasă.

Hannah își croia drum prin coridoarele întortocheate.

— Vii cu mine? Nu fi așa fricos.

— Ce am putea găsi aici?

— Ea ajunsese într-un cabinet vechi al asistentelor. Găsi întrerupătorul, iar lumina se aprinse. Obişnuiam să mă plimb pe lângă sala de operație veche în spitalul tatii. Partea interesantă este că, deși au renovat tot locul acela, încă păstrează toate documentele și foile de observație acolo.

— Crezi că vei găsi documente de acum două zeci de ani? Fii serioasă.

— Nu știu. Trebuie să existe un... un motiv pentru toate astea.

— Ei bine, există un motiv din care lumina funcționează. Clădirea aceasta este alimentată încă cu curent electric, ceea ce înseamnă probabil că și sistemul de alarmă funcționează. Poți să te oprești și să te gândești puțin ce căutăm noi aici, în loc să te joci de-a destinul?

— Nu vorbi așa. Nu, Jason. Aici e vorba de viața mea, da?

— Hannah, eu doar...

— Dacă vrei să pleci, prea bine. Pleacă.

Urmări cu degetul un plan al clădirii care era fixat pe birou. Îl lovi odată cu degetul, apoi se întoarse și îl lăsă pe el la recepție. De-a lungul culoarului, operele de artă ale copiilor erau încă agățate de pereți, aducere aminte a atâtor vieți tinere care trecuseră pe aici în trecut.

În fața ei, văzu ceea ce căuta.

Arhiva.

Etajere pline de foi de observație și documente umpleau încăperea mică. Cutiile erau stivuite la întâmplare, și într-un colț se afla un foto-copiator vechi. Hannah nici nu știa de unde să înceapă, în afară de faptul că știa că dorea să găsească informații din 1991. Își dorea să fi avut un nume de la care să pornească. Numele părinților adoptivi pe certificatul de naștere erau aprobate de justiție, ca parte a procesului de adopție, dar acele nume fuseseră adăugate după data propriu-zisă a nașterii ei.

Șterse praful de pe prima cutie, tuși și începu să îi frunzărească conținutul.

Jason intră în încăpere.

— Unde ți-e aerosolul?

Se așeză în fața ei.

— Nu știu.

— Uite ce e, eu sunt responsabil dacă ți se întâmplă ceva.

— Nu fă asta, Jason. Te rog. Nu fi la fel ca toți ceilalți, spunându-mi ce pot și ce nu pot să fac, și cum de sunt atât de slăbită și incapabilă să fac lucrurile pe care mi le doresc să le fac. Nu am nevoie de asta, mai ales din partea ta.

— Dar i-am promis tatălui tău că o să am grijă de tine.

Ea se așeză lângă o cutie pe care era scris *Sept. 1998*. Trebuia să găsească cutii mai vechi.

— Nu plec de aici cu mâna goală. Nu am venit până aici doar ca să...

Ușa sări într-o parte, speriiind-o, iar un ofițer de poliție năvăli în încăpere. Arma sa era îndreptată spre ea, rezemată de încheietura celeilalte mâini, din care lumina cu o lanternă.

— Mâinile la vedere, ordonă el. Acum!

Hannah își ridică brațele și se uită la Jason.

— Nu-mi spune. Tu ai chemat poliția?

— Da, exact, Hannah. Am chemat poliția. Mai degrabă tu nu ai vrut să ascuți când ți-am atras atenția, da? Mulțumesc frumos.

Ofițerul își plimbă lumina lanternei de la unul la celălalt. Odată ce se convinge că sunt inofensivi, își coborî arma. Ecusonul său spunea că se numea *Sg. Dodd*. Era un tip zvelt, de vârstă mijlocie, cu un început de chelie. Părea ușurat că nu dăduse peste tâlhari înarmați sau vreo bandă de jefuitori instabili mintal.

— Prea bine. Începu cu Hannah. Spuneți-mi ce se petrece aici.

Încă nu s-a terminat

Nu fusese tocmai visul lui Jason de a se trezi fotografiat la poliție. Începură cu el. Îl postară în fața unui fundal alb și-l puseră să țină o tăbliță cu numele lui și un număr. Zâmbiți pentru Departamentul de Poliție din Mobile. Aparatul de fotografiat țacăni de câteva ori în timp ce el le oferi diferite ipostaze de căință, frustrare și rușine. Își plecă fruntea. Călătoria nu ar fi trebuit să decurgă așa.

Urmă Hannah. Știa că era supărată pe toate astea, mai ales pentru că îi fusese întreruptă căutarea. Își pusese la lucru talentul actoricesc. Încercase fața de „sărăcuța-de-mine,” căutătura de „mai-dați-mi-pace-odată,” și mina de „n-am-vrut-să-supărăm-pe-nimeni.”

Toată povestea aceasta părea regizată. Parcă ar fi fost desprinsă dintr-un show TV.

Fotografii la poliție...

Serios?

Și apelul la care aveau dreptul...

Deci chiar așa decurgeau lucrurile în astfel de situații, hm?

Un gardian chel îl conduse pe Jason la un telefon model vechi, fixat de perete, pe un coridor cu pereți de ciment. Jason spera să reușească să scape din situația aceasta și să o protejeze pe mama lui de îngrijorări sau chiar să nu afle niciodată. Formă numărul Alannei.

— Scumpule, spuse ea. Unde ești?

— Hei. Da. Sunt... Tu cum ești? Ați ajuns la destinație?

— Tocmai ne-am cazat la un hotel în periferia New Orleansului. Nu mi-ai răspuns la întrebare, Jason. Numărul acesta mi-a apărut pe ecran ca și Administrația orașului Mobile.

— Ascultă, spuse el. Nu te speria, da? S-a întâmplat ceva, Alanna, și pe scurt, eu și Hannah suntem la închisoare.

— Închisoare? Am auzit bine? Ai face *bine* să ai o explicație bună pentru asta.

— Ei bine, nu e tocmai ce ne-am propus. Eu... uitate, suntem la două ore depărtare, și nu te rog decât să ne ajuți. Te rog.

— *Glumești*. Nu, singur te-ai băgat în asta. Singur să ieși.

Clicc.

— Alanna?

Pe fir revenise tonul.

Jason puse receptorul în furcă. Prin fereștrăuica din ușa de metal din spatele gardianului văzu niște oameni mărșăluind cu cătușe și uniforme portocalii de închisoare. Chiar nu-și dorea să intre acolo. Era un tip cumsecade. Nu putea crede că se afla aici.

Spre ușurarea lui, gardianul îl conduse printre birouri și telefoane ce sunau, spre un birou din colț, cu pereți din placaj și jaluzele la geamuri. Văzu părul lung și negru al lui Hannah și ochii ei mari, rotunzi și triști, și îi venea să o sugrume pentru faptul că-l băgase în buclucul acesta și îi ignorase avertismentele. Dar aproape la fel de mult își dorea să o tragă aproape de sine și să o strângă la pieptul său, să o asigure că aveau să încerce altă pistă pentru a o găsi pe mama ei biologică.

Hannah ședea în biroul slab luminat. Pe birou, se afla o plăcuță care-l identifica pe sergentul Dodd. Ceasul de pe perete arăta 2:05 p.m. Pe perete stăteau agățate un șir întreg de cătușe, la fel cum atârnă hainele de un cuier. Asta ar fi trebuit s-o intimideze? În clipa de față, nu-i păsa. Toată călătoria aceasta era o risipă. Întreaga ei viață era o enigmă.

N-ar fi trebuit să fie în viață. Nu era dorită.

De ce exista de fapt?

Sergentul Dodd apăru pe ușa din spatele ei și înconjură biroul spre scaunul său ergonomic. Uniforma lui neagră includea o cravată neagră, un ecuson din alamă lustruită și galoane galbene la mâneci. Își rezemă bărbia în podul palmei și cotul de birou și o privi studiind-o.

Ea-și plecă bărbia și își făcu de lucru cu mânecile sveterului ei.

— E și Î. Efracție și încălcarea proprietății. Înțelegeți care sunt consecințele? Dodd nu clipea, iar când ea nu-i răspunse, el continuă: De ce ai intrat acolo?

Ușa se deschise din nou și un gardian îl zori pe Jason să intre în încăpere. Prietenul ei își încrucișă brațele și se rezemă de peretele de lângă ea. Cu toate că știa că el nu era încântat de ea, se simți întărită de apropierea lui.

— Bun, îi spuse ea sergentului. O să vă spun.

Ea-i întinse certificatul ei de naștere uzat și îi relată toată povestea, cât știa ea din ea, de la început la sfârșit. El ascultă. Privirea îi dovedea compasiunea și atenția.

— Și-acum iată-mă. Am venit până aici, spuse ea. Mobile General a fost locul în care speram să găsesc vreun răspuns. Ei bine, s-a dovedit un drum infundat. Un zero mare. Dacă asta mă face delicventă, îmi pare rău. Nu știu. Dacă aveți de gând să mă aruncați la pușcărie, vă rog să termină odată cu asta, pentru că...

Se opri și se uită la Jason.

Privirea sergentului Dodd se aplecă spre certificatul pe care-l ținea în mână.

— Pentru că, continuă ea, tatăl meu, tatăl meu adoptiv, o să mă ucidă. Și o să te ucidă și pe tine, Jason.

Jason oftă și se prăbuși pe scaunul de lângă ea.

— „Clinica Owens”, murmură sergentul, citind din certificat. „Mama transferată înainte de naștere.” Hm, asta e neobișnuit. Se întoarse spre computerul său de pe birou, tastă câteva cuvinte și acționă tasta Enter. Compară ceva de pe ecran cu documentul aflat în mâinile sale, apoi se întoarse și scotoci după ceva pe etajerele din spatele biroului său. Se întoarse cu un dosar în mână. Hannah, semnătura aceea de acolo, cea marcată *Informator*, este de obicei cea a unui membru de familie sau poate a unui tutore. Știi a cui este?

— Nu. Nu pot nici măcar s-o descifrez. Tot scrisul acela parcă ar fi niște zgârieturi pe hârtie.

Sergentul Dodd nu asculta. Zâmbea cu gura până la urechi.

Chiar zâmbea.

Ei bine, nu era nostim, pentru că aceasta era viața ei, și trecutul ei, iar acum omul acesta care controla o parte din viitorul ei își bătea joc de tot ce era important pentru ea.

— Știi, asta, ă... Scutură din cap. Ce șanse există pentru așa ceva?

Ce tot spunea sergentul acolo? Șansele ca ea să meargă la pușcărie? Șansele ca tatăl ei să o ucidă pe ea și pe Jason înainte de a face apoi închisoare pentru asta?

— Acum douăzeci de ani, spuse sergentul Dodd, eram proaspăt polițist, proaspăt de tot, și aveam probleme la o clinică locală de avorturi. Fuseseră niște amenințări cu bombă, niște amenințări cu moartea, și alte cele. Am discutat cu un medic și cu două asistente, și motivul pentru care îmi aduc aminte de asta a fost acela că una din asistente, ei bine... a fost foarte amabilă cu mine.

Hannah își îndepărtă părul din față.

— Așa?

— Ține. Îi întinse certificatul de naștere, împreună cu un alt document. Aceasta este declarația uneia dintre asistente. Te rog. Uită-te puțin peste ea.

Hannah se uită de la o hârtie la cealaltă, nesigură de ce ar fi trebuit să vadă. Ajunsese într-un drum înfundat acolo în clădirea evacuată a spitalului, și avea puține speranțe să mai descopere ceva nou și vital aici într-o secție de poliție.

— Semnăturile astea... Se uită mai aproape. Ah. Sunt identice.

Sergentul Dodd încuviință din cap.

— De ce mi-ar semna o asistentă de la clinică certificatul meu de naștere?

— Habar nu am. Îi luă documentul. Numele ei este Mary. Mary Rutledge. Îi îndemnă pe Hannah și pe Jason să vină de partea lui de birou, și tastă din nou ceva pe tastatura sa. Așa, uitați-o, nu are număr de telefon. Doar o adresă, și nu a mai fost verificată de o vreme. Își deschise pixul, notă adresa pe spatele cărții sale de vizită și i-o întinse lui Hannah. Noroc.

— Stați puțin. Cum rămâne, știți... cu toate...?

Ofițerul își coborî vocea și aruncă o privire prin crăpăturile jaluzelelor de la geamuri.

— O, eu nu mi-aș mai bate capul cu asta. Își pivotă scaunul, și se aplecă spre ea. Uite, imi pare foarte rău pentru neînțelegerea asta, da? Sper că nu vei avea o părere prea proastă despre orașul nostru și că te vei mai întoarce aici.

Hannah își mușcă buza.

— Deci suntem liberi să plecăm?

— Dacă doriți.

Ea-i zâmbi lui Jason. Scutură din cap și se strădui să-și rețină lacrimile. Ar fi vrut să-i mulțumească omului acestuia, dar se temea că avea să își piardă controlul dacă își deschidea gura.

— Jackie de acolo vă va da lucrurile și vă va întocmi actele de eliberare, spuse sergentul.

Ea se ridică și se îndreptă împreună cu Jason spre ușă.

— O, stați o clipă. Sergentul Dodd se ridică de pe scaunul său și își proțăpi mâinile în șolduri. Spune-mi Hannah, ce vei spune? Dacă o găsești pe mama ta, ce o să-i spui? Sunt doar curios.

— Nu... nu știu.

— Ei bine, soția are vorba asta: „Omul este o făptură minunată, dar plină de defecte.“ Iar acum e însărcinată cu al patrulea copil al nostru, numai ce am aflat vestea, așa că cred că înțeleg puțin din ce experimentezi și cât de greu trebuie să-ți fie. Viața nu este întotdeauna în negru și alb. Uneori lucrurile sunt destul de încâlcite. Așa că urăște crima. Dădu din cap. Dar nu și pe criminal.

Hannah se gândi îndelung la cuvintele lui.

Jason dădu mâna cu ofițerul și își plecă fruntea cu recunoștință.

— E ora 2:40 p.m., spuse sergentul Dodd, iar soarele este încă sus pe cer. Duceți-vă. Ziua asta nu s-a sfârșit încă.

NEW ORLEANS, LOUISIANA

Marțea Grasă. Era traducerea literală pentru „Mardi Gras“, ultima zi înainte de începutul Postului – întotdeauna patruzeci și șase de zile

înainte de duminica paștelui. Era de asemenea numele unei aşezări aglomerate din Cartierul Francez. Astăzi era abia luni, dar emoția era palpabilă în timp ce orașul N'awlins, cum îi spuneau unii, se pregătea pentru ziua cea mare.

Palpabilă... Lui Truman îi plăcea cuvântul. Însemna că aproape o puteai simți.

Să simți în același mod în care mâinile puteau *palpita* și să reanimeze o inimă slăbită.

— Liniștește-te, inimă a mea. Își duse amândouă mâinile la piept, cu ochii ținți la prada sa cu părul blond aflată de cealaltă parte a mesei din Fat Tuesday.

— Poftim? întrebă Alanna asurzită de larma din local.

El își arcui o sprânceană.

— M-ai auzit.

— Ba nu, Truman, nu te-am auzit. Las-o baltă, ciudatule. Nu vrei să-mi mai cumperi o Cola?

— Știi, înțeleg că ești supărată. Ești sigură că nu vrei ceva mai... tare?

— Nu, mersi.

Sorbi ultima gură din sucul ei.

— Să fie un accident că prietenul tău se află în spatele gratiilor împreună cu o femeie pe care o cunoaște de-o viață, în timp ce tu te afli în acest oraș al dragostei, împreună cu un bărbat pe care tocmai ai început să-l descoperi?

— Nu știu *ce prostii* tot îndrugi acolo.

— Eu, spuse el, plesnindu-se peste piept cu palma, sunt omul acela.

— Poate că am nevoie de ceva tare.

— O să ți se facă rău înainte să înceapă petrecerea, o avertiză Truman. Crede-mă, eu unul nu permit alcoolului să mă vrăjească cu cântecul lui de sirenă. Am urechi pentru un singur cântec.

B-Mac, ca la comandă, ciupi corzile chitarei lui la masa alăturată și cântă: „Acesta este rostul vieții. Acesta este rostul vieții.”

Simțurile de junglă ale Alannei erau acordate mult mai fin decât simțurile lui Hannah. Ea simțea foarte clar ce se petrecea aici, și se împinse în spate în scaunul ei înainte să cedeze complet în fața farmecului neasemuit al lui Truman.

- De fapt, unde i-i capul lui Jason? În închisoare? Toată povestea asta îmi face rău. Ea se ridică de la masă și porni spre ieșire.
- Unde pleci? Nu trebuie să pleci, spuse Truman.
- Eu... trebuie să-l sun pe doctor.

Drumuri încurcate

MOBILE, ALABAMA

Soarele târziu al amiezii se prelingea precum mierea printre sciorchinele de frunze de stejar, încălzind fața lui Hannah. Ea se făcu mică în locul pasagerului, în timp ce Jason oprea în fața blocului de apartamente din cărămidă. Era o clădire mică, cu șase sau opt locuințe, ghemuită la periferia orașului. Doi bărbați în blugi soioși se rezemau de un microbuz alb și murdar, dar își ridicară ochii la sosirea mașinii strălucitoare închiriate și porniră șanțoși spre partea din spate a apartamentului.

Un Chevy Celebrity vechi era parcat în față. Oare Mary Rutledge era acasă? Avea să dorească să vorbească despre cele întâmplate în urmă cu atât de mult timp?

Jason lăsă motorul pornit.

— Vrei să vin cu tine?

Hannah își întredeschise buzele, și aproape că-i spuse să întoarcă mașina. Își dorea să cunoască adevărul, dar dacă adevărul nu era cel pe care și-l dorea? Dacă întâlnirea mergea bine, avea să afle singură. Dacă mergea prost, avea să aibă nevoie de timp și spațiu pentru a procesa lucrurile.

Scutură din cap. Se descurca singură cu asta.

— O să fiu chiar aici, spuse Jason. Nu plec nicăieri fără tine.

Cu certificatul ei de naștere în mână, Hannah se desprinse de mașină și porni spre clădire. Se întoarse o dată și văzu privirea

îngrijorată a lui Jason. Ea-i zâmbi, ca și când ar fi vrut să-i spună „O să fiu bine. Dar înalță repede o rugăciune pentru mine, pentru orice eventualitate.”

El îi zâmbi la rândul său.

Ea-și luă sveterul și se întoarse cu fața spre treptele din fața clădirii. Era momentul crucial.

În interior, un coridor lung se întindea pe toată fațada clădirii. Cu toate că avea nevoie serioasă de reparații, locul era măturat și curat și nu purta nicio urmă din graffiti-urile pe care le văzuse câteva străzi mai încolo. Nu părea a corespunde cu adresa unde ar fi putut locui o asistentă. Poate că se ocupa de îngrijirea la domiciliu a unui rezident în vârstă. Părea o explicație oarecum logică.

Coridorul principal al clădirii avea uși de ambele părți și o scară ce ducea la etajul doi. Hannah verifică numele de pe cutiile poștale negre prinse de perete.

#2 – Rutledge.

Se îndreptă spre a doua ușă de pe coridorul pavat cu piatră.

Mary Rutledge se afla la geamul de la bucătărie, spăla vasele la chiuvetă și se gândi din nou la fața acelei femei, doamna Porter. Sau cum o fi fost acum numele ei. Însă schimbarea numelui nu schimba persoana din spatele lui.

Cu siguranță nu fusese un accident faptul că amândouă se aflaseră acolo în seara zilei de sâmbătă.

La Publix-ul din cealaltă parte a orașului.

Pe exact același culoar.

Cu curiozitatea ațâțată, Mary o urmăse pe femeie până afară în parcare. Rămase în urmă, dar reținu numărul de pe tăblița de înmatriculare a mașinii. Avea o memorie bună, iar a doua zi de dimineață îi repetă numărul fratelui ei DeSean, în timp ce acesta se îndrepta de dimineață spre locul lui de muncă.

— De ce faci asta? o întreabă el. Mary, ce s-a întâmplat?

— Nu-i nimic ilegal să încerci să afli proprietarul unei mașini, nu? Ești avocat. Poți afla chestii de genul acesta cât ai zice pește. Cred

că este a unei femei care aproape și-a născut copilul în mașina ta, demult.

— Glumești, nu-i așa? întrebă el chicotind. Asta se întâmpla acum douăzeci de ani.

— Nouăsprezece și jumătate. Verifică asta pentru mine, te rog, bine?

— O să verific, spuse el. Și, nu, nu e ilegal.

Era limpede că bunul Dumnezeu lucra prin căi tainice. Chiar în viața lui Mary, fără doar și poate, Dumnezeu a făcut atât de multe. Nu că ar fi meritat ceva ea însăși. Avea greșelile ei; făcuse lucruri de care nu era mândră. Tocmai de aceea părea atât de misterios că El totuși alegea să lucreze prin ea, că El nu lăsa nesăbuinta ei să-L împiedice să-Și manifeste măreția.

Începu să cânte despre măreția aceea când clăti un vas din ceramică și îl rezemă pe uscătorul de vase. Măinile îi erau încă ude când auzi un ciocănit la ușă. Își șterse mâinile, își vâri picioarele în papucii de casă și traversă în grabă sufrageria.

Alt ciocănit.

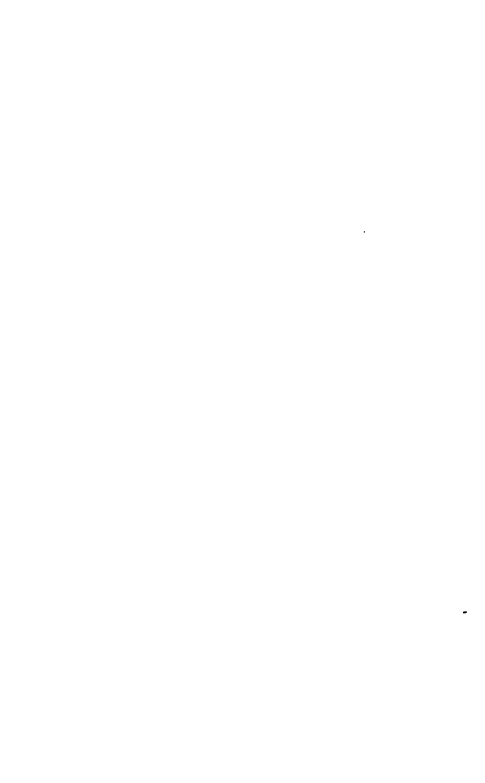
Mary privi prin vizor și zări o fată drăguță, albă, cu ochi căprui și părul lung de culoarea castanei. Părea prea tânără pentru a fi o locatară din imobilul acesta, și se uita într-o parte și în alta a coridorului, ca și când n-ar fi fost sigură dacă ar fi trebuit să fie aici.

Dar Mary era sigură. Da, știa.

Probabil că era o parte din intuiția ei feminină.

— O, scumpo, spuse ea în șoaptă. Ai venit unde trebuie.

Își netezi fusta și deschise ușa.

PARTEA A III-A

Crisalida

*„Lasă-L pe Dumnezeu să te transforme
într-o persoană nouă, schimbându-ți modul de a gândi.
Atunci vei ști ce dorește Dumnezeu să faci.”*

— ROMANI 12:2 (ADAPTARE DUPĂ NTL)

Un actor într-o distribuție greșită

După ce Hannah bătu a doua oară la ușă, aceasta se deschise și în ea se prezentă o femeie de culoare, atrăgătoare, de vârstă mijlocie, cu ochi mari, deasupra pomeților osoși. Purta o fustă lungă, largă, și un sweater cenușiu tricotat peste o bluză albă.

— Da? Cu ce vă pot ajuta?

Hannah înghiți greu.

— Dumneavoastră sunteți doamna Rutledge? Mary Rutledge?

— Da.

— Sper că nu vă deranjez. Eu doar... nu știu cum să procedez, ă... Își ridică certificatul de naștere și fonat. De ce ați semnat hârtia aceasta?

Maria luă documentul, îl ținu la distanță pentru a-l vedea mai bine, iar ochii ei scăpărară.

— Te rog. Intră... Hannah.

Interiorul apartamentului era modest, dar bine întreținut. În ghivece din lut creșteau plante, draperiile erau legate cu eșarfe ornamentale, iar încăperile erau luminate cu veioze de masă, care le confereau căldură. Un televizor vechi cu diagonala de vreo 30 de centimetri se afla pe o ladă acoperită cu o bucată de material. Hannah fu poftită să ia loc într-o zonă micuță de servit masa, unde lumina zilei cădea încă pe masa din sticlă de lângă geam.

— Așa. Mary îi puse înaintea un pahar cu ceai cu gheață. Sper

că nu e prea dulce pentru tine, dar eu îl prepar cu nectar de agave. Presupun că e mai sănătos decât zahărul.

Ea luă o gură.

— E bun.

Gazda ei strecură un șervețel din hârtie sub paharul ei și se așeză de cealaltă parte a mesei cu propriul ei pahar cu ceai. Puse certificatul de naștere între ele.

— Deci cât de multe știi?

— Nu prea multe.

— Cum m-ai găsit, dacă nu te superi că te întreb?

— Probabil că pare ciudat, dar un ofițer de poliție v-a recunoscut semnătura.

— Hmm. Probabil că a fost sergentul Dodd.

Hannah încuviință din cap.

Mary aranjă fructele dintr-un bol aflat pe masă. Șterse condensul de pe paharul ei cu un șervet. Își ridică privirea, iar în obraji îi apărură gropițe.

— Era o fată drăguță, Hannah. Semenii cu ea.

— Vă aduceți aminte.

— Sigur că mi-aduc, dragă. Cumva, întotdeauna am știut că o să te întorci.

Hannah trase de șiretul de la glugă.

— Povestești-mi despre ea.

— Avea optsprezece ani. Era mai tânără decât ești tu chiar acum, nu? Abia dacă avea optsprezece ani și ducea povara întregii lumi pe umerii ei. A venit la clinică și eu... ei bine, nici eu nu eram cu mult mai în vârstă. Dar eram mai *bătrână*. Ochii lui Mary se întunecară. Știi, fetele care veneau acolo, chiar știau ce voiau. Erau sigure pe ele. Dar mama ta era diferită. În ea... se dădea o *bătălie*.

Cuvântul acela răsună în capul lui Hannah. *Bătălie*. Și asta ar fi trebuit s-o facă să se simtă mai bine? Ar fi trebuit să se simtă mângâiată de faptul că știa că mama ei nu fusese sigură dacă să întrerupă sarcina sau nu?

— Hannah? Mary se aplecă înainte, iar ochii i se făcură mari. Eu sunt cea care a dus-o pe mama ta în spate și... a pregătit-o pentru procedură.

— Avort.

— Așa e, dragă. Avort.

Cuvântul rămase în aer, iar femeia mai în vârstă luă o nouă gură de ceai.

În ciuda sentimentului de seninătate din apartament, măruntaiele lui Hannah erau într-o continuă frământare.

— A încercat să mă convingă pe mine că lua decizia corectă, spuse Mary. Dar de fapt pe ea încerca să se convingă de asta. Mi-a spus că nici măcar nu-l cunoscuse pe individul acela. Nu-i știa numele. Îl întâlnise la bar, petrecuseră o noapte împreună, după care el s-a făcut nevăzut.

Hannah simți cum îi tremură bărbia. Cam aici se oprea orice tentativă de a-și găsi tatăl biologic.

Mary se întoarse într-o parte pe scaunul ei, dar rămase cu ochii la Hannah.

— Am ascultat-o. Am ascultat-o la fel cum am făcut-o cu alte o sută de fete înaintea ei. Am încuviințat din cap. I-am spus că o înțeleg. Pentru unele dintre fetele acestea, eu eram singura lor prietenă. Până în ultima clipă, mama ta i-a spus doctorului că nu era sigură dacă dorea să facă asta. Dar el i-a spus că era prea târziu. Eu o pregătisem deja, după cum am spus, și aveau să se piardă timp și bani dacă se răzgândea. La fel ca în orice afacere, presupun. Astea sunt întotdeauna ultimele lucruri la care să te gândești.

— Deci ar fi putut să plece?

Mary încuviință.

— Dar n-a făcut-o, spuse Hannah.

Mary o privi în față.

— Nu, draguță. N-a făcut-o.

În cazul acesta, își dădu seama Hannah, situația mamei ei era mai rea decât în cazul unei sarcini nedorite. Era un copil nedorit. Nu ar fi trebuit niciodată să ajungă până aici. O parte din ea sperase că supraviețuirea ei se datora unei răzgândiri de ultimă clipă a mamei ei biologice. Speranța aceea tocmai fusese spulberată, și-și înghiți cu greu un torent de emoții. Se simțea ca un actor într-o distribuție greșită, pe o scenă pe Broadway, fără să aibă habar care îi era replica în această scenă sau care îi era rolul în distribuție. Cu pielea furnicăată

și picioarele amorțite, ședea încordată în scaunul din lemn din sufragerie.

— De ce n-a făcut-o? întrebă Hannah sugrumată. A spus de ce?

— Nu mi-a spus prea multe despre asta, spuse Mary. Se părea că erau lucruri pe care nu dorea să mi le spună mie sau altcuiva. Dar mama ta, ea avea toată viața înainte pentru a fi trăită. Era inteligentă. Am știut asta imediat, când am privit-o în ochi. A spus că avea o bursă la colegiu și spera să facă o carieră. Sigur, n-ar fi putut face nimic din toate astea cu un copil.

— Adică cu mine?

Mary își întoarse privirea.

— Pe la jumătatea procedurii, ceva a mers prost. Îmi doresc să știu ce anume. Medicul m-a trimis afară după prosoape curate și instrumente sterile. Ei bine, când m-a întors, ea tocmai se trezea. Medicul i-a spus că a fost o „încercare eșuată.” Și a mai spus că s-ar putea să trebuiască să se mai întoarcă odată a doua zi.

— Am citit despre câteva cazuri de felul acesta. Dar era normal?

— Pentru el.

— Ați văzut să se întâmple așa ceva mai mult de o dată?

Durerea din ochii femeii mai în vârstă era întunecată și profundă. Se întoarse spre geam și luă o gură de aer.

— Acolo s-au întâmplat niște lucruri, Hannah. Niște lucruri teribile. Lucruri pe care m-au pus să le fac. Când ți se spune ceva de suficient de multe ori, ajungi să-l crezi.

Ochii negri ai lui Mary se făcură mari, concentrați asupra unui punct în depărtare, iar când vorbi din nou, o făcu cu o voce stinsă.

— Era ȧesut, asta ne-au spus. ȧesut care nu putea supraviețui. ȧesut neviabil.

Hannah nu se putea urni din loc. Își simȧea pulsul bătându-i în ȧample.

De cealaltă parte a mesei din sticlă, femeia mai în vârstă își rememora amintirile amare cu ochi umezi. Buzele i se întinseră, subȧiri, și fiecare rid al feȧei ei vorbea despre poveri pe care le purtase cu mult timp în urmă.

Hannah se gȧndi la cuvintele sergentului: *Urăȧte crima. Dar nu și criminalul.* Iar inima ei se deschise înaintea doamnei Rutledge.

— Mama ta, ea... Mary se îndreptă de spate și se întoarce cu fața spre Hannah. S-a întors a doua zi. Eu, mă aflu în hol, iar ea mi-a spus că dorea să finalizeze procedura. Nici un bărbat nu o însoțea. Nici o rudă cu care să pot vorbi. A spus că nu se poate altfel. Ei bine, când m-am uitat la ea și m-am gândit, măi să fie, dar fetița aceasta e în travaliu, și e doar prea tânără și naivă ca să-și dea seama. Aveam două alternative. Știam că-mi voi pierde slujba, dar nu aveam cum să pot ignora ceea ce se afla drept în fața ochilor mei. Am ales s-o duc la spital.

— La Mobile General?

— Acum e închis, dar pe atunci era cel mai apropiat loc unde să o duc. Când am ajuns acolo, era gata pentru sala de nașteri. M-a implorat să rămân cu ea. Chiar eram singura persoană pe care o avea, așa că am rămas. Fratele tău a venit primul. O să-mi amintesc întotdeauna...

— Fra... fratele meu?

Mary își ridică privirea.

Hannah simți cum începe să-i ardă fața, iar sprâncenele i se împreună. Abia putea pricepe ceea ce tocmai auzise.

— Iertați-mă. Ce tot spuneți acolo?

— O, Hannah. Buza superioară a lui Mary tremura. Mama ta era însărcinată cu gemeni.

Gemeni?

Nu, niciodată nu auzise nimic despre asta. Imposibil.

— Mai întâi s-a născut fratele tău, și mi-l voi aminti mereu. Era atât de micuț. Mai puțin de o jumătate de kilogram. Mary își puse o mână peste cealaltă și privi în jos la ea. Și era... rănit. Brațul, îi lipsea. Lipsea cu desăvârșire. Îi fusese smuls în tentativa eșuată. Și era...

Hannah își strânse faldurile sveterului.

— Tremura, spuse Mary. I-am văzut durerea, și... nu am văzut nici un țesut. Am văzut doar fața unui copil.

O lacrimă alunecă fierbinte pe obrazul lui Hannah. Scutură din cap.

Fratele meu? Fratele meu geamăn? În toți anii aceștia în care am simțit că parcă lipsește ceva, și în tot acest timp aveam dreptate?

— Dar tu... Mary își ridică bărbia, și un zâmbet ușor îi înflori pe

buze. Atinse certificatul de naștere aflat între ele pe masă. Hannah, tu ai fost surpriza *cea mare*. Nimeni nu știa de tine, nici măcar mama ta. Ai venit pe lume, și aveai ochii aceia mari. Abia dacă aveai un kilogram, dar erai acolo. Limpede ca lumina zilei. Și pur și simplu... *frumoasă*.

Hannah nu se urni când femeia se ridică în picioare și trecu pe lângă ea. Toate astea erau prea mult pentru ea ca să le poată pricepe. Își despărți buzele și trase adânc aer în piept, temându-se că s-ar fi putut sparge și să se spulbere în neant dacă scotea o vorbă. Era o statuie. Avea să supraviețuiască dacă nu se mișca și nu încerca să răspundă.

Mary se întoarse târându-și picioarele și puse un obiect mic pe certificatul de naștere.

O brățară de spital.

— Nu m-am mai întors niciodată la clinica aceea, spuse ea. Și nu am mai lucrat niciodată ca asistentă.

Ochii lui Hannah priveau țintă la brățară. O ridică, atât de subțire și îngălbenită de vreme. Nu doar că purta înscrisă data nașterii ei, dar de asemenea identifica și numele pacientei: Alyssa Porter.

— A fost a mea?

— A mamei tale. Mi-a dat-o când a plecat din spital.

Alyssa. Acesta era numele mamei mele.

— Apoi, spuse Mary, ea a plecat pur și simplu. O, au căutat-o, dar ea și-a schimbat numele și a dispărut cu totul.

Ne-a părăsit. N-a vrut să aibă nimic de-a face cu noi.

— Fratele meu. Cât timp a trecut până să... știți...?

— Hannah, părinții tăi v-au adoptat *pe amândoi*.

— Poftim?

— Treceam din când în când să vă văd pe amândoi acolo pe secția de terapie intensivă de la nou născuți. Mama și tatăl tău, erau întotdeauna acolo. Ședeau lângă voi și vă citeau, ție și fratelui tău din Biblie. Erau oameni care se rugau, din câte țin minte. Și el s-a luptat *din răspuțeri*, dar fratele tău nu a părăsit niciodată spitalul. A murit după patru luni după ce v-ați născut amândoi.

Imagini ale lui Grace și Jacob Lawson se învăteau prin mintea lui Hannah. Văzuse fotografii de-ale lor de pe vremea când aveau

douăzeci și ceva de ani, și și-i imaginează acum la vitrina de la nou-născuți din spitalul care acum stătea pustiu în periferia orașului.

Părinții ei adoptivi. Ei au fost acolo pentru ea de la bun început.

Și pentru fratele ei, de asemenea.

Mamă și tată, îmi pare atât de rău. Nu aveam nicio idee. Nici cea mai mică idee.

Mary își șterse ochii și sorbi din ceaiul cu gheață. Această asistentă, această asistentă de la clinica de avorturi, își sfidase șeful și renunțase la cariera ei de dragul a doi copii atât de mici care ar fi încăput într-o pungă de hârtie.

Ia stai puțin. Hannah se încruntă. De ce nu-i povestiseră părinții ei despre toate astea? De ce încercaseră s-o împiedice să întreprindă călătoria aceasta și să descopere aceste taine din trecutul ei? Merita să cunoască adevărul. Merita șansa de-a o găsi și a o întâlni pe mama ei biologică. Nu avuseseră niciun drept să o țină departe de asta.

Mary se aplecă peste masă și-i spuse în șoaptă:

— Hannah?

Își ridică privirea.

— Știu unde e mama ta biologică. Am văzut-o acum câteva zile.

— Aici? Hannah înghiți în sec. În Mobile?

— Chiar aici, scumpo.

Bărbia lui Hannah tremura.

— Știam că era ea, spuse Mary, din clipa când am văzut-o, dar nu era în dispoziția să vorbească. Eu însă nu m-am putut răbda. Fratele meu e avocat, foarte bun în meseria lui, așa că i-am cerut ajutorul. Ei bine, mama ta și-a terminat educația și are o carieră. Chiar a ajuns departe, fără doar și poate. Numele ei este... Cindy Hastings. Lucrează la o firmă de avocatură aici în oraș. S-a întors în sfârșit acasă după toată alergătura.

Cindy? Alyssa? Indiferent care era numele ei, era aproape.

— Uite-aici. Mary îi întinse o carte de vizită.

Cu litere în relief, de culoare verde închis, pe fond de alb-fildeș, pe cartea de vizită erau notate adresa website-ului și numărul de telefon al firmei Conwell și Hastings, avocați. În dreapta era numele al lui Cindy Hastings.

— Mulțumesc, băigui Hannah.

— O, scumpo. Mary o strânse de mână. Mulțumesc. În toți anii aceștia, amintirile pe care le aveam în minte... trebuia să le spun odată.

Se ridicară în picioare, ținându-se încă de mână, dar Hannah nu reușea să găsească curajul de a o îmbrățișa. Pur și simplu nu putea. Avea să se frângă. Abia mai putea respira.

În schimb, îi mulțumi din nou lui Mary și ieși pe coridorul lung și întunecat. În clipa când Hannah auzi ușa închizându-se în urma ei, inhală aer cu greu. Se prăbuși lângă zid, rupse în bucăți cartea de vizită și alunecă pe podea. Ținându-și capul în mâini, plânse cu suspine.

Furtuna

Jason nu o mai văzuse niciodată pe Hannah așa. Îi povesti pe scurt totul – fratele ei, supraviețuirea, rolurile mamei ei biologice și ale părinților ei adoptivi. Nu știa ce să spună. Ținu în mână brățara de la spital și simți o legătură cu ea ca niciodată până atunci.

La cererea lui Hannah, o duse la cea mai apropiată ieșire la plajă. Rămase privind pe geamul ei cea mai mare parte a drumului, iar el nu reuși să-i vadă fața. Când ea insistă că avea nevoie de puțin timp singură, el încuviință cu capul și îi spuse că avea s-o aștepte în mașină. O privise plimbându-se prin nisip și dispărând mai apoi din câmpul lui vizual după câteva tufe de ierburi înalte ce se unduiau în briza mării.

Avea să fie în regulă? Era îmbrăcată cu blugi și sveterul ei cu glugă, dar soarele era spre apus, și nu voia să se răcească odată ce întinericul se lăsa peste golf.

Se lăsă pe spate în scaunul șoferului și începu să lovească volanul cu amândouă mâinile.

Își potrivea cablul încărcătorului asigurându-se că telefonul i se încărca.

Începu să caute printre programele radio, dar melodiile îi păreau toate banale și fără conținut.

— Doamne, se rugă el. Ce ai vrea să fac eu?

Douăzeci de minute mai târziu, Hannah încă nu se întorsese

de pe plajă în lumina ce scădea văzând cu ochii. Își închise mașina închiriată și se duse s-o caute pe prietena lui. Însemna atât de mult pentru el. Știa cum s-o învioreze și cum s-o facă să râdă.

Dar știa, oare, și cum să o mângâie atunci când inima îi era frântă?

Pe cât de neajutorat se simțea, nu o putea lăsa de capul ei.

— Hannah?

Valurile veneau iar și iar spre el, cu fețele lor de culoarea smaraldului sclipind în ultimele minute de lumină ale zilei, apoi își închideau ochii, și loveau, tuciurii și întunecate malul.

— Hannah? Unde te-ai dus?

Zări în cele din urmă o siluetă familiară în apus. Era rezemată de o stâncă, cu coatele sprijinite în genunchi. Ținea ceva în mână.

— Hei. Se așeză lângă ea pe nisip. Trupul ei era cald lângă al lui, și îi mirosi șamponul de la hotel.

Ea clipi repede, alungându-și lacrimile din ochi.

— Nu știu ce să fac, Jason.

— Te duci s-o vezi?

— Nu știu. Ținea în mână cartea de vizită a mamei ei. După ce-l făcuse să oprească la un magazin de la colț după o rolă de scotch, o lipise la loc, potrivind bucățelele ca un puzzle. Aceasta este femeia care nu a vrut să aibă nimic de-a face cu mine, ai uitat?

— Ei bine, n-am bănut atâta drum ca să ne dăm bătuți.

— Dar dacă cel mai bun mod de a face față realității ar fi să mă întorc și să plec? Atunci nu m-a vrut. Cine spune că o să vrea să mă vadă acum?

— Oricum ar fi, nu trebuie să afli?

— Da, încuviință ea din cap. Da, trebuie să încerc.

Acum mai semăna cu fata cu care crescuse.

— Cum rămâne cu părinții tăi? O să-i suni și o să le spui despre fratele tău?

— Ha. În clipa în care fac asta, tata urcă în avion și vine după mine. Știi cum e. Poate că are totuși dreptate. Poate că nu ar fi trebuit să aflu toate astea. Adică, în adâncul sufletului... Vocea lui Hannah se frânse, și își îndreptă ochii spre valuri. Întotdeauna am avut sentimentul

acesta că n-ar fi trebuit să fiu aici. Iar acum știu. Presupun că e vorba de fratele meu care ar fi trebuit să fie în viață.

— Hannah, nici măcar nu spune una ca asta.

— E adevărat, Jason. Cumva eu... Își mușcă buza. Întotdeauna m-am simțit așa.

El veni mai aproape de ea.

— Ascultă, nimic din toate câte s-au întâmplat nu sunt din vina ta.

Ea se rezemă de el, iar el o cuprinse în brațe. Ea-și vărsă tot năduful pe care-l adunase în timpul acelei zile, tremurând lângă el, iar el începu să o lege. Îi spuse că ar face bine să nu se gândească să plece nicăieri. Ce s-ar fi făcut el fără cea mai bună prietenă a lui alături? Îi îndepărtă părul din ochi, își rezemă capul de al ei și privi peste apele biciuite de vânt la soarele ce apunea.

— Uite ce zic eu, spuse el. Deseară, găsim alt hotel și te culci puțin – în pat de data asta, nu în hol. Apoi, mâine dimineață, te duc la Conwell și Hastings ca să te întâlnești față în față cu mama ta. Ce zici, Hannah? Pare un plan serios?

Ea încuviință și se ghemui și mai aproape de el.

După lacrimile din seara aceasta, Hannah folosi eșantionul din crema de exfoliere de la hotel pentru a-și curăța fața. Obrajii o furnicau acum și miroseau a eucalipt. Nu purta machiaj, cu toate că oricum nu prea avea nevoie de așa ceva. Ședea cu picioarele încrucișate pe pat, cu pantaloni de trening și o bluză simplă. Părul și-l prinsese într-un coc relaxat. Jurnalul îi stătea în poală, pentru că încercase să pună în cuvinte jumătate din ceea ce simțea.

Despre femeia numită Cindy Hastings.

Despre părinții ei adoptivi.

Despre Jason, desigur.

— Hannah? O bătaie la ușă o anunță că se întorsese. Pot să intru?

— Intră.

— Hei. Intră în cameră, cu mâinile îndesate în buzunare. Te simți bine?

Ea încuviință din cap.

— Bun, spuse el. Mă duc, să dorm în mașina de gheață. E mai bine, știi, dacă mă ghemuiesc undeva... altundeva decât aici.

Ea chicoti. *Nu-ți face iluzii cu asta.* Nu se plângeau băieții întotdeauna că le era prea cald în timp ce fetele se înfofoleau?

— Cum de plătești pentru asta? spuse ea. Mă simt prost.

— Nu trebuie.

— Dar eu mă aleg cu camera și cu patul.

— Pentru că ai nevoie de ele. Eu am economisit ceva bani pentru excursie, așa că totul e în regulă. Eu o să stau pe balcon și o să dau niște telefoane. Nu-ți face griji, Hannah. Te pun la plată mai târziu.

Îi zâmbi în joacă.

Ea-și întoarse fața când el se îndreptă spre ușă. Ce făcea, roșea? Cum putea prietenul ei din copilărie să aibă un astfel de efect asupra ei? Se gândi la clipele petrecute mai devreme pe plajă, la cât de bine și de în siguranță se simțise în brațele lui.

— Hei, Jason?

El se întoarse spre ea.

Privindu-l drept în ochi, ea spuse:

— Vrei să știi care e ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte înainte să leșin pe scenă în seara premierei? Ultimul lucru care mi-a trecut prin minte?

El se rezemă de perete.

— Cădeam, spuse ea. Cădeam într-o apă desăvârșită, albastră, și te țineam de mână. Se întoarse spre el. De ce ai fost întotdeauna lângă mine?

Tăcut, el continuă să o privească, și Hannah simți cu toată ființa că era mai bine să se lase păgubașă. Era mai bine să uite că clipa aceasta avusese loc vreodată și să înceteze odată cu visele de școlăriță. Chiar își imagina că Jason avea s-o privească vreodată în felul acela? De ce ar face-o, când avea o prietenă mult-râvnită de alții?

— Poți să pleci, spuse ea. E târziu și știu că trebuie s-o suni pe Alanna.

— Hannah...

— Serios, e în regulă. Înțeleg.

— Hannah, uite. Tu vezi unde stau? Arată spre picioarele sale. Sunt aici pentru tine, pentru că asta fac prietenii.

— Nici unul dintre prietenii mei nu o face.

— Și asta ce-ți spune?

El își lipi strâns buzele, ridică din umeri și se răsuci spre ușă.

Ea-i strigă noapte bună, iar ușa se închise în urma lui, lăsând-o cu gândurile și jurnalul ei. Închise caietul. Nici un alt cuvânt. Dacă își așternea pe hârtie sentimentele acestea, s-ar putea să strice tot ce tocmai se petrecuse între ei.

În visul ei, furtuna se abătuse peste Golf, urlând, tot mai intens, smulgându-și toată puterea din mare. Zguduia pompele de țiței, făcea vapoarele să tresalte de parcă ar fi fost niște jucării din baie și biciuia aerul cu picături mari de apă sărată. Chiar și pe mal simțea cum picăturile acelea îi înțepau pielea. Avea nevoie de un adăpost. Fugi spre chei și se piti dedesubt, cât de departe reuși să se târască, ghemuită lângă pilonii rotunzi și solizi.

Cu capul plecat pe brațe, se rugă. *Inspiră, expiră. Încet. Stai liniștită.* Și în tot acest timp, vântul urla.

CAPITOLUL TREIZECIȘIȘAPTE

O piesă de puzzle

NEW ORLEANS, LOUISIANA

Truman se trezi în larma de voci și râsete de pe străzile din apropiere. Își aruncă pătura de pe el, se întinse, și frământă perna de hotel în mâini. Da, felina din junglă era din nou trează și plină de viață. Și păzea, toți cei care se aflau mai jos în lanțul trofic.

Mai precis, creatura blondă numită Alanna.

Alanna era singură acum, spumegând din cauza abandonului și a detenției lui Jason. Truman conta pe singurătatea ei azi, în Cartierul Francez, înțepenită aici fără prietenul ei alături.

Divide și cucerește.

Izolează.

Totul mersese conform planului lui Truman, și spera că ea avea să fie capabilă să recunoască în sinea ei ce individ atrăgător era el.

Îi părea rău lui Truman pentru toate planurile pe care le făcuse? Nu. Ei bine, poate puțin de tot.

Dar un tigru trebuia să fie tare.

Sări din pat și se duse la baie, apoi desfăcu draperiile camerei de hotel și privi spre oamenii ce deja începuseră să mișune prin oraș. Exista o singură verigă slabă la planul său. Dacă se întorcea Jason, Alanna avea să scape din ghearele lui de tigru.

Era timpul să-l sune pe Jason și să se asigure că nu avea să se întâmple una ca asta.

Încă la fereastră, Truman îl apelă pe telefonul său mobil.

— Hei, răspunse Jason. Ascultă, suntem prinși în traficul de dimineață, și sunt la volan. Te las să vorbești cu Hannah.

— Stai. Trebuie să...

— Truman? E totul în regulă?

— Hannah Banana.

— Nu-mi spune așa, te rog. Nu-i las decât pe prietenii mei să-mi spună așa.

— Deci suntem prieteni, da? Asta să înțeleg din spusele tale?

— Da. Ea chicoti. Adică, ne cunoaștem de demult. De acolo îmi știai culoarea preferată, nu? Probabil că mi-ai putea ghici și greutatea.

— Să vedem. Cinzeci și trei de kilograme?

— Ciudatule, așa ceva nu se face. Nu se cade să te apuci să ghicești așa ceva. Nu ți-a spus mama ta niciodată că nu-i politicoș?

Truman își privi reflexia din geamul încăperii.

— Știai că ea nu e mama mea naturală?

— Ce, e a doua căsătorie a tatălui tău?

— Am fost adoptat, Hannah. La fel ca tine.

— Serios?

— Seamănă cu vreun pic cu văru-meu, B-Mac? Nu. Sunt eu singurul din toată familia mea adoptivă cu păr roșcat și plin de pistrui? Da. Într-adevăr, eu sunt acela. Tu nu pari adoptată. Tu pari că te potrivești ca o mânășă. În timp ce eu... ei bine, obișnuiam să cred că arăt ca un ciudat. Își lipi limba de obraz. Părinții mei adoptivi m-au ajutat să înțeleg că importanța mea nu constă în faptul că arăt altfel decât toți ceilalți, ci în faptul că sunt unic. Nu știu unde-aș fi ajuns de n-ar fi fost ei. Ei mi-au dat șansa la o viață mai bună, și, dacă pot spune așa, cred că m-am dovedit drept un adept al fronturilor sociale și educaționale.

— Categorie ești unic, spuse ea. Îmi place asta la tine.

— Asta nu e ceva ce, ă, să fie de împărtășit cu oricine. Dar sper că te-a încurajat puțin.

— Mă faci întotdeauna să zâmbesc, spuse Hannah.

— Mulțumesc.

Un bărbat pe catalige trecu prin dreptul hotelului cu haine stridente și o mască, atât de înalt de ar fi putut privi în camera lui Truman. Părea să se grăbească. Îi stătea o zi mare înainte.

— Hannah, eu înțeleg de ce ai venit în excursia aceasta. Acum doi ani, aveam chestia asta în mine, imboldul acesta, să o găesc pe mama mea biologică. Îi iubesc pe părinții mei, dar trebuia să fac asta. Înțelegi? Mă simțeam ca și când viața mea nu putea continua altfel. Ca și când nu puteam vedea imaginea întreagă până nu reușeam să pun piesa aceea de puzzle la locul ei. Înțelegi ceva din ce spun?

— Absolut.

O spuse atât de încet, încât abia o auzi.

— Am găsit-o. În Baltimore. Am sunat să văd dacă ne putem întâlni.

— Chiar acum urmează s-o întâlnesc pe mama mea.

— Deci ai găsit-o? Mă bucur. Truman se îndepărtă de geam și trase draperiile la loc. Când am întâlnit-o eu pe mama, a fost tocmai la McDonald's. A spus că e un loc sigur, așa că m-am dus acolo. Avea părul blond și ochii căprui. Mi s-a părut frumoasă, deși aproape că nu s-a uitat deloc la mine. Zicea că poate greșise prin faptul că mă lăsase cu altă familie. I-am spus cât de mult au muncit părinții mei ca să mă crească și să mă îngrijească, și tot ce mi-am dorit a fost să ajung față în față cu femeia care m-a adus pe lume.

— Exact. Adică, majoritatea copiilor au parte de asta zi de zi, nu?

— Uite cum văd eu lucrurile. Dumnezeu are motivele Lui pentru toate. Adică, cine știe cum ar fi arătat viața mea? Dacă aș fi fost în Baltimore, nu v-aș fi întâlnit niciodată pe tine și pe Jason. N-aș fi avut prietenii mei de la Oasis și n-aș fi ajuns în școala asta. Știi, viața e prea scurtă să te tot gândești ce-ar-fi-fost-dacă, nu?

— Da, spuse Hannah. Uneori doare totuși.

— Uneori. Partea frumoasă este că eu și cu ea ne sunăm din când în când și mai stăm de vorbă. Nu e cine știe ce, dar e în regulă pentru mine. Cred că și pe ea o face fericită. Ascultă, tu și cu Jason, să vă luați tot timpul de care aveți nevoie, da? Noi ne descurcăm de minune fără voi. Își drese glasul. Și spune-mi, am fost pe-aproape cu greutatea?

— Ha. De parcă o să-ți răspund la una ca asta, Truman. La revedere.

Portret de familie

MOBILE, ALABAMA

Căldirea Conwell și Hastings se ridică pe cerul lipsit de nori. Pulsul lui Hannah i se acceleră. Jason parcă în spatele unei bănci ABC și o conduse la trotuarul aflat de cealaltă parte a birourilor de avocatură. O trecuseră transpirații reci, în ciuda dimineții călduroase.

Oare mama ei se afla acolo? Ce aveau să-și spună una alteia?

Hannah purta lăntișorul din aliaj și obișnuitei ei blugi. Avea un sveter negru cu glugă peste o bluză cu guler încrețit. În alte circumstanțe s-ar fi îmbrăcat mai frumos, pentru a face o bună impresie de început, dar ea-și limitase hainele pentru excursia aceasta, și oricum așa era cel mai bine. Fie avea să fie acceptată drept cea care era, fie nu. La urma urmei, aici era vorba de a se cunoaște pe sine, nu? Și nu despre a fi altcineva decât era de fapt?

Își ridică privirea spre turn, înalt de douăzeci de etaje.

— Deci, spuse Jason. Vrei să intri pur și simplu acolo?

Ea-și îndreptă umerii și încuviință din cap.

— Eu te aștept chiar aici, spuse el.

— Bine.

Traversă strada și se întrebă dacă o privea cineva. În spatele ei, sună telefonul lui Jason și el bâigui ceva. Aproape că făcu cale întoarsă, dar continuă totuși să meargă. Trebuia să facă asta. Fără frică. Fără ezitare.

Intră, verifică planul de lângă ușile liftului, și luă primul lift spre

etajul douăzeci. Tocmai în vârf. Ușile se deschiseră într-un hol cu podele de marmură, uși lustruite din lemn de mahon și o recepție care se înălța până la pieptul ei.

Porni spre ea, cu brațele încrucișate.

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă recepționera. O lumină clipea pe telefonul multifuncțional de pe biroul ei.

— Am venit să o întâlnesc pe Cindy Hastings.

— O, este ieșite câteva momente. Doriți să o așteptați?

— A... aveți o toaletă pe care aș putea-o folosi?

După ce-i indică drumul, recepționera își plecă privirea și ridică receptorul.

— Biroul de avocatură Conwell și Hastings. Cu ce vă pot ajuta?

Hannah porni în direcția indicată, dar se întoarse încet spre o ușă din sticlă masivă care ascundea în spatele ei un șir de birouri și o sală de conferințe goală. În timp ce atenția recepționerei era distrasă, se strecură pe ușă și porni pe coridor în jos, în căutarea biroului mamei ei.

Îl găsi în capăt, în colț, cu un nume lipit lângă ușa deschisă: Cindy Hastings.

Hannah își umplu plămânii, privi în jos la marginea covorului și păși peste prag. Intra într-o altă lume. O altă epocă. Se mișca într-un teritoriu străin, nesigură de răspunsul pe care avea să-l primească.

Cu toate că lămpile erau aprinse și o servietă diplomat se afla pe masa impecabil de curată, scaunul cu spătar înalt era gol. Geamuri înalte cu geamuri fumurii ofereau o priveliște cu mulți pomi și un deal din apropiere. O bibliotecă impozantă era încărcată de manuale legislative, o plăcuță cu steagul american și tot felul de bagatele precum cele pe care le găseai la Pier 1 Imports.

Hannah mai făcu câțiva pași în interior. Mâinile îi atârnavă de-o parte și de alta a corpului, și începu să-și tragă mânecile. Văzu un desen de copil în creioane colorate pus pe o servantă de lângă fereastră. Reprezenta o fetiță și o femeie care se țineau de mână lângă o casă.

Mai jos scria „eu” și „mami.”

Fotografii înrămate străjuiau marginea geamului din spatele

biroului, iar Hannah porni în direcția aceea, căutând mai multe indicii despre mama ei. Își șterse palmele de blugi, își dădu părul pe spate și se aplecă înainte pentru a vedea mai bine.

Un portret de familie. Un bărbat, o femeie și o fetiță cu părul blond.

— Bună, spuse o voce. Cu ce vă pot ajuta?

Hannah se întoarse, surprinsă. Nici măcar nu o auzise pe femeie intrând în spatele ei, pașii fiindu-i înăbușiți de covorul gros. Se gândi să-și ceară scuze pentru că intrase fără a cere voie, dar deja se lovise de acuzația aceea cu o zi înainte. Și după atâția ani, de ce ar fi trebuit să fie ea cea care să se scuze?

Presupunând, desigur, că aceasta era mama ei.

Dar știa răspunsul la asta. Deja îl știa.

Cindy Hastings avea părul lung, de culoarea castanei, pe care și-l dăduse după o ureche. Purta cercei lungi, iar machiajul era discret. Era îmbrăcată într-o rochie gri ce-i venea ca turnată, până la genunchi, arăta foarte profesional, cu pantofi negri cu toc. În timp ce doamna Hastings trecu pe lângă ea cu o stivă de dosare și documente, Hannah se simți de parcă ar fi privit într-o oglindă, la propria ei imagine propulsată în timp, peste douăzeci de ani.

— Eu, ă, îmi cer scuze. Doamna Hastings se opri lângă biroul ei. Stacey nu mi-a spus că mai aveam o programare.

— Nu mi-am făcut programare. Presupun că n-ar fi trebuit să intru în biroul dumneavoastră.

— Ești unul dintre noii noștri stagiaři?

Hannah își simți inima zbatându-i-se în piept și-și duse mâinile la stomac.

— Eu sunt Hannah. Hannah Lawson.

Doamna Hastings nu avu nicio reacție. Se aplecă să-și aranjeze hârtiile pe birou, iar brățările ei de aur scânteiară sub luminile fluorescente din tavan. Într-un bol de cristal, stăteau îngrămadite o mulțime de pătrățele de ciocolată învelite în staniol roșu.

Ciocolată neagră. Cu zmeură.

— Mi-ar plăcea să stăm de vorbă, spuse doamna Hastings, dar am o întâlnire de afaceri la prânz.

Hannah ezită.

— Eu... m-am născut în 7 octombrie, 1991. La Spitalul Mobile General.

Ochii doamnei Hastings alunecară încet de pe documentele din mână ei.

— Am venit aici, spuse Hannah strângându-și în mână lănțișorul, sperând că asta are vreo însemnătate pentru dumneavoastră.

În ochii mamei ei biologice scăpăra ceva ce semăna a aducere aminte, apoi de nehotărâre și teamă. Își plecă creștetul, iar părul îi căzu peste față. Se aplecă peste birou, și acționează butonul interfonului de la telefon.

— Stacey, ai putea, ă... ai putea să-mi anulezi prânzul și să preiei toate apelurile?

— Dar soțul dumneavoastră deja a...

— Mulțumesc, Stacey.

Doamna Hastings se uită din nou la Hannah.

Hannah ridică din umeri. Acum ce avea să se întâmple în continuare? Cine avea să spună următorul cuvânt? Nimeni nu-i dăduse vreun manual în care să se descrie modul în care să abordeze situația aceasta.

Doamna Hastings își dădu părul după cealaltă ureche și se întoarse într-o parte, de parcă s-ar fi temut de confruntarea ce urma. Se uită peste umăr și întâlni privirea lui Hannah. Ochii îi erau imploratori.

— Eu... Hannah, nu știu ce vrei.

— Bună, iubito. Un bărbat de vreo patruzeci și ceva de ani năvăli în birou, sigur de el, cu voce plăcută. Era bărbatul din portretul de lângă geam. Purta o cravată peste o cămașă de firmă, cu mânecile suflecate, iar pe deget îi scânteia o verighetă. Ești gata? Trebuie să plecăm. Lily ne așteaptă în foaier.

Doamna Hastings se uită la el, apoi la Hannah.

El îi urmări privirea.

— O, îmi cer scuze. Cine este domnișoara?

Hannah așteptă să audă răspunsul mamei ei. Avea să o prezinte pe Hannah drept propriul ei copil și să le facă prezentările? Oare bărbatul acesta știa măcar că Hannah exista, un copil din fosta viață a soției lui? Probabil că nu. Pentru o clipă, Hannah își imagină adevărul ieșind de pe buzele mamei ei și provocând o reuniune plină de bucurie.

— Eu, ă... Doamna Hastings se uită la Hannah, apoi la soțul ei, și înapoi la ea. O privi pe Hannah drept în ochi, apoi privirea i se înăsări. Habar n-am.

Respingerea îi străpunse pieptul lui Hannah. Plămânii păreau să i se spargă.

Aer. Respiră. Zâmbește. Nu-l țări și pe bărbatul acesta în povestea asta.

— Eu sunt Hannah, îi spuse ea.

El îi dădu mâna.

— Hei, îmi pare bine de cunoștință. Prinsoarea mâinii lui era fermă și caldă.

Mama ei încă nu o atinsese.

Doamna Hastings își trase geanta diplomat la piept, un tampon între ele.

— Hannah, nu știu de unde ai informația. Nu este corectă. Nu știu ce vrei să spui și deocamdată nu pot accepta alte cazuri. Raymond de pe culoar, poate că te poate el ajuta cu, ă, dilema ta civilă.

Dilemă civilă? Iar Hannah ar fi trebuit să-i intre în joc?

— Îmi pare rău. Doamna Hastings îi spuse cuvintele cu mai multă sinceritate decât ar fi impus subterfugiul. Îmi pare sincer rău.

Domnul Hastings îi aruncă o ultimă privire lui Hannah, apoi o cuprinse pe soția sa cu brațul pe după mijloc și ieșiră amândoi din birou.

Hannah rămase singură. Își trecu degetele prin păr. Ar fi trebuit să se aștepte la altceva? Mama ei luase deciziile ei în urmă cu mulți ani, și nu exista niciun motiv real pentru a reveni asupra lor acum.

Stupefiată, Hannah luă liftul până la parter. Trecu prin hol și apoi părăsi clădirea pe ușile din față. Când privi în stânga, îl văzu pe domnul Hastings dispărând după colț într-un Mercedes strălucitor și negru. Doamna Hastings se întinse spre portiera din spate. Ținea un copil în brațe, o fetiță adorabilă cu părul blond, strâns într-o codiță cu o panglică albă.

Fetița o văzu pe Hannah și o salută fluturându-și o mână micuță.

Acea aș fi putut fi eu. Trăiește viața care ar fi putut fi a mea. E sora mea vitregă, și probabil nu va ști niciodată că exist.

Hannah îi făcu și ea cu mâna.

Aici, înaintea ei, se afla un portret de familie. Iar ei nu îi revenea nici un loc între ei.

În timp ce o punea pe fiica ei în scaunul din spate, doamna Hastings fu atinsă de o briză ce-i înfioie rochia și îi aruncă părul înapoi peste umăr. O observă pe Hannah, o privi în ochi o clipă, apoi se așeză pe locul de lângă șofer.

Încremenită, Hannah privi în urma Mercedesului care se îndepărta.

Cindy Hastings își spuse că făcea ceea ce trebuie. Mercedesul luă curba și o lăsă pe tânăra pe nume Hannah în urmă.

— E bine la Applebee's? Întrebă soțul ei.

Cindy încuviință din cap și își păstră vocea calmă.

— Da, au un meniu bun pentru copii.

Preț de o clipă, în biroul ei, Cindy aproape izbucnise în lacrimi la vederea fiicei ei. Dar reușise să se adune la timp. Reușise să înăbușe totul în interior. Își poruncise să se gândească la implicații. Muncise în toți anii aceștia ca să înăbușe trecutul și să devină acea persoană care visa să fie, și nu adolescența rănită de amintiri.

Și nu suporta să se gândească la gemenii ei, la fiul și fiica pe care-i pierduse.

Pur și simplu nu putea.

Avea propria ei familie acum. Asta era tot ce conta. Curt era un bancher de investiții ocupat, un soț devotat de opt ani, și un tată iubitor. Împreună, Cindy și Curt aveau o viață bună, iar fetița lor era tocmai ceea ce-și doriseră înainte de a îmbătrâni. Îi pusese numele de Lily, în cinstea mamei răposate a lui Cindy.

— Dar tu ce zici? Cindy se întoarse în scaunul ei. Ție îți place la Applebee's?

Bărbia lui Lily, fetița de cinci ani, săltă în sus și în jos, și se foi.

— Stai cuminte, draguțo. Nu te da jos din scaunul tău.

— Nu mă dau, mami. Fundulețul e așezat.

Cindy își întoarse din nou privirea înainte. Chiar și cu familia aceasta bună a ei, se temea uneori că Dumnezeu îi uitase numele. Sau

că i-l ștersese. Sau poate că El nu primise notificarea că acum ea era Cindy Hastings, și nu Alyssa Cynthia Porter.

Oricum, ce făcuse ea pentru a reintra în grațiile lui Dumnezeu?

Își dăduse seama cu mult timp înainte că trebuia să-și construiască viața pe care și-o dorea și să acopere toate crăpăturile din fundația ei. Munca asiduă fusese penitența pe care o achitase pentru alegerile din trecut, și prin munca ei dobândise succesul – aproape douăzeci de ani mai târziu, și douăzeci de etaje mai sus.

Dar astăzi când apăruse fiica ei de nouăsprezece ani, totul aproape se spulberase. Dacă ar fi aflat soțul ei? Cum ar fi privit-o partenerii ei de afaceri?

Hannah...

Deci așa o chema.

Înainte chiar să audă data și locul nașterii, Cindy știuse că aceasta era fiica ei, micuța ei luptătoare și supraviețuitoare. Da, vocea lui Hannah era cea pe care o auzise în toți anii aceștia în minte.

— Hannah!

Cu toate că-l auzise pe Jason strigând-o și-i văzuse mișcarea cu coada ochiului, Hannah era transfigurată de mașina care se făcea acum nevăzută.

— Hei. Jason trecu în fugă strada și se opri în fața ei, cu fruntea transpirată, cu venele proeminente pe gât. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Nu, e în regulă. Ea era, dar ea... nici măcar n-a spus nimic. Ea...

— Uite, nu despre asta este vorba. Se uită peste umăr când un sedan auriu cu emblema unei firme de închiriat mașini frână brusc de cealaltă parte a drumului. Îți jur, nu am fost eu. N-am nimic de-a face cu asta.

Tatăl ei coborî din mașină.

— Nu, spuse Hannah. Ce caută el aici?

CAPITOLUL TREIZECIȘINOUA

Stai departe

Jacob Lawson abia dacă își putea controla mânia. Își rezervase biletul de zbor aseară, de dimineață sărise în avion și zburase de pe Wilmington International la Mobile. Își spusese să nu o judece pe Hannah. Era în căutarea semnificației și a rădăcinilor ei. Dar cu cât se gândea mai mult la ea și la Jason în închisoare și cu cât și-i imagina mai mult dormind în condiții mizere în ultimele două nopți în cine știe ce hotel, cu atât se înfuria tot mai tare.

Trânti ușa mașinii închiriate și traversă cu pași mari strada.

Jason și Hannah stătea împreună, probabil punându-și povestea la punct, pentru a mai îmbuna cumva situația. Ei bine, n-avea de gând să creadă nicio iotă. Știa ce se întâmplase. I se spusese totul.

Hannah făcu un pas spre dr. Lawson, cu bărbia înainte.

— Ce, acum te-ai apucat să mă urmărești? Cum de știai unde suntem?

— Urcă în mașină, Hannah. N-o să mă cert cu tine pe tema asta. Te duc acasă.

— Nu! Nu mă duc niciunde până nu-mi spui adevărul. Vreau să știu. Tot. Își ridică arătătorul. Chiar acum.

— M-a sunat prietena lui Jason și mi-a spus tot despre...

— Alanna? O, minunat. Asta explică totul.

— Mi-a spus unde sunteți și mi-a spus și faptul că ați fost arestați. E adevărat? Nu-mi vine să cred că m-ai mințit.

Tonul ei se schimbă fulgerător.

— Nu-mi vine să cred că eu... că *eu* sunt cea care te minte pe *tine*.

Uau! Ești incredibil, tată.

— Nu am de gând să discut asta cu tine aici, acum. Urcă în mașină, și discutăm despre asta acasă.

— Nu. Se duse mai încolo pe trotuar, privi în altă parte, apoi își întoarse ochii spre el, fulgerându-l cu privirea, cu nările palpitându-i. Eu rămân aici.

El arătă spre cealaltă parte a străzii, cu ochii la ea.

— Urcă în mașină. *Acum*.

Ea începu să tremure, dădu să se întoarcă.

— Bine! Își aruncă ambele brațe în aer, trecu pe lângă el, și traversă strada.

— Da. Bine. Porni după ea.

Doamne, păzește, de-i mai arunca o dată privirea aceea sfidătoare. De unde venea toată răzvrătirea asta? Măcar avea vreo idee cât se străduiseră el și Grace să o iubească și să o crească? Ajunsesese la jumătatea drumului, când vocea lui Jason îl opri.

— Dr. Lawson, nici măcar nu știți că ea tocmai...

— Stai deoparte, Jason. Stai deoparte.

— Ascultați, știu cum pare, dar...

— Am spus să stai *deoparte*.

Jason alergă după el în timp ce se îndrepta spre mașină. Hannah se rezema de capotă cu brațele încrucișate.

— Știu cum trebuie să vă simțiți în toată povestea asta, spuse Jason. Problema e că...

— Tu *nu* ai nici cea mai mică idee cum mă simt eu. Și nu ai de unde să știi, până nu o să ai și tu o fiică. Își înfipse arătătorul în direcția lui Jason. Așa că *stai deoparte*.

Jason tăcu.

Bună replică. Foarte bună.

Dr. Lawson porni din nou spre mașină, tot furios, tot convins că totul era în control. O ducea pe fiica lui acasă. Iar prietenul-ei-conspirator-de-duzină terminase cu trâncănitul despre lucruri despre care nu știa nimic.

— *Nu* e fiica dumneavoastră, îl fulgeră Jason.

Dr. Lawson se opri în mijlocul drumului, își înfipse mâinile în șolduri și își întoarse ochii spre puștiul impertinent de la colegiu. Îl cunoscuse pe Jason jumătate din viața acestuia, și acesta era recunoștința pentru faptul că își împărțise casa și familia cu pezevenghiul acesta? Ei, asta era ridicol.

— Îmi pare rău, adăugă Jason. Știu că ai fost un tată minunat pentru ea. Dar are tot dreptul să afle cine este de apt.

Dr. Lawson stătea în continuare pe loc.

— Hannah, urcă în mașină.

— Tată, poți să aștepti puțin?

— Urcă în mașină. Acum.

Așteptă până când ea se supuse, înainte să se întoarcă pentru confruntare.

— Nu crezi că e fiica mea, Jason? Asta este ceea ce gândești cu adevărat? Am crescut-o de când era în incubator, în scutece, și la grădiniță. Înseamnă totul pentru mine. Totul. Știam că nu era pregătită să afle adevărul despre toate astea, dar i-am dat o șansă să-l afle. Și ce face ea cu privilegiul acesta? Traversează toată țara cu tine, și sfârșește într-o mașină de poliție, la închisoare. A încălcat legile locale, ca să nu mai pomenim de legile lui Dumnezeu. Și în ce vă privește pe voi doi, nici măcar nu vreau să știu ce s-a întâmplat între voi.

— Nimic, dr. Lawson. Nimic.

— N-am terminat.

— Trebuie să știți că m-am purtat cu ea ca și cu o soră.

— Ei bine, sper că așa ai făcut. M-am purtat cu tine ca și când ai fi fost parte din familia noastră. Și așa îmi mulțumiți voi doi pentru asta? Doi nesocotiți care urlă pe stradă, doar pentru că întâmplarea face că unui tată îi pasă? O să ți-o spun cât se poate de simplu, Jason. De acum înainte, să stai departe de fiica mea. N-o s-o mai suni. Nu o să mai ai niciun fel de contact cu ea. M-ai înțeles?

Privirea lui Jason era neclintită. Puștiul acesta nu mai era deloc un puști. Stătea acolo ca un bărbat, cu umerii lași. Nu se dădea înapoi.

— M-ai mințit, Jason. Aveam așteptări mult mai mari de la tine. Jason își plecă în cele din urmă ochii.

— Uită-te la mine, spuse dr. Lawson.

Puștiul părea intimidat acum, chiar speriat, dar îl privi din nou

în ochi. Ei bine, măcar asta era de respectat la el. Era dispus să-și înfrunte temerile de dragul prietenei lui.

După o lungă tăcere, dr. Lawson consideră că se făcuse înțeles. Îl lăsă pe Jason în mijlocul drumului și urcă în mașina sa închiriată. Băgă în viteză și porni spre aeroport. Avea o fică de dus acasă și o soție care era îngrijorată de moarte.

— Ți-e foame? o întrebă el pe Hannah.

Ea se ghemui lângă portieră, cu fața întoarsă de la el.

— N-ai de gând să vorbești cu mine? Bine, am înțeles. Chiar acum, eu sunt omul rău. Dacă ți se face cumva foame, spune o vorbă. Nu se servește cine știe ce în avion și nu vom ajunge în Wilmington decât deseară târziu.

— Nu mi-e foame.

Era ultimul lucru pe care-l spuse ea pe drum spre aeroport, iar el se gândi că și el putea rezista la fel de bine fără mâncare ca și ea. Avionul lor decola în nouăzeci de minute, suficient timp pentru îmbarcare.

Poate că avea să nu mai vorbească cu el. Poate că nici nu avea să-l mai numească tatăl ei. Dar cel puțin el își găsisese fetița.

Alanna e de vină

NEW ORLEANS, LOUISIANA

Ciocanele erau în acțiune, bubuind, bubuind. Săltau de ambele părți ale capului lui Truman, plesnindu-i tâmpile și agățându-i-se de timpane. Cum activitățile de Mardi Gras erau încă destul de îndepărtate, reușise deja să intre în bucluc.

Alanna era de vină.

Fata aceasta îl făcuse de râs aseară la cină, în fața lui B-Mac, Diego, Danielle și a tuturor celorlalte persoane din restaurant. El îi ținuse ușa, iar ea pufnise. Se oferise să îi plătească consumația, iar ea-i spusese că e mare acum și n-are nevoie de ajutorul lui. Iar când plecase în trombă de la masa lor la simpla menționare a numelui lui Jason, Truman știa că o dăduse în bară.

Planul său eșuase.

Și, împotriva vocii rațiunii, comandă ceva de băut.

— Proastă idee, omule, îi atrase atenția B-Mac.

— Doar un pahar, spuse Truman.

— Faimoasele ultime cuvinte.

Diego își încrucișă brațele.

— Băutura și depresia nu fac casă bună. Ascultă la mine.

Truman fusese hotărât. Cum nu avea încă douăzeci de ani, era fericit de regulile laxe de aici din Big Easy. Chelnerul nu-i ceruse niciodată actele, iar el bea dintr-un pahar mare de plastic. Avea gust de punch de fructe. Fu surprins de cât de ușor îi alunecă pe gât.

Comandă încă un pahar.

— Nu, spuse B-Mac. O să-ți pară rău.

Truman se gândi la mărăitul Alannei când plecase, fără a arăta nicio urmă de frică în fața tigrului, iar el dădu paharul din nou peste cap.

Alanna cea ispititoare. Alanna cea vigilentă.

Și Truman, prostul satului.

Acum, în soarele dimineții, Truman ședea la o măsuță rotundă pe o terasă cu gard din fier forjat negru. Înghițise un meniu întreg de la Goody's* și niște apă cu gheață, încercând să își spele toxinele din sistem. Ceva mai încolo, cheflii deveneau tot mai gălăgioși pe Bourbon Street. Nu puteau să tacă din gură? Nu știau de vioaiele ciocane ce-i bubuiau lui în cap?

— Omule, da' ce-amărât arăți, spuse B-Mac de la masa alăturată. Se lăfăia la soare, cu pantalonii lui kaki din care se vedeau picioarele lui butucănoase și păroase.

— Nu vorbi cu mine. Te rog. Nimeni să nu vorbească cu mine.

— Atât e de rău, hm? Îmi pare rău, omule, dar am încercat să te previn.

— Nu. Vorbi.

De la a treia masă, Danielle rânjea. Purta o bluză portocalie – cel puțin o culoare decentă – și își împletea degetele cu Diego. Țștia doi erau îndrăgostiți lulea. Danielle, bomba. Diego, felina calculată, cu ochelarii lui de soare și tatuaje pe antebrațe. Făceau glume, își atingeau picioarele pe sub masă și se hrăneau reciproc cu bucățele dintr-o baghetă.

Truman era convins că o să vomite.

O oră mai devreme, Jason le dădu tuturor indicații cum să ajungă la locația aceasta, iar acum li se alătură pe terasă în blugi și cu un tricou gri.

— Salutare, oameni buni.

— O, ca să vezi, spuse Truman. Întoarcerea fiului risipitor.

Jason se așeză.

— Aia nu sunt ochelarii Alannei? Unde-i de fapt?

* Cca mai mare companie de fast-food originară din Grecia (n.tr.)

— Te-ai întors să-mi spulberi toate visele, înțeleg.

— Scuză-mă. Despre ce vorbești?

— Las-o baltă. E în camera 24. A spus că trebuie să se gândească la foarte multe lucruri.

— Mersi.

Jason dădu să se ridice.

— Ei bine, mă bucur să te văd, frate. Truman se uită la el prin ochelarii săi de soare. Știi, dacă ai fi fost aici, poate că n-aș fi avut îndrăzneala de a bea ceva numit Grenadă de mână. Și asta ar fi fost bine, pentru că după trei guri, nici nu mai știi cum te cheamă.

— Și denumirea ei nu ți s-a părut destul de grăitoare?

— Ce să-ți spun? Truman își flutură arătătorul spre Jason. Dacă-ți zic că nu îmi aduc aminte de acele lucruri, înseamnă că eu... chiar... nu-mi amintesc... nimic. Absolut nimic. Enumeră lista pe degete. Nici cearta. Nici bătaia. Nici chestia asta. Frumusețea asta. Își îndepărtă ochelarii de la ochi și arată la ochiul negru, deja înconjurat de un inel verzui. Își miji ochii în soarele amiezii, iar gestul acela îi intensifică durerea în fața umflată.

Gata cu ciocanele. Serios acum. Vă rog, opriți-vă.

O întreagă echipă de construcții erau acum în plină acțiune în capul lui.

— Sună minunat. Jason zâmbi. Presupun că am pierdut toată distracția.

— O, și uite ce-a mai adus toată povestea asta. O citație la proces. Pentru comportament necivilizat. Truman bătu pe hârtia împăturită în trei, făcu o grimasă și se lovi cu fruntea de masă – *au!* Vorbi cu fața spre poală. Am dosar penal, Jason. Acum chiar vreau să plecăm odată acasă.

— La fel și eu, de fapt. Unde sunt lucrurile mele?

— Sunt toate în camera mea.

— Am nevoie de ele.

— Acum? O fărâmă de speranță. Dacă Alanna rămânea în timp ce Jason pleca, poate că Truman mai avea totuși o șansă de a-și face farmecele. Dar nu plecăm decât mâine.

— Acum, Truman.

Îi întinse cardul.

— Poftim. Ai grijă cum conduci.

Jason se uită la hainele și obiectele lui de cosmetică. Chiar trebuia să facă asta? Încă avea mașina închiriată, dar dacă pleca acum, avea să piardă banii cu care contribuise la motorina microbuzului, dar în același timp ar lăsa-o pe Alanna singură pe lungul drum de întoarcere acasă. Nu avea să i-o ierte niciodată.

N-avea decât.

În spatele lui, cineva bătu la ușa deschisă a camerei de hotel. Se întoarse și o văzu pe prietena lui. Purta o bluză largă peste un maiou verde. Cercei rotunzi scăpărau printre șuvițele de păr. Ochii îi erau intens machiați cu negru, iar ochii îi erau puțin injectați.

Plânsese?

— Am auzit că te-ai întors, începu ea. Mă bucur să te văd.

El își îndesă lucrurile... Ea veni mai aproape.

— Am mers prea departe. Nu era treaba mea să îl implic pe tatăl lui Hannah în asta, dar mi-am făcut griji, iubitele. Ce-ar fi trebuit să fac? M-am gândit că cel puțin dr. Lawson ar putea să vă ajute. Adică, m-ai sunat din închisoare. Când el nu spuse nimic, ea începu să-și frământa mâinile. Îmi pare rău.

— Puțin cam târziu pentru asta, nu crezi? Jason continuă să își strângă lucrurile. Era confuz și supărat. Se simțea trădat.

— Unde te duci?

— Acasă.

— Plecăm mâine. Cel puțin asta mi-a spus Truman.

— Bun. Tu și cu el n-aveți decât să vă țineți de urât unul altuia.

— Te rog nu face asta. Nu vreau să fac tot drumul înapoi fără tine.

— Nu cred că mai avem să ne spunem ceva deocamdată. Oricum, Truman se pricepe de minune să-i facă pe oameni să râdă. O să se îngrijească el să facă drumul să pară mai scurt.

— El... știi, cred că mă place.

— Îl cunosc pe Truman de ani de zile. E băiat bun.

Alanna făcu un pas mai aproape.

— Ce altceva ai vrea să spun? Ai de gând să stai acolo pur și simplu, Jason? Nu ai de gând să mă îmbrățișezi sau să mă săruți sau să-mi spui că te bucuri că mă vezi? Iubitule, mi-am făcut atâtea griji.

— Da, ai mai spus asta. Își întoarse fulgerător privirea spre ea. Am plecat acasă, Alanna. Plec chiar acum.

— Deci asta-i tot? Vocea ei se frânse. Pur... pur și simplu?

— Putem discuta acasă în Wilmington, da? Își aruncă sacul de campanie în spate și porni spre ușă. Am nevoie de timp să mă gândesc.

Copilul îndurerat

WILMINGTON, CAROLINA DE NORD

Hannah nu-i adresa nicio vorbă tatălui ei în tot timpul procesului de îmbarcare în Mobile, nici în timpul zborului spre nord-est, nici în timpul aterizării în Wilmington. De la locul ei la fereastră, privi spre valurile albe ale Atlanticului, spre podul de peste Cape Fear, și spre orașul ei natal.

Niciun alt loc nu-l putea numi acasă, nu?

Aici era locul acela.

Jacob și Grace erau acel acasă.

Își rezemă capul de plasticul dur al hubloului și imaginea din fața ochilor i se încețoșă. Își trase nasul odată, dar își înăbuși emoțiile inhalând din aerosolul ei. Cu vârful degetelor atinse abțibildurile uzate cu fluturi. Fluturile monarh era preferatul ei, cu aripile lui portocalii-maronii și modelul său marmorat. Cu toate că imaginile se estompaseră ușor de-a lungul anilor, abțibildurile îi reaminteau de grija și prietenia lui Jason.

Ea era fluturile, nu-i așa?

Crescuse dintr-un ou neobișnuit, nici n-ar fi trebuit să supraviețuiască.

Ascunsă în crisalida protectoare, un cocon format din elemente de bază, până în acel moment al metamorfozei finale.

Iar acum nici măcar nu mi se oferă suficient loc să-mi întind aripile.

Mama ei biologică refuzase să recunoască relația lor, iar părinții ei adoptivi nu aveau încredere în ea să o lase să zboare.

Hannah îl urmă pe tatăl ei de la avion în terminal. Rămaseră la banda de bagaje și așteptă să-și vadă geanta apărând pe carusel. Când el o întrebă dacă voia să-i povestească tot ce se întâmplase, ea făcu un pas mai departe de el și îi evită privirea.

— Ascultă, spuse el, până când lămurim toată povestea asta, nu cred că ar trebui să te întorci la școală. Nu văd niciun motiv din lume pentru care să continui să finanțez un astfel de comportament.

Așa avea să se rezolve problema asta? Avea să-și folosească banii ca mijloc de a o controla? Ei bine, era pur și simplu fantastic.

— Ce s-a întâmplat de fapt acolo? insistă el.

Ea-și luă trolerul chiar când trecu prin fața ei.

— De ce te interesează?

— De ce mă interesează? O urmă prin zona destinată preluării bagajelor, trecu prin fața pasagerilor, piloților și stewardeselor. Mă interesează pentru că sunt tatăl tău. Te iubesc.

— Dacă m-ai iubi, mi-ai fi spus.

— Ce să-ți fi spus?

— Adevărul.

Ea tășni spre ieșire. El o prinse din urmă la ieșire, unde taxiurile și microbuzele o împiedicau să ajungă prea departe.

— Vrei să știi adevărul? Bun, o să-ți spun adevărul. După trei luni...

Ea văzu o breșă în trafic și traversă cu viteză trecerea de pietoni spre parcare.

El o prinse din nou din urmă și menținu pasul cu ea.

— După trei luni după ce te-am adoptat, Hannah, am aflat că... că factura pentru spitalizare nu avea să fie acoperită de asigurare. Am pierdut tot. Mașina și casa. Tot. Duse-au fost. Am intrat în faliment. Eu mai aveam un an – un singur an – până la terminarea facultății de medicină. Deci spune-mi, toate astea fac din mine omul cel rău?

— Ei bine, îmi pare rău. Ajunse în parcare. Îmi pare rău că v-am fost așa o povară.

— Haide. Nu asta am spus.

— Asta ai vrut să spui.

— Încetează. Te rog, încetează.

Ea se îndepărtă și mai mult de el.

— Care a fost numele lui?

— Al cui?

— Al fratelui meu. Ea se răsuci, iar ochii lui se făcură mari.

— Da, am găsit-o pe mama. Știu tot.

— Scumpo, întotdeauna am vrut... am vrut să-ți spun despre asta.

— Da. La fel ca și cu tot restul.

El se făcu mic. Furia lui de mai înainte păru să se spulbere, și nu rămase nimic în urmă decât riduri, buze pale și lacrimi ce se adunau acum pe genele lui.

— Jonathan. Numele fratelui tău a fost Jonathan.

Hannah încremeni.

Jonathan.

Până în clipa aceasta, frățiorul ei, fratele ei geamăn, nu fusese decât o imagine fără chip în mintea ei. Odată cu numele, veni și o identitate instantanee. Îl vedea. Îl simțea. Era aici, era o parte din ea, și credea că avea să rămână cu ea până în ziua când avea să moară și aveau să fie reuniți, dincolo de viața aceasta.

Tatăl ei porni spre ea. Îi luă cu grijă bagajul din strânsoare și i-l cără tot restul drumului.

Grace Lawson puse farfuriile pe insula din bucătărie, câte una în dreptul fiecăruia din cele două scaune. Soțul și fiica ei aveau să fie lihniți după zborul lor și spera ca această masă să servească drept un fel de jertfă de pace.

Preferata lui Hannah: curcan cu brânză provolone, salată verde și roșii. Pâine dospită. Maioneză dietetică și muștar. Un pahar de ceai cu gheață. Și trei bucăți de ciocolată învelite individual, cu cremă adevărată de zmeură.

Grace se putea lipsi de ea, dar fiica ei o adora.

Ușa automată a garajului se deschise, iar camioneta soțului ei parcă înăuntru. Ajunseseră acasă. Grace se duse repede în camera de

zi și se așează pe canapea cu o revistă în brațe. Nu voia să-i prezeze pe niciunul din ei cu poveștile.

— Hei. Jacob intră primul în casă. O privi în ochi, scutură ușor din cap și se duse mai departe înspre baie. Lăsă bagajul pe treapta dinspre sufragerie.

Hannah apărură pe coridor, ridică geanta și porni spre scări.

— Am pregătit sandvișuri în bucătărie, spuse Grace.

— Lasă-mă... lasă-mă un minut, mamă. Cobor imediat.

Mamă? Asta era tot ce-și dorise Grace să audă.

— Sigur. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie, scumpo.

Cântări dispoziția ficei ei după mersul ei. Pașii nu îi erau apăsați, nu ascundeau mișcările grăbite ale unui adolescent furios, ci erau pașii mai moi ai unui copil îndurerat. Își închise ochii și înălță încă o rugăciune.

Cum era vacanța de primăvară, Hannah se hotărî că nu avea nici un rost să se scoale de dimineață. Scrisese în jurnalul ei. Stinsese veioza după miezul nopții. Ultimele câteva zile o storseseră de orice emoție și lacrimă, și adormi în câteva clipe.

Când se trezi, ceasul de pe noptieră îi spuse că era aproape a doua zi la amiază.

Aproape douăsprezece ore de odihnă.

Ei bine, nu mai era nevoie de toată rutina de cinc-se-scoală-devreme-depart-ajunge, acum că tatăl ei o scotea de la școală. Ce avea să facă? Nu putea vorbi cu Jason. Nu se putea implica în grupul de teatru. Era departe de tot ce era important pentru ea.

În seara aceea, mama ei o duse în oraș la Centrul medical regional New Hanover, unde Hannah avea programată o consultație la dr. Stewart. Nu avea nimic împotriva omului acestuia. Era un medic bun, un vechi prieten de familie, și știa că toți aveau cele mai bune intenții. Făceau cu toții tot ce puteau pentru a o ajuta.

Îmbrăcată cu un sweater albastru cu crem, Hannah ședea în fața medicului ascultându-i cuvintele și sfaturile. Dacă dorea să aibă o

șansă cât de mică de a-și întinde și a-și îndrepta aripile, trebuia ca el să îi convingă pe părinții ei că se descurca bine.

— Deci credeți că sunt mai bine? întrebă ea.

— Mai bine? Poate că da. Da, așa spune că starea ta s-a stabilizat și prezintă semne de ameliorare. Dr. Stewart notă ceva pe carnetul din fața sa. Îți recomand o doză mai mică de medicament, și vreau să vedem cum merge așa. Să ai grijă să îl iei de două ori pe zi.

Ea încuviință din cap.

În seara aceea după cină, Hannah ceru voie să se plimbe până la lacul Smith Creek. Nu, nu avea să se strecoare acasă la Jason. Nu, nu avusese niciun contact cu Jason. Tatăl ei o lăsă, iar ea înaintă prin iarba înaltă spre doc. Luminile caselor îndepărtate se reflectau în apă. Cu toate că soarele era jos, lăsase o lumină indigo și o fâșie de culoarea caisei de-a lungul orizontului.

Se rezemă pe pilon și se uită la stelele care scăpărau deasupra capului ei. În tot universul acesta imens și fără margini, ea nu era decât un singur om. Ce conta?

Da, de dragul fratelui ei, conta.

Ea era aici. Era în viață. Nu putea îngădui să dea cu piciorul la asta.

Puterea de-a alege

Jason ajunsese înapoi în UNC-Wilmington în jurul prânzului. Își petrecu restul zilei în camera sa la cămin în Graham Hall, despachetând, moțâind, gândindu-se. Citi din Biblie, luând-o din nou în mână după multă vreme în care zăcuse pe raft la căpătâiul său. Vorbea despre tineri care învățau de la cei mai în vârstă, și nu era o întâmplare că i se deschisese tocmai la pasajul acesta.

Odată cu soarele care apunea, și el se ridică în capul oaselor pe salteaua pe care se afla și perna lui.

Era timpul să dea un telefon.

Oftând, formă numărul de celular. Intră mesageria vocală și lăsă un mesaj:

— Dr. Lawson, sunt Jason. Jason Bradley. Dar, da, sunt sigur că știți asta. Uite, trebuie să știți că... m-am purtat cu tot respectul cu fiica dumneavoastră. Acesta-i adevărul. Dar am vrut să vă mai spun și faptul că ați avut dreptate, iar eu am greșit. Eu, ă... Își dresе vocea. Nu mă voi mai întâlni cu Hannah. Îmi pare rău pentru toate.

Apăsă tasta pentru Sfârșit.

Sfârșit... ce potrivit.

Tocmai când ceva începea să se schimbe în inima lui.

Dacă aceasta era seara în care să facă ordine, ar face bine să termine cu toate. De ce să se oprească la un singur apel? Mai avea unul de dat.

ATLANTA, GEORGIA

Truman încerca să doarmă, cu toate că era greu, în microbuzul acesta hodorogit. Încă aveau câteva ceasuri de mers, în ciuda rutei continentale care traversa statul Atlanta. B-Mac se aplecase peste volan, iar codițele rasta îi săltau permanent. Un om din Neanderthal ar fi arătat la fel de confortabil pe scaunul șoferului.

Cel puțin omul acesta al peșterilor știa să cânte.

— Acesta este rostul vieții, murmură el. Acesta este rosul iubirii...

Truman își lăsă viziera în jos. Prin oglinda mică încastrată în ea, îi văzu pe Diego și pe Danielle rezemați unul de celălalt, adormiți rapid, cu o pătură peste picioare. Pe bancheta din mijloc, Alanna era singură. Nu era Jason, ca să-i țină de cald. Răspunsese la un telefon primit de la el mai devreme, iar când terminase de vorbit, păruse mai degrabă resemnată, decât tristă.

— Asta e tot ce trebuie să știi... despre tot...

Truman o admira prin oglindă când ea își ridică privirea și-l surprinse. Înainte ca el să apuce să-și plece privirea, își dădu seama că pe fața ei era un zâmbet ușor. El îi zâmbi la rândul său. Își zâmbeau unul altuia. Da, un zâmbet adevărat, neforțat, real.

— Ești trează, spuse el. Stai bine în spate, acolo?

— Se face frig.

— Ei bine, milady, permiteți-mi să pornesc vechiul încălzitor și...

Ce faci, felină a junglei? Adună-te.

Aceasta era ocazia lui. Dacă acesta nu era un semn clar din partea Alannei, ce putea fi? Evident, reușise să o câștige. Din tot ce citise în revistele acelea se spunea că umorul era unul din cele mai atrăgătoare lucruri pentru o femeie, și el readucea atitudinea sexy la viață. Ba bine că nu.

— Hm, spuse el. Nu știu dacă ajunge chiar până în spate. Dă-mi voie, ă... Vin și stau lângă tine. Adică, dacă nu ai nimic împotriva.

— Ceva împotriva? Deloc.

Tigru la pândă. Păzea.

Păși peste suportul din plastic pentru pahare, peste lada frigorifică peste o jumătate de duzină de doze goale de pe jos. VW-ul luă din plin o groapă din carosabil, iar capul lui se lovi de plafonul metalic. Ochelarii îi aterizară pe jos. Se împiedică, încercând să-și țină echilibrul, și ateriză aproape în poala Alannei, la fel cum un copil s-ar cuibări în brațele mamei lui.

Se aștepta să se răstească la el.

Dar ea râse.

— Știi, spuse el, și mama mea are părul blond. Poate că asta explică atracția mea față de tine, un fel de chestie freudiană.

— Dacă ai de gând să-mi vorbești despre Freud, sări jos din poala mea, Truman. Nu, mersi.

— Și dacă nu, pot să stau? Își ridică privirea și bătu ușor din gene.

— Nu. Ea râse din nou. Dar poți să șezi lângă mine. Chiar mi-ar face plăcere.

Truman se așeză pe banchetă lângă ea, își petrecu brațul pe după scaunul ei, și-l ignoră pe vărul său care-și dădu ochii peste cap în oglinda retrovizoare.

WILMINGTON, CAROLINA DE NORD

În următoarele două zile, Hannah făcu curat în camera ei, își adună rufe și se organizează. Mama ei glumi cu ea, spunându-i că probabil s-a infectat cu ceva. Hannah știa însă că ceva se schimbase. Era foarte conștientă de instinctul de cuib care le copleșea pe mamele însărcinate și se simțea mânată de ceva asemănător. Ceva instinctual. Aproape copleșitor. Desigur, era cu totul imposibil să fie însărcinată, dacă era să țină cont de statusul ei de fecioară care nu mai era o taină.

Se gândi în schimb la un fluture, cu totul curat și compact în coconul său, până când era pregătit să se lupte pentru ieșire și să își deschidă aripile.

Da, asta reușea să descrie mai bine starea de fapt a lucrurilor. Tânjea după ordine.

Cât despre situația ei școlară, imprimase formulare de pe website-ul UNCW și le răsfirase pe cuvertura patului. Acum ședea între ele, încercând să înțeleagă toate informațiile, și figurile și instrucțiunile.

Se auzi un ciocănit la ușă. Era mama ei, îmbrăcată cu un sweater cu nasturi peste o bluză. Întotdeauna era modestă, cu postura uneia dintre cele mai elegante actrițe ale cinema-ului clasic. În propriul ei joc actoresc, Hannah încerca să combine sensibilitățile moderne cu o parte din acel șarm de școală veche. Oare deprinsese o parte din manierismele acestea de la mama ei adoptivă?

— Hei, spuse mama. Pot să intru?

— Cred că da.

— Ce-s toate astea?

— Informații despre aspecte financiare. Toate sunt scadente până la sfârșitul săptămânii, și chiar dacă reușesc să adun toți banii până atunci, nu va fi nici pe departe suficient pentru a-mi acoperi taxele. Așa că în principiu, da...

— Scumpo, tatăl tău nu te va scoate de la școală.

— A spus că o va face, și fără discuție părea ferm în hotărârea lui.

— O, era doar supărat. Mama se strecură pe lângă ea și se așeză lângă Hannah pe pat. Aranjă gulerul lui Hannah și-și puse brațul pe după umerii ei. Te iubește atât de mult, scumpo. E doar îngrozit că te va pierde. Amândoi suntem.

— Și nu crezi că și mie mi-e frică?

— Da, cred că ți-e frică. Cred că ești supărată. Și ai tot dreptul să fii. Mama ei scoase o fotografie din buzunarul sweaterului ei. O netezi pe genunchi și i-o arătă lui Hannah. Aș vrea să încerc să-ți explic, dacă mă lași.

— Tu ești aici? Hannah luă fotografia în mână. Arăți atât de frumoasă în fotografia asta. Și... mi se pare că ești însărcinată.

— Am fost. Aveam douăzeci de săptămâni când am făcut poza asta. Aveam gemeni.

— Gemeni? Hannah se învârti spre ea.

Mama ei încuviință din cap, iar pe față i se lăsă nostalgia.

— Mamă, ce s-a întâmplat?

Buzele i se răsfrânseră în jos. Trase adânc aer în piept, își dădu părul pe spate și buza de sus începu să-i tremure.

— Ah, n-am vrut să mă vezi așa. Îi era greu s-o privească pe Hannah în ochi. Noi, ă... i-am pierdut. Nu aveam decât câteva luni, și eram atât de încântați, iar apoi am rămas fără nimic. Așa mă simțeam pe atunci. Nu dau vina pe nimeni. În săptămânile care au urmat, abia dacă reușeam să cobor din pat. Hannah, eram atât de deprimată. Am slăbit zece kilograme pentru că practic nu mai mâncam nimic. Într-o zi, am...

— Ce? Hannah se aventură să o privească.

— Citeam în Biblie despre a avea grijă de orfani și de văduve. Am simțit ca și când Dumnezeu mi-a spus chiar în clipa aceea că trebuia să încetez să mă mai gândesc la durerea mea și să văd de alții. Nu aveam să găesc vindecare decât îngrijind rănila altora.

Hannah își mușcă buza și o ascultă.

— Așa că am început să fac voluntariat, explică mama ei. La centrul acela de consiliere în criză de sarcină nedorită. A fost uimitor că eram în stare să-i ajut pe alții. Am găsit vindecare, cu adevărat. Dar mă și durea. Mă durea profund. În unele zile trebuia să iau o pauză. Ei bine, era o catedrală frumoasă după colț, și mă duceam la prânz acolo ca să mă rog. Vorbeam, cu Dumnezeu, Îl imploram să-mi dea răspunsuri. Mă rugam să-mi dea speranță.

Mamei îi dădură lacrimile.

— N-o să uit niciodată ziua de șaptesprezece octombrie. M-am întors la centrul de consiliere după timpul meu de rugăciune și am văzut un anunț. Scria: „Gemeni. Abandonați. Doar douăzeci și patru de săptămâni.” Era postat de preotul de la catedrală.

Vocea i se frânse când privi în ochii ficei ei.

— Scumpo, nu înțelegi? Gemenii pe care îi pierdusem erau cam de aceeași vârstă cu tine și fratele tău, și asta era tot ce trebuia să știu. Asta a pecetluit totul. Hannah, *tu* ești miracolul nostru. Și de asta e atât de greu să îți dăm drumul. O trase pe Hannah aproape și își atinse fruntea de fruntea lui Hannah. Însemni atât de mult pentru noi.

— Știu, murmură ea. Se uită la fotografie.

— Ce catedrală era?

— O, spuse mama ei. Era frumoasă.

Felinarele străjuiau drumul ce ducea la catedrală. În întuneric, orașul era viu și scânteietor sub lumina lunii și a stelelor.

Hannah se plimbă pe trotuar, urmând același drum pe care-l urmărise mama ei între centrul de consiliere și biserică. Mama ei își găsisese liniștea și călăuzirea în acest loc, iar Hannah avea nevoie de același lucru. Spusese foarte puțin despre întâlnirea cu Cindy Hastings, iar sentimentele îi erau încă vii.

Unde era oare sentimentul acela de apartenență pe care sperase să-l găsească?

Sau, pe de altă parte, ușa noilor posibilități?

Nimic din toate astea nu se întâmplase, iar ea rămăsese cu un loc gol în inima ei. Dacă avea cândva nevoie de călăuzire, ei bine acum era acel moment.

Hannah își strânse Biblia la piept, urcă treptele largi spre catedrală și se strecură în interior. Trecu peste prag spre ușile mai mici cu vitralii. În spatele lor, un vas cu apă sfințită stătea în spatele sanctuarului dominat de stâlpi înalți și un dom arcuit. Geamurile erau cu vitralii de ambele părți, fiecare reprezentând povestiri biblice, iar statuile îi reprezentau pe apostoli și pe sfinți în diferite acte de slujire și umilință.

Simțea cu adevărat o reverență adâncă în acest loc, care avea o legătură îndepărtată cu propria ei existență. Găsi o bancă ceva mai încolo, iar lemnul trosni când se așeză.

Doamne, ascult. Sau incerc, cel puțin.

Un preot se apropie în momentul când sosi ea. Purta o haină neagră, cu tradiționalul guler alb. Când se apropie de culoarul din mijloc, văzu haina pe brațul său.

— Mă scuzați, spuse el. Îmi pare rău, dar trebuie să închidem pe timpul nopții.

— O, n-am știut. Eu... n-am mai fost niciodată aici. Sunt Hannah.

— Bună. Avem slujbe în fiecare zi, dacă vrei să revii.

— De fapt, eu... eu sunt neoprotestantă. Ridică din umeri. Presupun că ar trebui să știți asta.

El chicoti, iar ochii lui cenușii scânteiară sub un început de chelie încoronată de un păr alb ca zăpada. Ridurile adânci de pe fața lui îi aminteau de bunicul ei, de cicălitorul Papa, dar preotul părea mult mai relaxat.

— Voi știți fără doar și poate cum se construiește o biserică, spuse ea.

El se așeză la câțiva pași de ea, cu brațul rezemat de spatele băncii.

— De ce ai venit, dacă nu te superi că te întreb?

— Nu știu. Presupun că încerc să îmi dau seama cum să dau drumul... unor lucruri.

— Lucruri?

Ea-și umezi buzele. Nu avea nimic de pierdut dacă vorbea cu acest om, și își dorea să vorbească. Avea nevoie de asta.

— Nu știu cum să... să dau drumul faptului că simt ură față de mine și față de alții. Așa. Acum am spus-o.

Când ea se opri, el încuviință înțelegător din cap.

— Ce vrei să spui, Hannah? Spune tot ce simți.

Ea dădu din cap.

— Ei bine, acum trei săptămâni am aflat că toată viața mea este o minciună. Așa că am plecat într-o călătorie în Mobile, Alabama. Acolo m-am născut. M-am gândit că dacă mă duc, voi afla toate răspunsurile, și că așa, după ce mă voi întoarce, mă voi simți altfel. Își făcu buzele pungă. Dar nu s-a întâmplat așa.

Preotul rămase tăcut, privind-o nemișcat.

— Părinții mei nu sunt părinții mei de fapt. Iar mama mea biologică, ea a încercat să mă avorteze. Și am un frate. Adică am avut un frate. Am fost născuți la câteva minute unul de celălalt, pe șapte octombrie, 1991, dar el a murit la câteva luni după naștere... Își plecă fruntea spre a-și ascunde fața. Sunt supărată pe părinții mei pentru că nu mi-au spus până acum, pentru că m-au lăsat să cred că sunt altcineva. Sunt supărată pe mama mea biologică pentru că nu... pentru că nu m-a *dorit*. Adică, de ce nu m-a vrut? Ce e așa de rău în ce *mă* privește? Îi aruncă o privire preotului, cu ochii umezi. Am găsit-o. Și tot nu mă vrea.

Ochii săi plini de empatie o încurajau să continue.

— Și mă simt vinovată. O parte din mine se simte ca și când... ca și când fratele meu ar trebui să fie în viață, și nu eu. Mă întreb dacă el ar fi fost un om mai bun decât mine. Încercă să zâmbească. Mă întreb cum ar fi fost el. Mă urăsc pe mine pentru că simt așa.

Preotul incuviință din cap.

— Înțeleg.

Ședeau în bancă, unul lângă celălalt, sub dom și luminile aurii și crucifixul imens de deasupra altarului central.

— Catedrala aceasta, spuse el, privind în jurul său, a fost construită în 1893, și a fost numită după Sfântul Pavel, apostolul. Magnifică, nu-i așa? El a scris o scrisoare bisericii din Colose și a spus, pentru că am fost iertați de Dumnezeu, și noi trebuie să ne iertăm unii pe ceilalți. Preotul veni mai aproape de ea, privind-o în ochi. În Cristos, tu ești iertată. Și pentru că tu ești iertată, ai puterea de a ierta la rândul tău. Ai puterea de a ierta. Și de a dezlega. Ura este o povară pe care nu mai trebuie s-o porți.

— Cum ați ajuns să fiți atât de înțelept?

— O mulțime de greșeli, Hannah. Am făcut lucruri de care nu sunt mândru, și am nevoie de iertare la rândul meu. Nu avem oare cu toții? Doar în iertare poți găsi eliberare, Hannah. O iertare care este peste puțină ta sau a mea. Una care nu poate fi găsită într-o călătorie, și nici măcar în catedrala aceasta. Se lăsă din nou pe spate, cu ochii îndreptându-i-se în sus. „Dacă Fiul vă face slobozi, sunteți slobozi în adevăr.”

Ea cântări cuvintele lui, iar crucifixul îi servi drept aducere aminte pentru prețul plătit pentru acea libertate. Zâmbind, își puse amândouă mâinile pe genunchi.

— Ei bine, cred că ar fi mai bine dacă ați închide acum, nu? Nu vreau să vă mai rețin.

El o conduse la ușa din față.

— Care a fost numele fratelui tău?

— Numele lui a fost Jonathan.

— Ei bine, Jonathan vrea ca tu să-ți trăiești viața, Hannah. Trăiește-o din plin.

Când se îndreptă înapoi spre altar, ea se întoarse spre ușă și pătrunse în aerul cald al nopții. Cobori treptele în fața catedralei și

observă o siluetă în stânga ei. Era o tânără blondă, ultima persoană pe care s-ar fi așteptat s-o vadă în umbrele serii.

— Alanna? Ce faci aici?

PARTEA A IV-A

Isprăvirea

*„Acela care a început în voi această bună lucrare,
o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos.”*

FILIPENI 1:6

În Fluvio

Alanna își dăduse seama de mult timp că avea foarte puțin control asupra circumstanțelor din viața ei. Era una din lecțiile grele pe care le învățase din faptul că crescuse cu un tată alcoolic. Ca un mijloc de supraviețuire, învățase să manipuleze. În afară prezenta un exterior dur. Se folosea de înfățișarea ei și de limba ascuțită pentru a prelua controlul și pentru a-i ține pe ceilalți departe.

Apoi Jason o părăsise. Nu se mai afla sub controlul lui.

Cu toate că o întristase, plecarea lui nu fusese deloc o surpriză. Fuseseră prieteni de când venise la universitate cu doi ani în urmă, și de atunci trecuseră împreună prin perioade dificile. El nu merita cuvintele tăioase pe care le folosea împotriva lui. Cu cât relația lor creștea, cu cât se simțea mai vinovată de faptul că încerca să-l controleze prin astfel de tactici.

Jason merita ceva mai bun.

Și la fel și Hannah, oricât de mult ura Alanna să o recunoască.

— Alanna? Ce faci aici? Hannah ieși din catedrală. Ești ultima persoană pe care mă așteptam să o văd.

— Te căutam. Alanna ședea pe treptele din piatră. Nu te gândi că te-am urmărit.

— Cum m-ai găsit aici?

— Am încercat la început să te sun, și cum asta n-a funcționat,

am sunat-o pe mama ta. Ea mi-a spus că telefonul tău ți-e stricat și că ești aici. Putem să ne plimbăm un minut?

Hannah ezită.

— Te rog? Nu-ți cer decât câteva minute.

— Bine. Hannah se așează la câțiva pași depărtare, cu fața palidă în lumina lunii.

— M-am uitat înăuntru, și e frumos. Îmi dau seama de ce ai venit.

— Ai auzit ceva din, ă, ce am spus acolo înăuntru?

— Nu, m-am întors afară să te aștept. N-am vrut să te deranjez. Alanna își ridică un genunchi. Trebuia să îți spun de ce m-am purtat așa cum m-am purtat cu tine.

— Hei, aveai tot dreptul să fii geloasă. N-ar fi trebuit să-l las pe Jason să...

— Nu mai suntem împreună. Simțeam de o vreme că se întâmplă, și nu e vina ta. Nu acesta e motivul.

— N-am știut. Îmi pare rău.

— El și cu mine, presupun că e mai bine dacă suntem doar prieteni. Alanna ridică din umeri. Spune că nici măcar nu are voie să vorbească cu tine. Eu... n-ar fi trebuit să te pârăsc, Hannah. Nu era treaba mea, și nici măcar nu știam toate detaliile.

— Mi-a pricinuit o mulțime de probleme.

— Da, sunt sigură că nu sunt tocmai persoana ta preferată pe moment.

— Ce-a fost, a fost, spuse Hannah.

— Trebuie să îți explic. Mă lași?

Hannah dădu ușor din cap.

Alanna privi departe, cu gândurile rătăcindu-i.

— Numele lui era Adam. Avea nouăsprezece ani. Părinții mei tocmai mă trimiseseră la o școală în California, la vreo trei mii de mile depărtare. Asta-ți spune ceva, nu? Iar eu aveam doar șaisprezece ani. Să fiu sinceră, eram bucuroasă. Mă sufocam acasă. A fost greu, tare greu. Nu cunoșteam pe nimeni pe coasta de vest, nu știam cum să mă port. Și Adam, el... el m-a făcut să mă simt vie, știi? Și în siguranță. Îi aruncă un zâmbet îndurerat. Nu mă mai simțisem în siguranță de mult.

Ochii căprui ai lui Hannah se îndreptară spre ea.

— Înainte să plec, continuă Alanna, tata a spus, „Dacă te întorci acasă însărcinată, nici să nu te mai întorci.” A spus-o oarecum în glumă, dar eu știam că nu era o glumă. Chiar și atunci când era băut, asta era un lucru cu care nu glumea. Ei bine, șase luni mai târziu, Adam mi-a întins patru sute de dolari și mi-a spus că dacă nu fac un avort, mă părăsea.

— Câți ani aveai?

— Mă îmbrăcam și mă purtam ca și când eram mai mare, dar nu aveam decât șaptesprezece ani.

— Uau! Nici măcar... nu-mi pot imagina.

— A fost greu, Hannah. Mi-era frică de tata. Mi-era frică să-l pierd pe Adam. Așa că... am făcut ce a vrut Adam. Și tot m-a părăsit după aceea.

— N-am știut. Vocea lui Hannah era gravă. Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Înainte de vacanța de primăvară, Jason mi-a spus de ce veneai și tu. Alanna își ridică privirea, surprinsă să vadă atâta bunătate în ochii lui Hannah. După felul în care m-am purtat, trebuie să știi că nu aveam nimic cu tine, și îmi cer iertare. Ideea este că atunci când mă uit la tine, eu... mă urăsc. Înghiți greu și își întoarse privirea. Nu-i nimic în neregulă cu tine. M-am purtat așa cu tine pentru ceva e în neregulă cu *mine*.

Un autobuz trecu prin dreptul lor, făcând pământul să se cutremure. Felinarele aruncau lumina lor în formă de conuri galbene în susul și josul bulevardului.

Hannah veni mai aproape.

— Știi, mama obișnuia să vină aici și să se roage înainte să mă fi născut. E pentru prima oară când am intrat aici, dar nu m-am putut opri să nu privesc la crucifixul din față. Îmi aduce aminte de ceea ce obișnuia ea să-mi spună când eram mică. Spunea că brațele lui Isus sunt întinse atât de mult pe cruce pentru că atât de mult m-a iubit El pe mine. Măinile lui sunt deschise, oferind iertare, indiferent ce am făcut eu.

Oricât ar fi vrut Alanna să se stăpânească, nu își putea împiedica lacrimile ce i se îngălăbeau în colțul ochilor. Picuri fierbinți. Sărați și amari.

— Nu vreau să par trivială sau că folosesc un clișeu, îi spuse Hannah. Și s-ar putea să sune așa, trivial sau a clișeu. Dar chiar dacă ai auzit-o de o mie de ori, te poate schimba dacă o accepți și o lași să te cuprindă. Adevărul este că eu însămi lucrez la asta. Știu că brațele Lui sunt suficient de mari pentru tine.

Părul Alannei îi căzu în față. Lacrimile i se prelingeau pe bărbie.

— Dacă vrei, știu niște oameni cu care ai putea vorbi, Alanna. Pastorul meu, e destul de amabil. Și psihiatrul meu? Ei bine, el e cam ciudat, dar are intenții bune.

Asta-i aduse un zâmbet ușor pe buzele Alannei.

La întâlnirile ei de la AA i se spusese despre importanța mărturisirii și a iertării. Se opusese acelor pași, cu toate că știa cât de vitali erau. Venise să o caute pe Hannah ca un pas în direcția care trebuia. Cu toate că Alanna aprecia tot sprijinul primit de la alții care trecuseră prin lupte asemănătoare, întâlnirea din seara aceasta era diferită. Iat-o pe Hannah, o persoană căreia îi greșise, oferindu-i o grijă și o compasiune pe care Alanna nu le merita.

Măinile Lui sunt deschise... indiferent ce-am făcut.

Se gândi la Adam. La lucrul pe care i-l impuse.

Se gândi la tatăl ei. La răbufnirile și violența lui. Și cum, în gimnaziu, nu știa exact cum avea să-l găsească atunci când se întorcea acasă de la antrenamentul de volei.

Se gândi chiar și la Truman. La dorința lui sinceră, la încrederea lui și la capacitatea lui de a face să rădă.

— Ce spui? o întreabă Hannah. Te-aș putea duce odată, dacă vrei.

Alanna se uită la ea.

— Mi-ar face plăcere.

MOBILE, ALABAMA

Mary Rutledge privea pe geam afară în întuneric. Ținea în palme o cană cu ceai fierbinte – lemn roșu african, despre care se spunea că făcea bine la tot trupul – și se tot gândea, iar și iar, la evenimentele din săptămâna care trecuse.

Mai întâi, apăruse doamna Porter. Care acum era doamna Hastings.

Mai apoi, apăruse Hannah. Al cărei nume de familie era acum Lawson.

Atâta confuzie în lumea asta mare și largă, atâta durere și suferință. Marți, însă, Mary îi oferise niște răspunsuri lui Hannah. Spera că mama și fiica se reuniseră, dar nu exista nicio garanție pentru asta, nu? Uneori urmăreai adevărul până când drumul se infunda. Iar când se întâmpla așa, îți făureai o nouă cărare și îți vedeai mai departe de drum.

Murmură ceva pentru sine, peste ceai.

— E timpul să mergi mai departe, Mary. Sau timpul se va scurge pe lângă tine.

Cartea cea Bună vorbește și ea despre asistente. Pe vremea robilor evrei, asistentele moașe salvau bebelușii evrei. Faraon le spusese să arunce copilașii în Nil. Nu voia ca vreo armată să se ridice împotriva lui. Dar moașele acelea erau curajoase și înțelepte. Când veni rândul lui Moise, l-au pus pe un fluviu. L-au așezat, înfășat în scutece, într-un coș. Iar azi, toți au aflat despre el. Că acel copilaș condusese poporul lui Dumnezeu până în Țara Promisă.

Mary dădu din cap ca pentru sine. Indiferent pe ce cale ajungea la asta, nu vedea să aibă de ales. O, sigur, avea de ales. Femeile aveau de ales. Bărbații, și ei aveau de ales — și prea adesea, în final, lăsau cele mai grele decizii pe umerii femeilor.

Dar când totul mergea altfel?

Ei bine, știa exact ce avea de făcut. Vizita tinerei Hannah îi arătase asta. Mary era o asistentă în inima ei, și chiar dacă o parte din ani îi irosise în nesăbuință, mai avea destui ani înaintea ei. Acum avea patruzeci și trei de ani. Mai avea jumătate din viață înaintea ei, cu ajutorul Domnului. Nu avea niciun motiv să nu-și poată aduce la zi pregătirea și să se pună la punct. Spitalele spuneau mereu că aveau nevoie de mai multe asistente.

În sfârșit, avea ceva de spus. Și, Doamne, cât de mare nevoie avea de asta.

Era timpul să meargă înainte. Fără doar și poate.

— Dimineată, își spuse, te duci și afli ce ai de făcut.

Gata de zbor

WILMINGTON, CAROLINA DE NORD

Hannah era ghemuită pe-o parte pe cuvertura patului ei, cu jurnalul deschis lângă ea. Avea atât de multe gânduri care continuau să i se învălmășească în minte.

Astăzi era vineri, ultima zi oficială din vacanța de primăvară, și trecuse deja de jumătatea lunii martie. Avea să se întoarcă luni la școală? Tatăl ei nu spusese încă nicio vorbă.

După doar trei zile departe de Jason, își dădu seama mai mult ca oricând cât de mult făcea el parte din viața ei. Nu-și putea îngădui să piardă asta. Toți anii aceștia. Toate discuțiile lor. Cursele până la lac, petrecerile de ziua ei, și tachinările lui legate de ieșirile ei copilărești și de dragostea ei pentru *Anne of Green Gables** – care erau toate mai intense acum că Hannah știa că și ea, și Anne, fuseseră adoptate.

Cel mai presant gând era legat de relația cu mama ei biologică. Nu voia să o urască pe femeia aceea pentru faptul că o respinsese. Era greu totuși să accepte ceea ce se întâmplase la etajul douăzeci.

— Cine este domnișoara?

— Habar n-am.

Pumnale ce-i străpunseseră inima.

Hannah auzi un ciocănit ușor la ușă. Își adună hârtiile boțite pe de pat, eforturile ei eșuate de a-i scrie o scrisoare lui Cindy Hastings.

* Cunoscută carte pentru copii, prima dintr-o serie de trei volume, de Lucy Maud Montgomery (n.tr.)

Chiar și cu o seară înainte, Hannah se ghemuise pe scaunul ei de la birou, ascultase muzică la CD playerul ei vechi și încercase să-și aștearnă gândurile în cuvinte. Probabil nu avea să se mai întoarcă în Mobile. De ce să se supună încă odată unui asemenea chin? Dar poate că totuși avea să trimită o scrisoare pe adresa Conwell și Hastings.

Alt ciocănit.

— Da, intră.

— Bună.

Tatăl ei purta un sweater de un albastru palid peste o cămașă. Părul îi era în obișnuita-i dezordine cârlionțată.

— Ce e?

— Eu, ă... Tatăl ei oftă. M-am gândit mult la asta, Hannah. Și am vrut să-ți spun că-mi pare rău. Îmi pare rău că am exagerat. Deci ești în continuare înscrisă la școală, și mi-am luat libertatea de a-l suna pe profesorul tău de teatru. I-am reamintit că mama ta și cu mine suntem amândoi alumni și suntem în continuare foarte, foarte, foarte buni prieteni cu decanul. Își înclină capul. Cred că a priceput mesajul.

Hannah zâmbi.

— Deci ai destul de mari șanse să rămâi în grupul de teatru, dacă vrei.

— Mulțumesc, tati.

— Și cred că ar trebui să-ți faci bagajele.

— Pentru ce?

Își înăbuși un căscat.

Îi puse un plic pe pat.

Ea-l privi întrebătoare, apoi îl deschise și găsi un bilet de avion. Purta numele ei, cu destinația Mobile, Alabama. Cu plecare deseară.

— Știu că trebuie să închei povestea asta, Hannah. Cu permisiunea ta, mi-ar plăcea să fiu alături de tine când o faci.

Ea încuviință cu capul. Era incredibil.

— Avionul pleacă peste câteva ore. El se întoarce, dădu să plece, apoi privi înapoi la ea. Dar este un loc unde aș vrea să te duc pe drum într-acolo. Dacă n-ai nimic împotriva.

Jacob o ținea pe fiica lui de mână și o conducea peste iarba proaspăt tunsă a cimitirului, printre șirurile de pietre funerare și monumente *in memoriam*. Cerul era senin și albastru. Jacob purta în continuare sveterul lui albastru pal și pantalonii maro. Hannah era încălțată cu sandale negre și o rochie de vară, învelită cu un șal subțire. Bagajele îi așteptau în mașină. Avionul lor decola în trei ore.

Jacob căută un loc familiar. Un stejar imens. Crengile sale generoase și frunzele de un verde închis ofereau umbră pietrei funerare de sub el.

Jonathan David Lawson
Darul prețios al lui Dumnezeu
7 oct.1991 – 4 feb. 1992

O vază cu trandafiri și floarea miresei se aflau la baza pietrei.

— Fratele meu, spuse Hannah în șoaptă.

Jacob se întinse după mâna ei, iar vocea îi deveni răgușită.

— Noi am sperat dincolo de orice posibilitate umană. Am crezut cu adevărat că Dumnezeu avea să-l vindece. Medicii au spus că nu avea activitate cerebrală în limite normale, dar eu... eu l-am văzut zâmbind. Ne-am rugat mult, dar uneori e foarte greu de înțeles.

Hannah îl strânse mai tare de mână.

— Eram atât de tineri, spuse el. Nu știam ce să ne spunem nouă, așa că în mod firesc nu ți-am spus nici ție nimic, Hannah. Lunile s-au preschimbat în ani, și anii au devenit decenii, și nici acum nu ai fi știut.

Ea privi în altă parte, cu ochii mari și umezi.

— După ce a murit, spuse Jacob, îmi amintesc că te țineam în brațe. Și te țineam ceasuri întregi. Nu te pierdeam din ochi. Pentru că mă temeam că dacă te-aș fi pierdut și pe tine, aș fi...

Își luă câteva clipe ca să se adune. Trebuia să spună asta de dragul fiicei lui.

— Și te țineam, pentru că nu puteam să te las. Și, scumpo, nici acum nu ți-am dat încă drumul. Îmi pare rău, Hannah. Îmi pare rău pentru jurnal. Pentru că ți-am ascuns atât de multe lucruri. Pentru cât de mult am încercat să te controlez. Nu pentru că nu am încredere în tine. Doar că... doar că încerc sincer să învăț cum să am din nou încredere în Dumnezeu. Așa că te rog, nu... nu...

— Tati.

— Da, dragă?

Ea se întoarce, iar privirea lui o întâlnește pe a lui.

— Te... te iubesc. Se lipi de el, iar el o cuprinse cu brațele. Și e în regulă.

— Da? Înghiți greu. Și eu te iubesc. Te iubesc atât de mult.

Se ținură astfel, cu amintirea lui Jacob la doar câțiva pași. Jacob îi cuprinse ceafa lui Hannah și o ținu aproape, la fel cum obișnuia să facă atunci când se cățara la el în poală când fusese mică.

— Mulțumesc că m-ai adus aici, spuse Hannah. Mulțumesc.

Nu mai era o fetiță. Era o tânără femeie. Și era gata să-și facă propriile alegeri și să-și trăiască viața. Și era gata să zboare.

Că veni vorba...

— Ar fi timpul să mergem, spuse el în cele din urmă. Avem de prins un avion.

O încercare

MOBILE, ALABAMA

Hannah și tatăl ei ajunseră la aeroport și se cazară la un motel din apropiere, Drury Inn, cu două paturi duble. Birourile de avocatură Conwell și Hastings erau închise seara, iar Hannah avea să aștepte până a doua zi pentru a-și completa ultima parte a poveștii ei cu mama ei biologică.

— De ce n-a venit și mama? întrebă ea de la masa de lângă televizor. Categorie ar fi trebuit să fie și ea aici. Am fi jucat o partidă strașnică de Yahtzee.

— Ar fi fost distractiv. Tatăl ei se întinse pe pat, cu brațele încrucișate sub cap. Părul său cârlionțat blond-grizonat îi cădea peste pernele stivuite. Ideea este, draga mea, că partea aceasta este dificilă pentru ea. Te-a crescut și te-a iubit. Ești fiica ei, fiica noastră. Și chiar și așa, se teme că nu ar putea concura niciodată cu femeia cu care împarți același sânge. Știe cât de important este asta pentru tine, și se teme că nu se ridică la înălțimea ei?

— O voi iubi întotdeauna. Indiferent ce s-ar întâmpla.

— E îngrijorată că te-ar putea pierde, îi explică tatăl ei. Adică nu fizic. Se teme că va înceta să mai fie acea femeie numărul unu în viața ta. Vocea la care îți pleci urechea. Umărul pe care plângi.

Hannah se uită la el.

— Asta crezi și tu?

— Scumpo, nu e vorba despre ce cred eu. Tu trebuie să rezolvi asta.

— Dar și tu îți faci griji. De asta m-ai însoțit aici.

— Cred că ești o femeie matură care merită să cunoască adevărul. Tu ești cea care vei hotări cum vei răspunde la asta, și ori de câte ori fetița mea trece prin situații dificile, vreau să fiu prezent atât cât pot. Atâta tot, Hannah. Asta n-o să se schimbe, indiferent ce vârstă vei avea.

— Chiar și când voi avea anii tăi?

— Poftim? Tu întotdeauna o să fii fetița mea.

— Părinții ăștia, spuse Hannah scuturând din cap.

— Copiii ăștia. Tatăl ei o imită.

Amândoi râseră, și ea își îndreptă din nou atenția la jurnalul ei. Voia să folosească cuvintele cum se cuvenea. Nu avea decât o singură încercare pentru asta.

Hannah, îmbrăcată în rochia ei de vară, se îndreptă spre birourile Conwell și Hastings. Ea și Jason parcuseseră aceeași rută din parcare chiar marți. De data asta îl ținea de mână pe tatăl ei, și venea cu un nou set de așteptări.

— Ești sigură că asta vrei s-o faci? o întrebă tatăl ei.

Ea-și prinse buza inferioară între dinți, studie clădirea impunătoare și încuviință din cap.

— Da, spuse ea.

— Prea bine, atunci.

Ea-și luă mâna dintr-a lui, așteptă pentru o breșă în trafic și traversă drumul. Ea și tatăl ei luaseră un mic dejun continental la motel, iar acum era deja ora prânzului. Se întrebă dacă Cindy Hastings avea să fie plecată din birou, cum se întâmplase ultima oară.

Hannah își verifică buzunarul și luă adânc aer în piept.

Era gata.

Cindy Hastings urcă singură cu liftul, cu servieta diplomat atârându-i de umărul drept. Purta o jachetă peste o bluză din mătase vineție, pantaloni negri și pantofi negri cu toc. Își prinsese părul într-o coadă simplă la spate, gata de multe ore de lucru.

Îi trimisese un mesaj lui Curt de pe BlackBerry-ul ei. Avea de terminat partea de cercetare într-un caz districtual, și asta însemna că avea să ajungă mai târziu decât intenționase în după-amiaza aceea de sâmbătă. Lily trebuia dusă la cursul de balet la ora patru. Nu era tocmai sarcina preferată a lui Curt, dar știa unde se afla tutu-ul în dulap, și putea conta pe el că avea să se ocupe de asta.

Muncă, muncă și iar muncă. Nu se mai termina niciodată.

Nu că îi păsa lui Cindy, de vreme ce o ținea ocupată.

Înainte ca liftul să ajungă la ultimul etaj, auzi o voce. Nu orice voce. *Vocea*. Cea pe care o auzise iar și iar de-a lungul anilor și în final primise și o față, în urmă cu patru zile, chiar în clădirea aceasta.

— *Mami, mă auzi?*

Nu era audibilă sau reală. Sigur că nu.

Cindy porni pe coridor spre biroul ei din colț, unde își puse servieta pe birou. Din fire nu era foarte organizată, însă cariera și slujba ei ca mamă îi cizelase talentele. Rareori mai pierdea câteva ceva în ultima vreme, iar biroul și-l păstra imaculat. Totul era la locul lui.

O singură coală de hârtie ușor mototolită îi atrase privirea.

Și asta nu era tot.

Cindy se uită spre ușa deschisă. Cu toate că auzise discuții în sala de conferințe, nu era nimeni în câmpul ei vizual.

Luă hârtia, care purta doar două cuvinte scrise de mână.

Atinse și brățara de spital îngălbenită de vreme.

— *Mami, mă auzi?*

Valul de amintiri era copleșitor. Buza începu să-i tremure. Genunchii aproape că o lăsară. Apăsă butonul interfonului de pe telefonul ei de birou, știind că nu putea vedea pe nimeni în starea ei de față. Nu putea nici măcar să respire.

— *Da, doamnă Hastings?*

Era recepționera.

— *Stacey, ai putea...*

Nu putu sfârșit propoziția. Dădu drumul butonului și netezi hârtia cu mâna. Brățara era a ei, o purtase pe mână în ziua aceea îngrozitoare la spitalul Mobile General. Dăduse naștere unui fiu, mutilat de propriile ei alegeri, și unei fiice, micuțe, întreagă și frumoasă. Marți, respinsese acea relație, în ciuda fiecărui ciob mărunț al inimii ei care își dorea ca totul să fie reparat din nou. Nu-l putea supune pe Curt la una ca asta. Sau pe Lily.

Nimeni pe lume nu știa.

Tainele Alyssei Cynthia Porter erau în siguranță.

Și după felul în care îi răspunsese lui Hannah, Cynthia știa că nu avea să o mai vadă sau să mai audă ceva de la sărmana fată. Era spre binele ei, nu? Spre binele tuturor.

Aceste două cuvintele o zdrobiră.

Te iert.

Își trecu o mână peste coala de hârtie, ca și când ar fi vrut să șteargă tot trecutul. Dar nu reuși să șteargă nimic. Își pierduse propriii părinți, și produsese aceeași suferință fiicei ei de nouăsprezece ani. Își ridică fața spre tavan și își trase nasul.

Iertare?

Cine era ea să merite așa ceva?

Închise ușa de la birou și citi din nou cuvintele acelea.

Suspiniul se desprinsese din pântecul ei, adânc, acolo de unde începuseră toate astea și unde își ascundea încă rănilile. Cindy se gândi la Hannah, cum o văzuse în curbă, afară, privind Mercedesul plecând. Se gândi la Lily care-i făcuse cu mâna, fără să aibă vreo idee că acolo, la nici zece pași de ea, se află sora ei vitregă. Cindy își șterse o lacrimă de pe obraz și duse mâna la gură, încercând să se stăpânească. Dar mesajul de pe hârtie era imposibil de ignorat.

Lacrimile îi curgeau în voie pe față, iar suspinele îi puseră acum stăpânire pe piept și pe umeri. Se rezemă cu spatele de ușa solidă din lemn și plânse. Rușinea și regretul adunate în două decenii se năpustiră la suprafață, toate rănilile acelea pe care le îngropase.

Genunchii ei se înmuiară și alunecă jos pe covor. Se chinui să ia o gură de aer. Gâtul i se strânse, și abia putea scoate un sunet. Strânse hârtia la piept și își lipi cuvintele acelea de piele.

— *Mă auzi? Te iert.*

Chiar era posibil?

Suspine vindecătoare o cuprinseseră. Greutatea care se ridică de pe spinarea lui Cindy era mai mult decât își dăduse seama vreodată că poartă, și în ciuda arsurii ce-o simțea în gât și a arșiței din ochi, se simțea mai ușoară decât fusese de mulți ani.

Hannah își ridică privirea spre cer, la norii ce se răsuceau și pluteau deasupra clădirii Conwell și Hastings. Privirea îi alunecă apoi la geamurile din colț, biroul unde lucra mama ei.

Oare găsisse biletul?

De dimineață, Hannah se hotărî că nu avea nici un rost să-i lase o adresă. Amândouă își aveau viața lor de trăit și libertatea de-a o trăi era tot ce conta. Trecutul era în urma lor, iar viitorul li se întindea înainte.

— O zi frumoasă, nu? spuse tatăl ei.

Ea-și strânse buzele și încuviință cu capul. El o luă de mână, i-o sărută și o însoți înapoi la mașina pe care o închiriaseră. Zborul înapoi era după-amiază. Înapoi acasă.

Când ajunseră la mașină, Hannah zări un fluture ce se oprise pe ștergătorul din dreapta șoferului. Se înalță și se îndreptă spre un copac din apropiere, luptându-se cu rafalele de vânt, nereușind să ajungă nicăieri. Dar vântul își schimbă direcția, și un curent îi alunecă pe sub aripile întinse, și îl purtă în sus, spre libertatea crengilor mai înalte.

Scurt și dulce-cuprinzător

WILMINGTON, CAROLINA DE NORD

Truman ședea pe bancheta din spate a microbuzului VW albastru și privea prin parbriz spre clădirea căminului studențesc ce se întindea mare. Nu avea cum să ascundă sosirea microbuzului. Tot campusul UNCW probabil știa că ea se afla aici. Cu toate că logo-ul cu smiley căzuse în timpul excursiei din vacanța de primăvară și fire de nisip încă mai apăreau pe scaunele din plastic și pe covorașele negre din cauciuc, ea trebuia să facă față planurilor sale pentru deseară.

— Ia-o la dreapta, ruginitul meu șofer.

B-Mac îi aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Nu întinde coarda, frate.

— Ei bine, ai fi putut să mă lași să o conduc chiar eu.

— S-o conduci pe Evelyn? Omule. Asta *nici* nu intră în discuție.

— La Alanna mă refeream. Am permis de conducere. Sunt un om cu permis. N-a fost ideea mea să te car cu mine la întâlnirea mea.

— Mare norocos mai ești, vere. Nu sunt doar șoferul tău, dar sunt și cel care vă voi oferi gratis și live un adevărat concert muzical. Așa e. Chitara mea e încă în spate.

Truman gemu. Își vârî degetele pe sub ochelari și își frecă ochii.

— Iat-o, spuse B-Mac.

Și într-adevăr, iat-o. Alanna cea ispititoare. Așezată ca un model pe treptele căminului, cu un picior îndoit, pe celălalt șezând, și cu părul lung adunat tot peste umăr.

— Vorbește tu cu ea, îl instrui Truman pe B-Mac. Tu ești șoferul nostru. Fii blând.

B-Mac ridică o sprânceană, își aruncă înapoi codițele rasta, și își aranjă ochelarii groși pe nas. Trase mașina în curbă și opri motorul. Strigă prin geamul deschis de la copilot:

— Deci, ă, mă întrebam dacă ești gata de cina cu vărul meu.

— Unde? Intră și ea în joc.

— Este un loc pe coastă numit Farul* Și cred că este, literalmente, un far.

— Am auzit că sunt aproape cinci ore până acolo, și...

— Două, maxim. Ai văzut cât de rapid poate merge Evelyn. E magică.

— Am cursuri mâine.

— Mâine e duminică. Haide, știi și tu că vrei să vii.

Alanna surprinse ochiul lui Truman prin geamul ușii glisante. Îi zâmbi. Zâmbeau amândoi. Își zâmbeau unul altuia. Zâmbete peste tot. Se întoarse spre B-Mac și făcu pe sfioasă.

— Nu sunt prea sigură de toată povestea asta. Am auzit că vărul tău e un adevărat tigru.

Și zgârie aerul cu degetele.

— Uită tu de tigru. Au o ciorbă de crabi la Far de... de o să-ți schimbe literalmente viața. Atât e de bună. El insistă. Haide. Treci în mașină.

Alanna își întoarse privirea, cu pomeții înalți și profilul de statuie în lumina soarelui.

— O să-ți arăt dansul meu stil M.C.Hammer, îi spuse B-Mac Alannei. Am... am chiar și o pereche de pantaloni-parașută în spate. Te dau gata.

Ea chicoti când îl auzi.

B-Mac își săltă de câteva ori sprâncenele în oglindă la Truman.

— Ajunge, șuieră Truman printre dinți. Adu-o în mașină.

— Cu pantalonii-parașută aproape că m-ai convins. Pe trepte, Alanna se ridică și se scutură pe șezut. Veni la geamul de pe partea copilotului. Uite care-i treaba, B-Mac. Trebuie să

* Lighthouse, în original (n.tr.)

îți cunosc numele adevărat înainte să fiu dispusă să mă duci tu undeva.

— Vorbești serios? Păi numai ce te-am dus până în New Orleans și înapoi.

Ea-și încrucișă brațele.

— Să știi că pot să stau aici toată noaptea.

— Hannaford, șopti B-Mac.

— Nu-i așa rău.

— Hannaford Tobias Soloskowitz al treilea.

— O. În cazul acesta, îmi pare rău. Eu, ă... B-Mac e în regulă. E scurt și dulce-cuprinzător.

Răbdarea lui Truman ajunse la limită. Smuci de mânerul ușii laterale și glisă ușa complet.

— Intră, făcu el cu un gest cu care mătură tot. Îi întinse mâna.

— Mulțumesc, spuse Alanna. Arăți bine, Truman.

— Sper că ți-e foame, milady. Am aranjat pentru o masă premium la Far. Am încredere că aceasta se va încadra în înaltele voastre standarde culinare.

Răsetul ei relaxat era răspunsul de care avea nevoie.

— Ai auzit-o pe lady, sări el la B-Mac. Către castel, repejor.

Microbuzul reveni la viață și luă curba, îndepărtându-se de cămin.

Omul misterelor

Jason ședea în camera lui, desculț, cu un picior rezemat de un sertar deschis de la biroul său. Avea un exemplar cartonat din *Anne of Green Gables* în poală. Instructorul său de literatură engleză dorea o analiză completă a temei și contextului cărții, iar opera clasică de Montgomery se afla pe lista din care studenții puteau alege.

Desigur, nimeni nu știa de alegerea lui. Sigur, trăia în anii 2000 iar cartea aceasta atingea partea lui artistică, sensibilă. Dar asta nu însemna că era dispus să renunțe la identitatea de bărbat.

Nu așa ușor.

Trebuia totuși să recunoască, era o carte destul de captivantă. Anne Shirley era o fată nostimă, și îi amintea pe alocuri de o altă fată care știa să-l facă să zâmbească.

Jason era încă tulburat de întâlnirea cu dr. Lawson. Ura felul în care merseseră lucrurile în Mobile, și încă nu știa toată povestea despre ce se întâmplase în clădirea Conwell și Hastings. Știa că privirea aceea din ochii lui Hannah însemna nici mai mult, nici mai puțin decât o inimă zdrobită, și își dorea mai mult ca orice să o poată suna și să audă toate detaliile. Chiar mai mult, să se poată plimba până la Lacul Smith Creek și să povestească până noaptea târziu.

N-o să se întâmple una ca asta. Nu până nu se răzgândește tatăl ei.

Jason se gândise să înfrunte ordinele bărbatului, de a-și retrage scuzele. Dar nimic din toate astea nu avea să fie în regulă, așa că

se rugă să se facă voia lui Dumnezeu. Uneori, aceasta era singura rugăciune care părea să aibă rost.

Telefonul mobil sună pe biroul lui. Unii băieți urmau să iasă la foișoare și să tragă cu pușca prin inele, și se gândi că probabil îl sunau să vină cu ei. I-ar prinde bine puțin aer curat, la fel ca și o scurtă evadare din țara Green Gables.

— Alo?

— Jason. Sunt dr. Lawson.

Își aruncă volumul pe masă, se așază pe scaunul ieftin de birou și se întrebă dacă o fi ceva în neregulă. Hannah avea probleme? Era din nou în spital?

— Da, ascultă. Dr. Lawson își dresă glasul. Am vrut să spună că eu... m-am gândit la ce-a fost mai rău în ce te privește. Asta n-a fost corect. Hannah a vorbit cu mine și mi-a spus că într-adevăr te-ai purtat cu respect față. Că ți-a păsat. Și eu...

Urmă o pauză lungă. Pierduse legătura oare?

— Și eu cred că ar trebui să o suni.

— Eu, ă...

Jason era buimăcit.

— Ascultă, nu spun că *trebuie* să o suni. Spun doar că *ar trebui*. Adică, nu încerc să te șantajez aici. Presupun că e suficient cât am făcut asta deja, nu?

Asta era o întrebare grea, și era mai bine să o lase în aer.

— Vreau doar să știu, Jason, care sunt intențiile tale în ce-o privește pe fiica mea.

Așa. De fapt asta era întrebarea adevărată, nu? Era singurul lucru la care se mai putea gândi, de când o văzuse pe Hannah plecând furtunos în mijlocul nopții de la Windy Shore Motor Resort.

Știa răspunsul. Îl știuse în tot acest timp.

Era momentul să o pună în cuvinte.

— O iubesc, spuse el.

— Atunci trebuie să o suni.

— Da. Jason chicoti. Da, eu... Uau! Bine, categoric o s-o sun.

— Mulțumesc.

— Eu vă mulțumesc.

Jason încheie apelul și rămase privind peretele camerei sale de

cămin. Nu era posibil să se fi întâmplat una ca asta. Nu era posibil ca tocmai să-i fi spus tatăl lui Hannah să o sune pe fiica lui. Unde era tatăl fioros care părea gata să-l ucidă pe Jason pe străzile îndepărtatului Mobile?

Haide, fă-o. Nici măcar nu sta pe gânduri.

Numărul lui Hannah era încă unul din numerele cu apelare rapidă, așa că formă numărul ei.

Cu permisiunea tatălui ei, Hannah conduse Acura cel auriu la Biblioteca Randall din campus. Avea să se întoarcă la școală luni, și voia să fie pregătită.

Înainte să plece acasă, se opri pe la biroul profesorului Watson. Purta o vestă de un albastru electrizant peste o cămașă neagră. O privi prin ochelarii săi, îi zâmbi, și ocoli biroul pentru a da mâna cu ea. Îi ură bun-venit înapoi în grupul de teatru, exprimând cât de mare nevoie aveau de pasiunea și talentul ei. Spera că se simțea mai bine. Da, fusese informat că dr. Stewart și psihologul lui Hannah fuseseră de acord că era pregătită să își asume din nou presiunile de la școală și de pe scenă.

— Și vom fi mai bogați prin asta, spuse profesorul.

— Sunteți sigur că asta nu e din cauză că tata a tras ceva sfori la decan?

— Tatăl tău este un bărbat convingător, atâta pot să-ți spun. Dar nu, Hannah, cred în darul pe care-l ai. De asta ai primit rolul înainte de toate. Vom organiza curând audii pentru o nouă producție, și mă aștept să fii acolo. Îmi promiți?

— Care este rolul? E unul dintre piesele originale?

— Să spunem că te-ai potrivi de minune în rolul acesta.

Asta fusese în urmă cu jumătate de oră.

Hannah intră pe alee acasă în Murrarysville. Trase sacoșa cu rotile plină cu cărți până în casă, iar coada îi sări pe piept. Sacoșa se agăță în covorul care separa sufrageria de bucătăria cu dale.

— Bună, scumpo, spuse tatăl ei de la chiuveță.

— Bună.

— Ai nevoie de ajutor acolo?

Ea zâmbi.

— Mă descurc. Observă telefonul din mână lui, precum și expresia ciudată de pe fața lui care sugera că-i ascundea ceva. Totul e în regulă aici?

— Foarte bine.

Nu știa cum s-o ia. Se îndreptă spre scări, lovind cu sacoșa grea fiecare treaptă. La jumătatea drumului îi sună telefonul mobil în buzunarul de la blugi. Oftă, se opri și îl deschise. Înainte să-l ducă la ureche, recunoscuse numele de pe ecran.

Jason B.

Ar fi trebuit să răspundă? Tatăl ei era chiar acolo, la parter, și restricțiile lui nu fuseseră ridicate, din câte știa. Totuși, era Jason. Nu o mai sunase de zile întregi, onorând dorințele tatălui ei, așa că această încălcare de protocol probabil însemna că avea vreo problemă.

Sună din nou.

— Alo?

— Hannah, sunt Jason. Nu-ți face griji. Din câte îmi dau seama, am primit permisiunea de a te suna din nou. Da, așa că... Ascultă, avem o mulțime de povestit, nu? Mă întrebam dacă aș putea, ă... știi... să te scot la cină.

— Poftim?

— Da. Adică, să te scot la o întâlnire.

— Întâlnire? Lui Hannah îi căzu geanta din mână și se prăbuși pe scări în jos. I se păru că-l auzi pe tatăl ei chicotind, dar desigur, el n-avea de unde să știe de ce-i căzuseră lucrurile. Numai de-ar ști.

— Adică, tu și cu mine?

— Cam așa se întâmplă de obicei.

Ea se lipi de perete și spuse încetișor:

— Și cum rămâne cu tata?

— El e cel care mi-a spus să te sun. Dacă nu vrei, atunci...

— Da. Adică, vreau. Vreau. Ce prostește se purta. Se lovi cu palma peste frunte și își închise ochii. Nu mă scoți în oraș doar ca să-l faci fericit pe el, nu? Pentru că ultimul lucru de care am nevoie este o întâlnire din simpatie.

— Hannah, *vreau* să te scot în oraș. Vreau să fac asta. Eu.

— Bun. Și pe când te gândești?

— Deseară.

— Cum? Nu, asta e prea...

— Repede, spuse el. Știam că o să spui asta.

Ea râse.

— Hei, dacă faptul că te cunosc de jumătate de viață înseamnă prea repede, atunci n-o să te pot scoate în oraș până nu mă calific pentru reducerile pentru pensionari. În seara asta, Hannah. Te iau la șapte, dacă e în regulă pentru tine. Nu ceva prea formal, dar eu voi purta cravată și pantaloni negri.

— La ce te gândești?

— Scuze. Asta e o parte din surpriză.

— Hm. Își făcu buzele pungă. Sună misterios.

— Jason Bradley, omul misterelor. Ne vedem peste două ore și jumătate.

Ea începu să danseze, iar un zâmbet îi apăru pe față, și țâșni în sus pe scări până în camera ei. Nu știa ce se întâmplase între tatăl ei și Jason, dar cumva, între chei și hotel și acasă, Jason reîntrase în grațiile tatălui ei. Și reîntrase în viața ei.

Dacă ea avea vreun cuvânt de spus, nu avea să-l mai lase să plece niciodată.

Ieșire din scenariu

Jason credea că temerile trebuia să ți le confrunți. Credea că depășirea Jacelor temeri aducea libertate și pace. De asemenea credea Biblia, când spunea că „dragostea desăvârșită alungă orice frică”.

Ceea ce era motivul pentru care o aducea pe Hannah aici.

Thalian Hall.

— Asta-i o prostie.

— Tu ești prostuță. Nu trage cu ochiul. O călăuzi ținând-o de mână, pe culoarul central al sălii de teatru. Luminile de control marcau șirurile de scaune goale și ieșirile. Scena era slab luminată. Discutase cu profesorul Watson, făcuse câteva pregătiri și aranjase totul în ultimul minut.

— Fără trișat, Hannah. Vrei să strici surpriza?

— Da, vreau. M-am îmbrăcat pentru cină. De cinci ori, de fapt.

— Nu sunt mândru de asta, da? Doar că nu prea ies des la întâlniri.

— Nu știu de ce. Arăți fantastic.

Chiar și în cămașă, cu cravată și curea, Jason nu se simțea potrivit alături de ea. Hannah purta o rochie scurtă de seară, cu umerii goi, de un roz pal, cu un corset împletit. La gât purta un colier din mărgele. O eșarfă subțire îi era prinsă la mijloc și apoi petrecută peste brațe, conferindu-i un aspect angelic. Era un fluture gata să-și deschidă aripile și să-și ia zborul. Când se transformase prietena lui din copilărie într-așa o frumusețe?

— Mersi, spuse ea. Mă întrebam dacă vei observa vreodată.

— Chiar așa de încet sunt?

— Ei bine, să vedem. Câți ani avem acum? Adică, prima oară când...

— Uau! O prinse de braț când ea se împiedică în tocurile ei. Bun, te-am prins. Un picior înaintea celuilalt.

— Știi, aș ieși mai des, dar tata e de groază.

— Da, știu asta. Jason veni repede înaintea ei și o opri. Așa. Trei, doi, unu... Deschide ochii.

Hannah și-i deschise, și descoperi că ea și prietenul ei de-o viață se aflau singuri în vastitatea teatrului Thalian Hall. Era frumos, cum scăpărau luminile de-a lungul balcoanelor, felul în care scaunele goale scânteiau în catifeaua lor stacojie. La doar câțiva pași de scenă se simți la fel cum fusese în primul ei spectacol de la mijlocul gimnaziului. Se imaginează o prințesă, un star.

Jason își flutură brațele.

— Tadaa.

El sări pe scenă.

Ea-și înclină creștetul și îi zâmbi.

— Cred că ar trebui să termini, spuse el.

— Ce să termin?

El ridică două scenarii de pe podea, amândouă cu *Annabella* tipărită în susul paginii. De data asta, haide să uităm de Lance Prescott. N-am nimic cu tipul, dar e cam...

— Fii politicoș.

— Mă gândesc că eu m-aș descurca mai bine în rolul acela. Tu ce zici?

— Eu cred că avem nevoie de actori.

Urcă treptele din partea laterală a scenei.

— Din nefericire va trebui să ne mulțumim cu atât. Dar nu îți face griji, am jucat și eu într-o piesă odată. La grădiniță. Eram Oaia nr.5. Nu râde.

Ea râse.

— Ce-ai spune să arăți puțin respect? O ajută să urce treptele și îi întinse un scenariu. Adică am fost uite-atât de aproape să primesc rolul de Oaie nr.2.

Hannah își ocupă locul, același loc unde stătuse cu câteva săptămâni mai devreme în seara premierei. Spectacolul *Annabella* era jucat încă, cu Julia Armen în rolul principal, și unele dintre decoruri erau pe scenă acum. Hannah își alungă toate amintirile înspăimântătoare, refuzând să lase vreuna din ele să-i distrugă momentul. Luă adânc aer în piept și expiră încet.

— Ești pe locul tău? întrebă ea.

Jason ajunsese la semnul său și încuviință din cap.

— Bună, Annabella.

— Bună Desmond. Își întoarse bărbia în direcția lui. Poți să lași galanteriile deoparte, spuse ea. Puțin cam deplasate, nu crezi?

— Eu cred, ă...

Ea-și roti mâna.

— Ei au...

— Ei au așteptări înalte pentru...

— Standarde.

— Standarde înalte pentru mine. Lăsa să-i scadă scenariul pe lângă corp. Sunt destul de graoznic, nu?

— Da.

— Ei bine, uite, când eram Oaia nr.5 nu am avut nicio replică.

Zâmbind, Hannah porni spre el.

— Ah, deci așa ai primit rolul.

— Mda. Nu am avut nimic altceva de făcut decât să stau în picioare în costumul gros de lână și... nu am spus asta, nu? Asta a fost ridicol.

— Chiar și marii actori trebuie să înceapă de undeva, nu?

Acum ajunsese lângă el. Îi simți mireasma apei lui de colonie. Arăta atât de dulce în pantalonii lui negri, cu curea, cămașă și cravată. Nu era costumația lui preferată, și asta era cu atât mai special cu cât făcuse totul de dragul ei.

Hannah își recită rolul din scenariu, folosind o cadență și dicție fals-victoriană. Jason veni mai aproape, atent. Ea întoarse pagina și continuă, citind dincolo de punctul unde se prăbușise chiar pe această

scenă. Descoperitorii de talente, șoaptele îngrijorate, zvonurile din campus – toate erau acum uitate. Nu avea niciun motiv pentru care să nu poată visa și să nu poată crede din nou.

— Ești chiar bună, spuse Jason.

— E mult mai ușor fără publicul din sală.

— Eu sunt publicul tău.

Ea privi în scenariu și văzu cum rândurile se încetășează. Inima îi tresăltă și simți căldura reflectoarelor încălzindu-i umerii. Mâna lui Jason îi mângăie obrazul și îi îndepărtă părul din față, adunându-l după ureche. Atingerea lui fu ușoară, vârfurile degetelor sale atingându-i ușor ca o pană pielea. Ochii ei se ridicară și îl priviră în ochi. Iubea liniile curate ale feței lui, părul lui ondulat de culoarea nisipului, iar buzele lui se întredeschiseră ușor.

Măinile li se întâlniră. Degetele li se împletiră.

Hannah își mușcă buza inferioară, iar gândurile i se învălmășiră.

Erau din nou copii, alergând peste chei, ținându-se de mână, scufundându-se în lichidul albastru al lacului. Erau adolescenți în grupul de tineri, cântând cântări de laudă, ridicându-și mâinile în închinare. Erau prieteni, călătorind în microbuzul VW și schimbând priviri. Erau cei mai buni prieteni, cu brațele petrecute pe după ea pe plajă, în timp ce strângea în mână cartea de vizită reconstruită a mamei ei și plângea.

— Hannah, spuse el în șoaptă.

Ea nu-și putea reține un zâmbet. Își puse o mână pe pieptul lui, se uită la gura lui și un hohot de râs îi izbucni din piept.

— Ce e? De ce râzi de mine?

— Nu râd, spuse ea. Doar că... e ciudat, nu-i așa? Poate chiar ridicol, dar nu e acesta cuvântul potrivit.

El așteptă încă puțin, cu ochii serioși și fără să clipească.

— Am fost prieteni în tot acest timp, iar acum, nu știu, e ca și când ne-am preschimbat în adulți, și totul e ciudat, e așa cum spun ei mereu despre tranziția de la a fi doar prieteni la mai mult decât prieteni, și...

— Hannah.

— Iarăși o fac, nu-i așa? Turui când sunt nervoasă.

— *Ești nervoasă?*

Ea se întoarce cu fața spre el, la doar câțiva centimetri de el. Își ridică bărbia. Pulsul ei era puternic și egal, bubuindu-i în tot trupul, și nu avea nicio problemă cu respirația. Se simțea ușoară ca o pană, ușoară precum eșarfa fină ce-i atârna peste brațe.

— Deloc. Întotdeauna mă simt în siguranță cu tine.

Jason îi cuprinse obrazul cu mâna.

— Sper.

Ea-și mușcă buza, îi aruncă un zâmbet jucăuș și se răsuci.

Cu cealaltă mână, el o strânse și o trase înapoi. Ea se roti pe călcâie, rochia i se involbură în jurul picioarelor și se trezi lipită ușor de el.

Îi cuprinse fața cu amândouă mâinile de data aceasta și îi ridică bărbia.

— Te iubesc, Hannah. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să-mi dau seama. Presupun că-mi era doar frică.

— Și acum nu ți-e frică?

— Mi-e mai frică ca oricând. Se aplecă și o sărută, buzele i se deschiseră, iar respirația îi era caldă și dulce.

Ea se ridică pe vârfuri, lipindu-și buzele de ale lui. El o cuprinse cu un braț pe după mijloc, o trase aproape și o sărută pe frunte, pe obraz, pe lobul urechii. Apoi buzele li se întâlniră din nou, chiar și mai ușor de data asta.

Livrare specială

MOBILE, ALABAMA – AUGUST 2011

Sergentul Dodd nu putea să fi planificat nașterea fiicei sale mai bine de atât, în ciuda faptului că momentul era cât se poate de nepotrivit.

În martie, soția lui primise confirmarea că era însărcinată cu o fetiță, iar apoi ea insistase că dorea să nască cu cezariană.

— La vârsta mea, nu știu ce faceți voi, dar eu am terminat. Băiete, am terminat de tot. Nouăsprezece ore în travaliu, cum am fost cu Tommy? Nu, mulțumesc. O să-mi stabilesc propria mea dată și o să fac asta cu cât mai puțină tevatură cu putință.

Dodd nu spuse nimic. Învățase un lucru sau două de-a lungul anilor.

— Și așa, dragă, poți să fii acolo când se va naște ea, adăugă Kelly. De fiecare dată erai de serviciu, și apăreai imediat după toată treaba și erai îmbrăcat încă cu uniforma ta toată transpirată.

Avea stilul ei să-și impună punctul de vedere.

Așa că își stabiliră programul și făcură toate pregătirile.

Apoi, micuța Kristina Dodd sosi cu șase zile mai devreme.

Sergentul Dodd o dusese repede pe soția lui la spital și o ținuse de mână în sala de nașteri. În ciuda schimbării de planuri, era în ziua lui liberă, și purta o cămașă din blugi cu nasturi peste pantalonii săi negri Dockers. Fusesse acolo când se făcuse incizia. Și fusesse de asemenea acolo pentru a tăia, secționând cordonul ombilical și luând-o pe fica lui nou-născută în brațele sale.

Niciodată nu mai simțise atâta mândrie și bucurie.

— Te-ai descurcat de minune, Kelly. E desăvârșită.

— E sănătoasă? Au spus doctorii ceva?

— Au dus-o pentru ceva teste, dar nu e vorba decât de procedura standard. E bine, foarte bine.

Sergentul mângâie părul umed și negru al soției lui și îi dădu asigurări îndrăznețe, cu toate că în același timp își înăbușea propriile îndoieli. Un copil născut atât de devreme era un candidat pentru complicații și pentru îngrijiri postnatale. Cel puțin era întreagă și era în viață. Îi strânsese degetul cu mânuța ei.

Mișcarea de pe coridor îi atrase atenția sergentului. Se întoarse spre ușa deschisă, apoi făcu un pas înapoi în fața a ceea ce-i văzură ochii.

Ochii asistentei Rutledge se făcură mari când citi fișa nou-născutului. Putea fi oare o greșală? Care erau șansele? Uitând totul despre bătăturile pe care i le făcuseră pantofii albi de asistentă, Mary înveli fetița într-o păturică de spital și îi aranjă căciulița rozalie pe creștet.

Verifică încă o dată numele, pentru a fi sigură.

Fără nicio îndoială. Clar ca lumina zilei. Micuța Kristina era a lui Kelly și Richard Dodd.

— E gata fetița noastră să se întoarcă la mămica ei? îl întrebă Mary pe doctor. A fost testată pentru fenilcetonurie și scorul ei Apgar a fost bun.

El semnă fișa și încuviință cu capul.

Mary strânse fetița adormită în brațe și o purtă pe coridoarele de spital care erau toate strălucitor de curate. Profesia ei se schimbase în ultimii douăzeci de ani, dar era fericită să poată ajuta oamenii. Dacă n-ar fi fost acolo, ar fi fost acasă plângându-și de milă. Dar făcuse destul timp asta.

— Bună, spuse ea, intrând în camera doamnei Dodd.

Sergentul se întoarse în direcția ei și rămase gură cască. Nu arăta mult diferit, doar ceva mai bătrân, atâta tot. Ceva riduri în jurul

ochilor, mai puțin păr pe creștet, dar același ofițer cu ochi plini de bunătațe pe care și-l amintea.

— Asistenta Rutledge? Țin bine minte?

— Fără doar și poate, e corect.

— Ce face Kristina? E bine? Doamna Dodd se ridică în capul oaselor în pat. Pot s-o țin în brațe?

— Țineți-o cum doriți. I-a fost dor de mămica ei, și nu e drept să vă ținem departe una de cealaltă. Pofțiți. Mary îi întinse legăturica cea caldă. E cât se poate de bine.

Sergentul Dodd se puse cu un genunchi de cealaltă parte a patului, el și soția sa aplecându-se amândoi, unul lângă celălalt, asupra Kristinei.

Mary luă un clip-board de pe teighea, bifă câteva lucruri și își notă ceva. Privi spre ei și îi văzu pe cei doi părinți Dodd oferindu-și unul altuia câte un zâmbet înlăcrimat.

Se întoarse să plece. Nu mai avea de ce să rămână și să deranjeze.

— Mary?

— Da domnule?

Cei doi părinți Dodd își ridicară privirile la ea, cu ochii lucindu-le, cu fețele strălucitoare.

— Mă bucur că ești aici, spuse sergentul. Îți mulțumesc că ești aici.

Cindy Hastings trecu prin dreptul biroului de la recepție și se întinse spre ușa de sticlă. În ciuda volumului de muncă ce-o aștepta, gândurile ei rătăceau în trecut. Luni de zile, iertarea din biletul simplu al lui Hannah se imprimase adânc în făptura ei. Cuvintele acelea două erau rază de soare, oxigen și apă, iar sufletul ei se deschisese din nou în moduri în care nu se așteptase niciodată.

Odată cu vindecarea veni și libertatea de a-și împărtăși tainele, iar Curt merita să știe. Era un soț devotat, iar ea avea încrederea că el avea să o iubească la fel de mult.

Cât despre Lily?

Cindy avea să aibă nevoie de ajutorul lui Curt pentru decizia aceea. Hannah plecase, fără a lăsa niciun indiciu despre domiciliul ei, iar întrebările poate că ar fi fost prea mult pentru fetița lor.

În stilul în care reușise să ajungă avocat, Cindy își clasă îngrijorările și le lăsă pe mai târziu. Nu voia să riște sarcina ce-i stătea înaintea. Avea de-a face cu un caz important, cu un mare potențial de a oferi onorarii și hotărâri judecătorești favorabile, și nu era genul acela de avocat care-și taxa clienții pentru timpul pe care-l folosea în interes propriu.

Înaintă în grabă pe hol spre biroul ei și munci tot restul după-amiezii. La ora șase fix își închise servieta și luă liftul până la parcare de la subsol. Conduse până acasă, dându-și seama că nu mai avea nicio scuză. Nu mai putea ține secretele acestea. Era timpul să ia loc și să-i împărtășească totul lui Curt.

— Cum a fost ziua ta? o întrebă el, salutând-o de pe canapeaua din sufragerie.

— Unde-i Lily?

— A căzut la datorie. Cred că e din nou într-o perioadă cu creștere rapidă, iar clasa întâi se anunță obositoare, cu toate noile provocări pe care le prezintă. Învățătoarea spune că se descurcă bine.

Cindy încuviință din cap. Se așeză pe perna din pluș de lângă soțul ei, își lăsă servieta pe jos, și scoase biletul mototolit. Curt se încordă, dându-și seama că se petrecea ceva. Ea-l rugă să o asculte fără întrerupere, și era dispusă să-i răspundă la orice întrebare când avea să termine.

— Dar nu ești bolnavă, nu-i așa? o întrebă el.

— Nu e nimic de felul acesta. Te rog, lasă-mă să vorbesc.

Părând satisfăcut, el se întoarse spre ea și o prinse de mână.

— Te ascult.

Cindy îi explică de sarcina nedorită, de vizita ei hotărâtoare la clinică, și de apariția lui Hannah după atâția ani. Îi reaminti de fata de nouăsprezece ani din biroul ei, din martie, iar el încuviință din cap. Când Cindy își arătă biletul scris de mână al lui Hannah, emoțiile o cuprinseseră din nou. Îl privi pe Curt printre lacrimi, iar el o trase la pieptul lui.

— Te iubesc, spuse el. E în regulă.

— Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme.

— Mi-ai spus acum, Cindy. Te iubesc și mai mult pentru că ai fost sinceră cu mine.

Saltul

WILMINGTON, CAROLINA DE NORD

Jacob și Grace stăteau în capătul trotuarului ce traversa tot gazonul spre cămine. El ridică ultima cutie din camioneta lui Chevy. Soarele dimineții arunca umbre prelungi în urma felinarelor și a stejarilor. Studenții mișunau în jurul lor.

— Ți-e dor vreodată de asta, Grace?

El își netezi jacheta de sport peste blugi.

— Vremea când am fost în colegiu? Nu prea. Cu toate că trebuie să recunosc, erai un tânăr destul de atrăgător.

— Iar acum?

— Un domn destul de atrăgător. Ea-l luă de mână. Sunt mândră de tine.

— Nu știu, dragă. Nu te grăbi. Încă nu i-am dat drumul fetei.

Atinse lucrurile dintr-o cutie deschisă – fotografii vechi, cărți și un trofeu care ieșea dintre celelalte lucruri ca un înger în miniatură. Acesta era începutul anului doi la colegiu pentru Hannah, și se muta în campus. Pleca pentru prima oară de acasă, și el nu era prea sigur cum avea să se descurce cu golul din casa lor.

Jason și Hannah reapărură din cămin, cu mâinile goale după ce duse și ultimul transport.

— O, dragă. Grace se lipi de el. Uită-te la ei. Nu sunt drăguți împreună?

Jacob ridică din umeri.

— Nu fi gelos.

— Nu sunt gelos. Haide, Grace, unde ți-e capul? Nu, eu... mă bucur pentru ei.

Ea ridică o sprânceană.

— Sunt. Eu, ă... mă adaptez bucuros. Mai lasă-mi puțin timp.

— O să avem o mulțime de timp, doar noi doi. Îi plasă un sărut pe obraz. Și cine spune că nu putem retrăi anii noștri de colegiu?

— Și dacă se întoarce acasă până săptămâna viitoare?

— Nu-ți face iluzii, dr. Lawson. Cred că e pe drumul cel bun.

— Hei, mami și tati. Deci cum vi se pare? Nu-i frumos? Adică, voi ați mai fost aici și mai demult, dar e diferit acum, că va fi și casa mea.

— Și a mea. Jason arată spre căminul vecin.

— Bun, ține. Jacob îi întinse cutia. Ultima.

Hannah radia. Purta o bluză deschisă peste o ie și blugi. Părul îi era pieptănat pe spate, prinzând razele soarelui. Surprinse o undă de melancolie în ochii ei, iar apoi entuziasmul i-l spulberă complet. Ea se legănă pe vârfuri. Era gata să meargă să afle numele colegei de cameră care-i fusese desemnată.

— Nu uita pentru ce ești aici. Grace o ținu pe fiica ei de mână.

— N-o să uit.

— O să poți face față la programul de filmări și la cursuri? Nu vreau să rămâi în urmă.

— Profesorul Watson spune că o să vorbească la facultate și o să se asigure că o să-mi primesc temele din timp. Plus, o să fiu închisă într-o rulotă jumătate din timp, așteptând pentru machiaj și toate cele. O să-mi fac temele. Promit.

În timp ce Jacob își făcea griji pentru fiica lui, nu putea nega talentul care îi adusese un rol în următorul film Nicholas Sparks. Wilmywood era în vogă, iar filmările începeau devreme în septembrie. Hannah avea rolul celei mai bune prietene a personajului principal.

— Școala să rămână prioritatea numărul unu, da? Măinile îi căzură pe lângă corp. Să ne suni și să ne spui cine e colega ta de cameră. Nu-i lăsa să te pună cu cineva prea ciudat.

— O să fiu în regulă, tată. Îți promit.

— Te consider răspunzător, îi spuse lui Jason.

— Sunt în gardă, dr. Lawson.

Își dădură mâna.

— Trebuie să plecăm. Hannah o îmbrățișă pe mama ei. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, scumpo.

Hannah o auzi pe mama ei răspunzându-i în ecou cuvintelor ei, și zâmbi. Chiar se întâmpla. Abia se putea stăpâni. Era atât de încântată să aibă o cameră la parter și că nu era nevoită să-și care cărțile în sus și în jos pe scări. Tipic pentru tatăl ei să se gândească la faptul că avea să primească o colegă ciudată. Până aici, ea și majoritatea colegilor ei de clasă se împăcau destul de bine, dar știa că era altceva să împarți camera cu un străin.

Hannah o văzu pe mama ei străduindu-se să se abțină, cu buzele strânse, ochii încrețiți la colțuri. Nu voia ca întregul moment să se transforme într-un episod de plânsete. Aceasta era ziua ei cea mare.

Își ajustă colierul împletit și se întoarse spre tatăl ei.

— Hei, spuse el.

Fii rapidă, Hannah. O îmbrățișare rapidă. O bătaie scurtă pe umăr.

Îl cuprinse cu brațele, îl strânse odată și se îndepărtă. Jason avea cutia sub braț, și știa că și el era la fel de nerăbdător ca și ea pentru acest pas. Își atinseră mâinile, se întoarseră și porniră spre cămin.

Un sentiment dulce-amărui umplu pieptul lui Hannah. Se gândi la toate prin câte trecuseră părinții ei pentru a o aduce în acest punct în viața ei. Pentru asta o crescuseră, nu? O educaseră învățând-o calea pe care trebuia să meargă, și era gata să facă saltul acela în viața adultă – cu bune, cu rele, cu visuri spulberate și readuse la viață. Și că veni vorba de visuri, nu mai avusese niciun coșmar de câteva luni.

Da, mama și tata o aduseseră până aici. Cum putea să plece acum pur și simplu?

Se opri, pironindu-și pantofii în iarba bogată. Jason așteptă, privind-o întrebător. Ea-și trecu mâna prin părul de la ceafă, și se încruntă.

O, cui îi pasă ce cred alții?

Hannah se întoarse din nou spre părinții ei.

Mama arbora un zâmbet curajos, regală ca întotdeauna, iar tata făcu un pas înainte. Hannah alergă spre el, o fetiță din nou, cu inima grea, bătându-i în piept, vie. Se aruncă în brațele lui și se agăță de el.

Când se despărțiră în cele din urmă, ea-și ridică privirea în ochii lui.

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai vrut.

El își lipi buzele strâns între ele. Ochii i se înnegurară și-și întoarse privirea.

— Bun. Îl bătu ușor pe piept.

— Trebuie să pleci, spuse el.

Ea se întoarse alături de Jason și porniră, mână în mână, spre soarele ce răsărea. Privi în urmă o ultimă oară, cu părul revărsându-i-se peste umăr, și auzi cuvintele de despărțire ale tatălui ei.

— Te iubesc, baby.

Înarmată cu acele cuvinte, putea înfrunta lumea.

Mulțumiri

MULȚUMIRI DIN PARTEA LUI ERIC:

Lindei Wilsom (acum acasă cu Domnul) și lui Mary Ann Daniels – pentru că m-ați adus pe mine și pe soția mea în această lume, cu toate că ați avut de înfruntat atâta opoziție.

Lui Carolyn Rose, lui Cassie și lui Jackie, soția și ficele mele – pentru că m-au ajutat să știu, zi de zi, cu ce se confruntă femeile de toate vârstele. Sunt binecuvântat cu trei doamne frumoase și pline de inițiativă.

Lui Jonathan Clements, agentul meu literar – pentru felul său de a fi, atât pe plan personal cât și profesional. Nu aș fi putut găsi un om mai potrivit ca tine.

Lui Julie Gwinn, lui Julee Schwarzburg și echipei de la B&H – pentru că mi-ați permis să fiu partener împreună cu voi la acest proces de creație, chiar dacă a fost sub presiunea timpului. Și pentru îndreptarea greșelilor din manuscris.

Lui Cecil Stokes – Mi-ai presărat și alte idei în cale, dar aceasta chiar s-a prins de mine. Știi?

Lui Chris Sligh – muzician și actor – pentru că a pus inimă și umor în film și mi-a furnizat câteva melodii minunate pentru timpul în care am scris.

Melodiilor din anul 1977 – aproape trei decenii mai târziu, legile țării noastre sunt neschimbate, dar multe vieți au fost mântuite datorită unor versiuni ca cele din „Your Pretty Baby.”

MULȚUMIRI DIN PARTEA THERESEI:

Tatălui meu din ceruri care a știut întotdeauna planurile pe care le are pentru mine... cunoașterea acestui lucru face ca totul să fie reconfortant și posibil de împlinit.

Lui Stephen – uimitorul meu soț, dragostea mea și cel mai bun prieten al meu – îți mulțumesc că ai permis poveștilor din mintea mea să se desfășoare în urechile tale răbdătoare, chiar și atunci când ideile îmi sunt nebunești sau când dau buzna cu ele în cele mai nepotrivite momente... ca de pildă în timp ce tu urmărești o emisiune la televizor. Disponibilitatea ta de a umbla cu mine, mâna în mână, în universul meu născocit, înseamnă atât de mult pentru mine. Susținerea ta îmi dă aripi.

Familiei mele – vă mulțumesc pentru că îmi reamintiți că am fost întotdeauna o scriitoare în inima mea și pentru că mă încurajați și mă sprijiniți pe măsură ce planul lui Dumnezeu pentru viața mea continuă să se îplinească.

Lui Jon și Andrew Erwin – voi fi veșnic recunoscătoare pentru că mi-ați dat o șansă. Vă mulțumesc pentru prietenia voastră, pentru că mi-ați fost mentori și m-ați încurajat întotdeauna să am încredere în instinctele mele, să fiu eu însămi și să scriu din inimă.

Lui Eric Wilson – mulțumesc pentru parteneriatul tău, pentru sinceritatea ta, pentru flexibilitatea ta și pentru inima ta care bate pentru povestea aceasta. A fost cu adevărat o onoare să lucrez cu tine la *October Baby*.

Lui Bill Reeves – mulțumesc de toată munca ta din culise pentru a da viață acestei povești. Ești uleiul acestui motor, iar noi știm asta.

Lui Julie Gwinn și B&H – mulțumesc pentru că v-ați făcut timp pentru un novice. Sunteți un grup ce munciți cu viteza fulgerului, și a fost o plăcere să încerc să țin pasul cu voi.

Lui Julee Schwarzburg – mulțumesc pentru munca ta eficientă, pentru îndemnurile din tot acest timp și pentru dragostea pe care o ai pentru această povestire.

Giannei Jessen și lui Shari Rigby – curajul, sinceritatea și autenticitatea voastră este o inspirație pentru mine și pentru mulți alții.

Familiei mele din biserică – mi-ați iubit și mi-ați sprijinit familia în tot timpul călătoriei cu *October Baby* și dincolo de ea. Suntem atât de recunoscători pentru faptul că Dumnezeu ne-a dat un trup de credincioși cu care cu adevărat să „conviețuim“.

Frumoasei mele fice, Sarah – m-ai învățat atât de multe de când ai venit în această lume. Să-ți fiu mămică a fost cea mai importantă sarcină a mea și cea mai plăcută. Mă inspiri. Viața ta este cu adevărat frumoasă.

O privire în culisele turnării filmului **OCTOBERBABY**

de Theresa Preston

„ÎNCEPUTUL“

TOAMNĂ, 2009

Am clipit de câteva ori, întrebându-mă dacă l-am auzit bine. Eram destul de sigură că Jon Erwin, care sta în picioare în mijlocul sufrageriei mele, tocmai spusese că dorea să scrie un scenariu pentru un film despre un copil ce a supraviețuit unui avort.

Despre ce?

Idei „nonconformiste“ și incitante nu erau ceva surprinzător să le aud din partea lui Jon și a lui Andrew Erwin. Creativitatea și ingeniozitatea lor au fost cele care ne-au inspirat pe mine și pe soțul meu să ne facem bagajele și să ne mutăm din Boston, Massachusetts, cu patru ani înainte ca Stephen să ajungă să poată lucra ca designer audio în cadrul companiei lor de film nou-înființate.

Începusem să mă simt tot mai în largul meu cu ideea de a scrie ficțiune, după ce văzusem și participasem la numeroase proiecte și video-uri muzicale de-a lungul timpului în care soțul meu lucrase cu Jon și Andy. Jon și cu mine chiar scrisesem deja un scenariu împreună, și știam că lucrăm foarte bine în echipă. Îmi plăcea ideea de a scrie din nou. Era o pasiune pe care Dumnezeu începuse să o trezească în mine, și un talent pe care nici nu știam că o am până

spre treizeci și ceva de ani. Dumnezeu îmi îndreptase pașii vieții – unul câte unul – în direcția pe care o dorea El pentru mine. Să scriu. Cine știe? Da. Voiam să scriu. Dar povestea asta? Nu eram așa de sigură.

E prea controversat.

Acesta a fost primul meu gând. *Nimeni nu vorbește despre așa ceva.*

I-am spus că ideea lui era interesantă, dar în sinea mea am fost ușurată când n-am mai auzit nimic despre asta o vreme. Ceea ce nu știam eu era faptul că în tot acest timp Dumnezeu stârnea și mișca inima lui Jon. Toată ideea aceasta s-a născut atunci când a văzut un video al Giannei Jessen povestindu-și trecutul. Gianna este o femeie plină de viață, frumoasă, puternică și inspiratoare, care a supraviețuit unui avort și vorbește în întreaga lume, proclamând gloria lui Dumnezeu în viața ei. El a fost șocat să audă asocierea cuvintelor *avort* și *supraviețuire*, și pe măsură ce a început să facă cercetări, a fost tot mai convins că aceasta era povestea potrivită, și acesta era momentul potrivit.

M-a abordat din nou după ceva vreme, întrebându-mă dacă eram dispusă să vin în echipă în procesul punerii în scenă a poveștii, pentru a da voce personajului feminin din film. De data asta el a fost cel care a conceput scheletul poveștii. Era cam așa: Personajul principal este o fată de vârsta colegiului, care se luptă cu inima ei și cu emoții pe care nu le înțelege pe deplin. E drăguță și simpatcă și există un băiat de care-i place, dar totul ia o cu totul altă întorsătură când află că a fost adoptată, pentru că mama ei biologică a suferit un avort eșuat. Ea face o călătorie de-a latul țării împreună cu prietenii ei în căutarea mamei sale biologice, dar în final se descoperă pe sine.

Nu era ceva întunecat și dens. Era o poveste actuală a unei fete care trebuia să descopere cine era ea însăși. Asta înțelegeam...

Și așa a început *October Baby*.

„MIJLOCUL“

2010

În continuare nu eram în totalitate sigură cum urma să prezentăm povestea aceasta, și mă simțeam ca și când aș fi dat târcoale subiectului,

încercând în continuare să mă conving că era o idee bună. Am început cu un brainstorming, și odată ce scenele au fost relativ conturate, s-a pornit călătoria lor pe o tablă lungă și albă, cu întâmplări aranjate și rearanjate, alcătuind în final călătoria personajului feminin tânăr.

O călătorie de descoperire de sine. Pentru a găsi răspunsuri. Pentru a-L găsi pe Dumnezeu.

Am fost uimită de cât de familiară este călătoria aceasta pentru noi toți. Poate că nu într-un microbuz VW vechi cu o trupă de colegi gălăgioși de școală, poate cu o Biblie uzată în poală, frunzărind paginile ei în căutarea unor răspunsuri la întrebări care sunt greu chiar și să le pui cu voce tare. Sau poate că ne căutăm răspunsurile în altă parte, și nu găsim nimic altceva decât un ocean de noi întrebări.

Călătoria este cumva familiară pentru fiecare dintre noi.

Pe măsură ce am început să scriem, am avut multe cercetări de făcut. Cine avea să fie acest personaj? Cum avea să gândească? Ce fel de întrebări avea să macine în adâncul sufletului ei? Și cum rămânea cu ceilalți pe care-i întâlnea pe drum? Mama ei biologică? Asistenta pe care o va întâlni, cea care lucrase în clinica de avorturi, dar care a ales să-i salveze viața? Părinții ei adoptivi care au crescut-o, au iubit-o și au riscat totul pentru ea?

Responsabilitatea de a spune povestea „drept” era palpabilă. Îmi făceam în continuare griji. Ne imbarcam în ceva ce cu siguranță avea să tulbure apele. Eram pregătită pentru așa ceva? Nu era oare mai ușor să rămânem la povești mai simpleși nu să ne aventurăm atât de departe?

Iar apoi am început să citesc despre supraviețuitorii avorturilor și inima mi-a fost copleșită. Și nu doar de supraviețuitori, dar și de cei mulți care au avut curajul de a vorbi despre sacralitatea vieții, cu riscul de a se compromite pe ei înșiși și reputația lor. Oameni care s-au declarat pro-viață din totdeauna și care au ajuns într-un punct în viață, după ce s-au luptat cu ei înșiși, cu experiențele lor de viață și cu credința lor, în care au avut curajul de a-și împărtăși povestea – de a-L glorifica pe Dumnezeu în cele mai grele circumstanțe. Dumnezeu mă provoca: „Theresa, ai încredere în Mine?” Dacă aceasta era călătoria mea?

În timp ce le citeam poveștile, Dumnezeu mă stârnea, adunând

piesele la un loc. El a făcut o conexiune cu inima mea. Soțul meu și cu mine am fost binecuvântați cu cea mai frumoasă fetiță în 2008. Sarah Grace Preston. Născută la 39 de săptămâni de sarcină, dar numai după trei luni de odihnă la pat, șase spitalizări și o mulțime de rugăciuni pline de teamă. Doctorul a descoperit că intrasem într-un travaliu înainte de termen când aveam doar 23 de săptămâni de sarcină, un moment periculos. După standardele medicale, ea ar fi fost la limita supraviețuirii. Doreau să ne pregătească pentru ce era mai rău în caz că se naștea. Când au început să ne spună mie și lui Stephen tot ce ar fi trebuit să se întâmple pentru a da toate șansele copilășului Sarah, mi-aduc aminte că m-am gândit: „Aș face orice s-o salvez. Orice.” Viața ei era deja frumoasă. Trupul ei era încă în plină formare, dar nu aveam nicio îndoială în mintea mea că merita să fie ocrotită cu fiecare fibră din ființa mea. *Aș fi făcut orice s-o salvez...* oare la fel mă privește și Dumnezeu pe mine?

Credeam eu cu putere că fiecare viață era frumoasă? Și dacă da, ce făceam în privința asta?

Jon Erwin avea aceeași convingere. În timp ce lucrase pe post de cameraman la filmul *Courageous* al lui Alex și Stephen Kendrick, au discutat despre provocările de a fi creștin și producător de film. L-au întrebat: „Care este scopul tău?” Convinși și provocat, Jon a vorbit despre asta cu fratele său, Andrew, iar Dumnezeu a continuat să lucreze în inimile lor, dându-le imboldul de a-și începe propria lor călătorie... făcând primul pas în marele necunoscut pentru a-și turna primul lor film. Li s-a spus că era riscant. Poate că ar fi trebuit să încerce ceva mai ușor, dar s-au încrezut că Dumnezeu avea să meargă înaintea lor și le va pregăti drumul.

Scenariul era scris. Povestea era completă, sau cel puțin așa am crezut noi. Dacă am fi rămas pe piesa noastră micuță de puzzle, nu am fi ajuns niciodată să vedem sau să înțelegem imaginea de ansamblu a lui Dumnezeu. Frații Erwin au trimis scenariul unor actori pe care și-i imaginau interpretând rolurile, printre care și lui Shari Rigby, o actriță cu care Jon și Andy lucraseră înainte într-un video muzical. Am descoperit curând cât de departe putea ajunge povestea aceasta în inima și viața oamenilor. Shari l-a sunat pe Jon și i-a spus cât de mișcată era. Ea însăși făcuse avort, și unele detalii pe care le scrisesem

în viața mamei biologice a lui Hannah, rolul pe care doream să-l joace, erau uimitor de asemănătoare cu propria ei viață. Interpretarea acestui rol în film avea să se dovedească a aduce multă vindecare în viața lui Shari, care L-a întâlnit pe Dumnezeu și a descoperit iertarea ea însăși în chiar scena în care personajul interpretat de ea primește iertare. A trimis-o într-o călătorie prin toată țara, spunându-și cu îndrăzneală povestea și lăsându-L pe Dumnezeu să o folosească și să o ajute să arate oamenilor uimitoarea putere vindecătoare a harului lui Cristos.

„UN NOU ÎNCEPUT“

2011

Povestea lui Shari este doar începutul. În timp ce Dumnezeu continua să răspândească povestea din *October Baby* în diferite locuri, sub diferite forme, oamenii pe care El i-a folosit la realizarea ei aveau propriile lor povești de relatat cu privire la modul în care *October Baby* le atinsese viața. Circumstanțele poveștii fiecărei persoane sunt diferite și unice, dar adevărul harului și dragostei lui Dumnezeu sunt în centrul fiecăreia din ele.

Când a venit momentul să extindem scenariul la un roman, am trecut, sincer, printr-un moment demoralizator. Cine ar fi putut înțelege ceea ce creaseră acești oameni? Să le înțeleagă viziunea? Să vadă și să audă inimile noastre grăind despre aceste personaje cu care ne-am trudit și pe care le-am iubit? Atunci ni s-a alăturat Eric Wilson, și pe măsură ce povestirea a început să se desfășoare pe paginile acestei cărți, a fost evident că Dumnezeu pășea din nou înaintea noastră și pregătea inima lui pentru a relata povestea aceasta odată cu noi: cu pasiune, sinceritate și măiestrie.

Ni s-au alăturat organizații din toată țara, ajutându-ne să răspândim mesajul, conștienți că era ceva special legat de *October Baby*. Relatarea putea atinge oamenii cu mesajul iertării lui Dumnezeu și aceasta însemna atât de mult.

2012

Pe măsură ce filmul a fost vizionat de publicul din întreaga țară, am fost smeriți de modul în care ne-a folosit Dumnezeu. Supraviețuitorii

avorturilor au o voce și își relatează povestea. Femei cu sindrom post-avort ne împărtășesc că *October Baby* le-a ajutat să pornească în călătoria pentru descoperirea vindecării. Familii adoptive se bucură în sărbătorirea relației lui Hannah cu părinții ei care au iubit-o atât de deplin. S-a creat o oportunitate de a discuta despre lucruri despre care nu discută nimeni, și dintr-odată, ca și când oamenii așteptaseră ca cineva să rostească primul cuvânt, conversația s-a dezlănțuit, aducând creștere, provocare și maturizare pentru fiecare dintre noi.

ASTĂZI. ÎN VIAȚA TA. CHIAR ACUM.

Poate că noi am scris povestea aceasta, dar ea nu a fost a noastră înainte de toate. A fost întotdeauna a lui Dumnezeu. Povestea Lui este în final una de sacrificiu, vindecare și iertare. În povestea Lui vei afla că Te iubește cu atâta credincioșie că te-a urmărit cu răbdare când ai pornit în călătoria la capătul căreia trebuie să-L descoperi pe El. Dragostea Lui e atât de deplină că L-a trimis pe fiul Său să moară pe cruce pentru păcatul tău, și prin aceasta El a plătit prețul pentru tot și pentru orice lucru din trecutul, prezentul și viitorul tău care crezi că te-ar putea ține departe de îmbrățișarea Lui. Iertarea și harul Lui sunt daruri fără plată. Dacă îți deschizi doar inima înaintea Lui și alergi în brațele Lui care te așteaptă, Tatăl tău iubitor te va cuprinde și îți va spune că ești dorit. Întotdeauna ai fost dorit. Ochii Lui sunt desăvârșiți, și te privesc în profunzime. Pe tine. Și ceea ce vede este ceva frumos.

Viața ta este frumoasă.

**Sperăm că ți-a făcut plăcere lecturarea acestei cărți.
Pentru detalii suplimentare și alte apariții editoriale
disponibile la Editura Scriptum, vezi paginile de final
și accesează librăria virtuală de la adresa www.scriptum.ro**

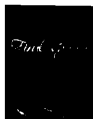

Întrebări pentru discuții

1. Care este reacția ta față de asistenta Mary Rutledge? Ai avut empatie față de ea și față de poziția ei în clinică? Ce părere ai despre decizia ei finală?
2. Cunoști personal o persoană adoptată sau părinți adoptivi? În ce condiții ai lua în considerare să adopți un copil?
3. Hannah, la fel ca mulți supraviețuitori ai avortului, avea coșmaruri ce o chinuiau. Ai sesizat anumite imagini specifice?
4. Atunci când Hannah se afla în biroul medicului, ea a descoperit trădarea cuiva apropiat. Ai întâmpinat dificultăți în a ierta pe cineva? Sau ai înțeles motivele din spatele atitudinii sale?
5. Ce anume a contribuit la apropierea lui Hannah de părinții ei? Ce impact a avut asupra lor experiențele ei?
6. Viața lui Hannah este întoarsă pe dos după prăbușirea ei pe scenă, dar tocmai acest fapt a condus la călătoria care i-a schimbat viața. Cum a folosit Dumnezeu circumstanțe dificile pentru a aduce ceva bun în propria ta viață?
7. Știi, înainte să citești această carte, că există supraviețuitori ai avortului? Înțelegerea acestui lucru schimbă sau întărește propriile tale concepții legate de avort?
8. Povestea din trecutul Alannei, așa cum este revelată la sfârșitul cărții, te ajută să înțelegi felul ei dur de a fi și disprețul pe care-l manifestă față de Hannah? Justifică-ți răspunsul?

9. Ce sentiment ți-a creat mama biologică a lui Hannah? Ai reușit să o înțelegi într-o oarecare măsură?
10. Ce părere ai despre relația dintre Jason și Hannah? Ce te-a incitat? Ce anume în relația lor denotă onoare și respect între ei?
11. Au fost momente care să te sensibilizeze până la lacrimi? Ai fost mișcat de scene triste sau de cele amuzante?
12. Atunci când preotul stă de vorbă cu Hannah, care a fost provocarea pe care i-a lansat-o? Care a fost gestul ei ca urmare a acelei provocări?

Alte cărți publicate de Scriptum

Furul stacojiu
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
440 pagini

Speranță – Tamar
de Francine Rivers
145 X 205 mm

Răscumpărată prin iubire
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
544 pagini

Credință – Rahav
de Francine Rivers
145 X 205 mm

Copilul ispășirii
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
376 pagini

Dragoste – Rut
de Francine Rivers
145 X 205 mm

Un mister tulburător
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
320 pagini

Îndurare – Batșeba
de Francine Rivers
145 X 205 mm

Grădina Leotei
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
536 pagini

Ascultare – Maria
de Francine Rivers
145 X 205 mm

